

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Creasey John\Creasey, John - Mlha desu.pdb

PDB Name: b
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.1.2007
Modification Date: 2.1.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JOHN CREASEY

MLHA DĚSU

Část první

JIM FORRESTER

1.

Jim Forrester seděl v hotelu u okna a hleděl do ulice bičované prudkým větrem. Poletovalo v ní tolik věcí, že se zdálo, jakoby nejen ulice, ale i celé město bylo zachváčeno zemětřesením.

Podobné řázení bouře poprvé zažil, když byl jednou sám dole u moře, kde jím zuřivost přírodního živlu doslova otřásla. Opíral se o něho vítr a rval mu stojan, barvy a skládací sedačku. Svištěl mezi še-dými oblázky, které obvykle vypadaly jako miliony šedých vajec sne-sených hejny racků a pak zuřivě bičovaných mořem. Moře se vracelo zpět, bilo do oblázků i do okolních dun a zahnal ho na překotný útěk.

Dobře si na to vzpomínal.

Stěží utekl. Vše ostatní vítr odnesl nebo zahnal do moře.

Tehdy byl v Estafillu cizincem. Španělé pozorovali jeho návrat se zdvořilou zvědavostí, ale nikdo z nich s ním o tom nemluvil, až večer ve vinárně.

Vinárna byla na druhé straně ulice přímo proti jeho hotelu.

Setkal se tam se Saturninem, buclatým veselým člověkem s ru-dými vlasy a světle hnědýma očima, který znal poměrně slušně ang-licky. Ne že by mluvil perfektně, ale za posledních osm týdnů se v ní dost zdokonalil.

K nemalé zábavě dvaceti nebo třiceti stálých kavárenských hostů překládal do španělštiny vše, co říkal Forrester.

Stejně tak Saturnina i ostatní bavily Angličanovy pokusy naučit se španělsky a jeho snaha obložit si jazyk souhláskami, které se v ní vůbec nevyskytovaly.

Nyní byl Saturnino na moři s rybářskou flotilou. Nikdo o tom si-ce nemluvil, ale Forrester byl v Estafillu dost dlouho, aby věděl, proč mnoho očí úzkostlivě hledělo na moře a stejně tolik uší nenávisťně naslouchalo skučení a vytí větru s vědomím, co to může pro rybáře znamenat.

Obdobný víchř byl před deseti dny a Saturnino prohlásil se seba-vědomím proroka povětrnosti, který se nikdy nemýlí nebo na své omyly rychle zapomene:

"Nyní my žít šest nebo osm týdnů - žádný vítr. Žádný vítr, poča-sí bejt dobrá."

Druhý den ráno vyplula tedy flotila na moře. Padesát dřevěných plavidel, které se nijak nelišily od těch, které historici popsal již před staletími - těžké hnědé plachty, silné stožáry, vysoké přídě a dlouhá vesla. Na palubách byli drsní rybáři ve svetrech s šátky pevně ováza-nými kolem hlav. Vypadaly jako silné čapky s širokými vlajíci okraji.

Ráno bylo klidné, teplé a jasné. Flotila vyplula na moře a než zmizela z dohledu, čluny se jasně odrážely v modré vodě. Nikdo si nedělal starosti. Druhý den se měla vrátit se sítěmi plnými ryb.

V poledne se v úzkých uličkách zvedly první kotouče prachu, následované krátkými prudkými závany větru, který přiřázel dveře, otřásal okny a rozhoupával elektrické lampy, jako by to byla kyvadla, visící na kabelech uprostřed úzkých uliček.

Odpoledne již Forrester věděl, že Saturninova předpověď se ne-splnila. Seděl u okna, kouřil a díval se ven.

Bližila se pátá hodina. V určitém smyslu to byla pro něho ta nej-horší denní doba. V pět hodin měl obvykle chuť vyskočit, jít ke stolku, vzít pero a papír a napsat Palfreyovi. Vždy si představoval, že mu na-píše asi toto:

Drahý Sape,

Tohle je zbytečné plýtvání časem. Už to tady nevydržím. Pošli, prosím Tě, někoho, komu se líbí nic nedělat nebo celou akci odvolaj. Myslím to naprosto vážně. Jim.

Zatím to ještě neudělal.

Dnes však o svém odchodu nijak vážně neuvažoval, protože byl zmítán obavami o osud flotily. Nikdo mu sice neřekl,

že by k tomu byl nějaký důvod, ale stačilo se podívat na lidi, zejména na staré ženy, oděné do dlouhých černých šatů a s černými šátky na hlavách, jak vyběhají z úzkých domovních vchodů a pospíchající na roh ulice, od-kud se úzkostlivě dívají na moře. Stáli tam společně staří i mladí.

"Padesát pět lodí, seňore Forrestere, tehdy vyplout a kolik jich přijet zpátky? Ani jedinej, pane!"

Celé Estafillo působilo nyní úzkostlivým a nervózním dojmem. Nejen lidé, ale i město - alespoň ta jeho část, kterou mohl Forrester přehlédnout. Elektrické osvětlení se houpalo a poskakovalo, dveře bouchaly, kusy papíru, pomerančové slupky, oslí trus a prach, to vše se prohánělo ulicí, na jejímž rohu to vítr rozháněl na všechny strany a v malých vírech vynášel až do výše střeš. Sláma, kousky dřeva a papíru, oslí trus a všechno to, co bylo denně vidět v uličních odtocích, jakoby náhle ožilo. Zdálo se, že město je v jakémsi nervózním tanci, ve snaze nemyslet na flotilu a nepřítomné rybáře.

Uvnitř hotelu neustále bouchaly dveře, okna se třásla a venku se stále něco pohybovalo.

Na každém rohu stály malé hloučky lidí, hledících na moře.

Vždy, když bylo ráno jako to dnešní, litoval Forrester, že neza-platil o čtyřicet peset více, aby získal pokoj s výhledem na Středo-zemní moře. Bylo to sice šetření na nesprávném místě, ale Forrester si byl vědom, že utrácí cizí peníze. Často uvažoval, od koho vlastně po-cházejí. Od Sapa Palfreye? Možná. Nebo jsou to vládní peníze? V každém případě tím ušetřil 280 peset týdně - asi tři libry - a to zde byl již téměř osm týdnů.

Jinak mu pokoj vyhovoval. Byl prostorný s velmi vysokým stro-pem a dlaždicovou podlahou, což bylo příjemné zejména za velkých veder, se širokou postelí a velkou koupelnou. V ní byla nejhezčí a nejprostornější kachličkováná vana, jakou kdy Forrester viděl. Mohla by se v ní najednou koupat celá rodina.

Jenže on rodinu neměl.

Ani ženu.

Již ne.

Náhle vyskočil, sevřel pěsti a zahrozil na cherubínky, vymodelo-vané na stropě. Pevně stiskl zuby a zavřel oči. Celé jeho tělo se chvě-lo, jakoby jím pronikala bolest.

Pozvolna, jen velmi pomalu se uvolnil, svěsil paže, otevřel oči a šel zpět k oknu, ale nesedl si. I přes opálenou pleť bylo vidět, že je bledý a že se chvěje. Podobný záchvat neměl již dlouho - naposled asi před třemi týdny.

Byla to reakce na stále ještě bolestnou vzpomínku na jeho ženu i lítost nad sebou samým. Tyto záchvaty vždy vyvrcholily po týdnech malomyslnosti, během nichž si uvědomoval, že Alici již neuvidí, za-tímco on sám je živ. Byla to frustrace či šok? Na diagnóze konečně nezáleželo.

Byl to možná jeden z důvodů, proč ho Palfrey poslal do tohoto cípu Španělska, kde mnohdy vál vítr z Atlantiku, který pak přeletěl hory a dostal se až nad Středozemní moře. Zřejmě se zde měl zotavit. Byl to jakýsi druh vynuceného klidu, při kterém téměř nic nedělal. UVědomoval si však, že tato nečinnost se může změnit v něco velkého a důležitého.

Mezitím se mohl věnovat svému jedinému koníčku - malování akvarelů.

S nezapálenou cigaretou v ústech sa opřel o okno, které se za-chvělo a zadrnčelo pod nárazem vichřice o rychlosti nejméně osmdesát mil v hodině.

Venku se vše zmítalo v divokém rytmu fandanga. Così prudce narazilo na malé okno protějščí vinárny, kde bylo vystaveno několik tuctů zaprášených lahví červeného vína vedle reklamních obrázků Sanderman's Portu a Jerezu. Svou lámanou španělštinou vykládal Saturninovi o noci, kdy za-žil svou první bouři a přišel o své malířské propriety. Saturnino mu rozuměl a odpovídal anglicky. Nic mu však nemohlo zabránit, aby se široce nerozhovořil o místech, kde by si Forrester mohl levně obstarat náhradu. Soucitným tónem konstatoval, že pro umělce nemůže být větší neštěstí, než ztráta jeho pomůcek. Možná, že by si je mohl obsta-rat v La Lineas, nebo určitě v Gibraltaru, ale to je dost daleko. V Gibraltaru však Forrester již jednou byl, tak proč tam jezdit podruhé? Malaga, to je to pravé! Krásné město na nádherném pahorku spadají-cím téměř přímo do moře, na druhé straně hory, za nimi Granada...

Na druhý den si Forrester zajel do Malagy a byl nadšen. Zakou-pil vše, co potřeboval a ještě před setměním se vrátil domů.

Pro svůj pobyt v jižním Španělsku si musel najít vhodnou zá-minku, a tou bylo právě malování. Lidé většinou jeho výtvo-ry obdivo-vali, kromě několika cyniků a skeptiků. Vcelku nebyly špatné a posu-zovány okem laika se zdály být přímo vynikající. Zvykl si malovat obklopen hloučkem lidí, dětí i jejich prarodičů. Všichni se chovali tiše, jako kdyby sebemenší hluk byl překážkou pro umělcovu práci. Zpočátku ho to rušilo, ale pak si na přihlížející tak zvykl, že by se bez nich cítil opuštěn.

Jako hosta ho všichni měli rádi. Estafillo ho přijalo jako svého - od faráře Juana až po mladého kaplana Aristida, od laskavé staré "Madame" (toto francouzské slovo plně vystihovalo její statut), až po děvčata, s kterými si šuškala zřejmě o něčem neslušném, nebo snad nikoli?

Nyní, když začala vichřice a flotila byla zaskočena na moři, si li-dé možná vzpomínali na starou událost, kdy se ani jediný člun, ani rybář nevrátil zpět na pevninu. Možná, že to byla právě tato vzpomín-ka na smrt, která vyvolala ve Forresterovi náhlý obrat - vymanit se ze zajetí trpké minulosti a nepřijímat smrt jako konec všeho. Když vyhlí-žel z okna, uvědomil si podivnou věc. Obraz Aliciny tváře již před ním nevystával tak jasně, jako tomu bylo ještě před týdnem. Pozvolna se začínala vytrácet. Konec konců, dvanáct měsíců od její smrti je poměrně dlouhá doba.

Je docela možné, že dva měsíce zde strávené mu prospěly, přesto však zde déle nechtěl zůstat. Začínal pochybovat, zda má smysl déle čekat a dávat pozor, zda se zde neobjeví Botticelli. Důvod, proč ho sem Palfrey poslal, spočíval pouze na náznaku možnosti, že by se zde mohla objevit podezřelá stopa. Palfrey jednal pouze na základě na-prosto neprůkazného svědectví a pokud by se jednalo o někoho jiného než o Botticelliho, bylo by pošetilé, aby zde někdo číhal - ano, to bylo to pravé slovo - v naději, že se stane něco podezřelého.

Forrester znal výchozí fakta. Botticelli v Chicagu dostal dopis s razítkem pošty v Estafillo. Když byl potají otevřen,

zjistilo se, že je kódován. Byla vyhotovena kopie, dopis znovu pečlivě zalepen a ode-slán. Od té doby se odborníci na šifry snažili kód rozluštit, ale marně. Palfrey vycházel ze skutečnosti, že Botticellimu psal někdo, kdo byl zasvěcen do jeho záhadných plánů a že tato osoba se nutně musela zdržovat v Estafillu. Protože Botticelli byl podezírán z nepředstavitelně hrůzného úmyslu, byla důležitá sebemenší stopa, která by mohla později vést k něčemu konkrétnímu. Bylo tedy logické, že sem byl poslán Palfreyův agent.

Forresterovi se zatím podařilo zjistit pouze toto:

V době, kdy byl dopis odeslán, bydlel v hotelu jakýsi Američan. Dopis a obálka byly z rýžového papíru americké výroby. Diskrétním vyptáváním Forrester zjistil, že Američan zde strávil pět dní, často navštěvoval Gibraltar a La Lineas a že měl s sebou společníci.

"Cara mia!" vykrikoval často Saturnino, "ta señora Americana bejt moc krásnej! Tak svůdnej, tak..." Rukama naznačoval ve vzduchu smyslné křivky, což vyvolávalo u mužů v malé zakouřené vinárně takové salvy smíchu, že plně obsazené stoly, na nichž na každém byla láhev vína, několik sklenek a množství opřených loktů, hrozily každou chvíli zřícením.

Španělé ve svých hotelích nevedli registrační knihy. Každý cizí-nec musel vyplnit dvě karty se spoustou otázek, a to velmi pečlivě. Nebylo tedy těžké zjistit Američanovo jméno.

Časně ráno poslal Forrester nočního vrátného na nějakou po-chůzku a za jeho nepřítomnosti si prohlédl formuláře. Zjištěné podrobnosti již dávno zaslal Palfreyovi, ale přesně si je pamatoval.

V hlavních rysech se jednalo o toto:

Američan, muž asi pětapadesátiletý, se jmenoval Joseph Lennard, žena, něco kolem dvaceti, byla jeho žena Eleonora. Lennardovo rodiště i bydliště bylo udáno jako Cincinnati, Ohio a rodiště manželky New York.

Joseph Lennard z Cincinnati měl jasně zelený cadillac s ohisky-poznávací značkou. Forrester si pochopitelně nemohl být jist, zda jde skutečně o osobu, která psala Botticellimu, pokud však mohl zjistit, žádný jiný Američan se v oné době, to jest kolem 15. ledna, v Estafillu nenacházel.

Forrester pochopitelně nevěděl, jak Palfrey tyto informace využil. Zastává-li člověk nižší místo v hierarchii tajné služby, mnohé věci se mu zdají být zmatené, nebo jim vůbec nerozumí. Forresterovi to sice nevadilo, přesto by však potřeboval vědět o něco víc, aby byl přesvěd-čen, že zde zbytečně nemarní čas. Je zcela možné, že Palfrey toho zjistil víc a že Forresterova usilovná práce nebyla zbytečná. Rád by to věděl, aby neměl pocit, že je zde zbytečně pohřben za živá. Vše kolem ho popuzovalo - vítr i strach zdejších lidí.

Z malého domku poblíž vinárny vyšla dívka. Tyto domky vypa-daly, jako by tvořily součást jakési dlouhé a úzké stodolovité stavby, jejíž přední část byla dlouhá zeď, přerušovaná v pravidelných interva-lech úzkými vchody a malými čtvercovými okny. Byla natřena bíle a v slunečním svitu přímo oslňovala. Dveřní a okenní rámy byly modré, což dívčinu postavu ještě zvýrazňovalo. Na sobě měla rudé bavlněné šaty, které vítr vzdouval, zvedal nad kolena a tiskl k jejímu tělu. Zdů-razňoval každou křivku jejího těla i všechny jejich provokativní ná-znaky. Byl to překvapující pohled, který zahnal všechny ostatní For-resterovy myšlenky.

Vzepřela se proti větru a kráčela směrem k vinárně. Náhlý náraz vichřice ji přinutil, aby sa zastavila a snažila se zachovat si rovnováhu, což ještě zdůraznilo ladnost její postavy. Stále však bojovala proti větru a aby si uchránila oči před prachem, sňala si z hlavy šátek, omo-tala jej kolem paže a pozvedla jej, aby jí posloužil jako závoj. Než tak učinila, otočila se tváří k Forresterovi. Pak kráčela větrem dál, kolem vinárny až na roh, kde se dala ulicí, vedoucí k moři. Forrester nemohl odtrhnout oči od místa, kde byla. V jeho mysli zůstal promítnout její obraz, jako záře elektrické svítlny na oční sítni-ci, když se dlouho díval do světla, nebo jako obraz slunce při neopatr-ném pohledu na ně. Stále viděl před sebou její neskutečně krásnou tvář a postavu.

Pocítil touhu ji znovu spatřit.

Nevěděl, zda ho k tomu přiměl jeho smysl pro umění nebo zda umělec v něm spatřil čistou krásu. Opustil své místo u okna a zamířil ke dveřím. Když je otevřel, nasadil si hnědou plátěnou čepici, visící na věšáku za dveřmi. Tuhle čepici mu vítr neshodí.

V hotelové hale rozmlouvaly dvě elegantně oděné dámy s re-cepčním o vichřici, o flotile a o svých starostech.

Kdesi bouchly dveře.

Malý chlapec v tmavohnědé uniformě spatřil Forrester a přisko-čil k létacím dveřím vedoucím do ulice. Usmál se na něho svými svět-lehnědýma očima, v nichž byla jakási skrytá veselost. Forrester mu pokynul a vyšel ven.

Vítr, ani studený ani teplý, se do něho opřel a vernal mu do očí mračno písku. Pak vnikl pod štítek čepice a srazil mu ji s hlavy. Otočil se, aby ji zachytil, ale chlapec byl rychlejší a podal mu ji.

"Gracias," řekl s úsměvem Forrester.

"Sí, señor!"

Forrester se otočil a z opatrnosti si přidržel čepici. Prudký náraz vichřice sice pominul, ale vítr fičel dál, i když ne tak intenzivně. Jeho vzdálené burácení a vytí vytvářelo doprovod ke zvukům v blízkém okolí, které zněly, jako by Estafillo přivolalo tisíc malých démonů, z nichž každý současně potřásá kastanětami s ďábelskou vytrvalostí. Nic nebylo v klidu, vše, co se pohybovalo, mělo svůj osobitný rytmus a různou intenzitu zvuku. Dveře, okna, dráty, svítlny, odpadky, do-konce i dlouhé řady domů, to vše vířilo jako při tanci.

Forrester došel až k rohu, za nějž dívka v rudém zabočila. Když ji opět spatřil, stála dosti daleko, v blízkosti moře, s šaty rozevlátými větrem, ale byla natolik vzdálená, že nemohl vnímat její krásu.

Snad by nebylo správné ji dále sledovat. Jednal impulzivně a po-kud bude takto jednat dál, možná toho bude litovat. Nebylo však vždy snadné překonat pokušení, které vyvolávala krása mnohých španěl-ských dívek.

Zastavil se a hleděl na ni.

Vítr zřejmě utlmil zvuk blížícího se automobilu, protože ho pře-kvapil dlouhý ostrý zvuk klaksonu. Uskočil na úzký

chodník. Pak se otočil a zjistil, že varování nepatřilo jemu, ale chlapci, ženoucímu stá-do koz, který se právě objevil za rohem.

Vůz míjel konec ulice. Byl světle zelený. U volantu seděl muž středního věku a vedle něho světlavá žena, podstatně mladší než on.

Automobil projel kolem něho.

Byl to vůz značky Cadillac.

2.

Forrester tuto cestu dobře znal. Jediné místo, kam se muž a žena mohli dostat, byl přístav. Dále se už cesta stáčela k moři a končila v hromadách šedých oblázků u mola a u přístavní hráze. Bylo zde pouze malé přístaviště a pak již jen ploché pobřeží. Na místa mimo dosah vln byly vytaženy malé čluny, na dřevěných kůlech a konstrukcích byly nataženy hnědé sítě jako rezerva pro čluny, které vyjely na moře. Kolem stálo několik košů na langusty, podobajících se rozpadajícímu se plotu z lískových větví. Kulaté různobarevné plováky věnčily okraje sítí.

Forrester však nic z toho nemohl vidět z místa, kde stál.

Dívka dospěla na konec úzké cesty a zahnula nalevo směrem k přístavu. Forrester kráčet za ní nejen proto, že byla krásná, ani kvůli zvláštnímu efektu, který vítr vytvářel na jejím těle. Chtěl vidět zblízka muže a ženu v cadillacu, kteří mohli být Josephem Lennardem a jeho ženou, a museli zastavit nebo přinejmenším zpomalit jízdu, aby se mohli otočit. Pokud se ve městě dobře nevyznali, zřejmě zabloudili. V případě, že to byli manželé Lennardovi, zcela určitě věděli, kam tato cesta vede.

V blízkosti přístavu bylo pouze několik chatrčí, ale jinak byl pohled na kamenité pobřeží doslova úchvatný. Právě dnes, kdy moře doslova bouřilo, vyplatilo se zde postát a obdivovat tuto scenérii.

S větrem v zádech Forrester zrychlil krok. Došel až na konec ulice, který byl pouze několik yardů od pole šedých oblázků. Zde na volném prostranství ho udeřil do uší řev moře. Voda hučela a syčela, jak se valila zpět po oblázcích, aby nabrala sílu k dalšímu úderu a odnáše-la s sebou mnohé z nich zpět do hlubin.

Dívka v rudém se připojila ke skupině dvaceti nebo třiceti žen, které upřeně pozorovaly moře.

Zelený cadillac se zastavil předkem k moři. Muž a žena, sedící vedle něj, hleděli na zuřící vlny a na zkalenou modř oblohy.

Zář slunce, odrážející se od mořské hladiny, zde byla daleko intenzivnější, než v úzkých uličkách města.

Všechny ženy hleděly na moře, zda se neobjeví náznak nějaké plachty skýtající naději, že jejich muži se vrací.

Všechny - kromě dívky v rudém. Stála v pozadí, zápasíc s nápojem větru, a po chvíli přistoupila blíže ke cadillacu.

Forrester byl vzdálen asi padesát stop, takže zřetelně viděl řidičův profil, který zakrýval jeho světlavou společnicí.

Ani jeden z nich však nevěnoval dívce pozornost a zdálo se, že si vůbec nevšimli, že se k nim přibližila.

Dívka se náhle zastavila.

Žena v cadillacu se náhle naklonila dopředu, jako by si ji chtěla prohlédnout. Forrester byl uchváten pohledem na kontrast mezi světlavou a tmavou krásou, mezi modrými očima a očima, které měly temný lesk čerstvě vyloupnutého kaštanu. Byly to dva druhy různé ženské krásy, jedna otočená k němu zády a druhá obličejem.

Zrak ženy ve voze přelétl dívku, která stála před ní, a utkvěl na Forresterovi. Zdálo se, že se zamračila. Dotkla se ramene svého spolucelečníka a ten se rychle rozhlédl oknem. Forrester si všiml jeho krátkého zkoumavého pohledu, který na něho vrhl.

Muž a žena se od něho odvrátili a zahleděli se opět na moře. Forrester popošel blíže. Uši měl zalehlé hukotem zuřících vln, vytím vichřice a zurčením vody, řítící se po oblázcích. Vše kolem bylo v pohybu, kromě mlčího zástupu čekajících žen, které stály nehybně na své tragické stráž. Pouze jejich šály, černé sukně a bavlněné blůzy se zmítaly a vlály pod nápojem větru. Forrester k nim přistoupil blíže, snaže se nedívat na automobil ani na dívku v rudém. Pochyboval, že jedná správně. Což není zvědavost přirozenější než ostentativně předstíraný nezájem? Museli přece poznat na první pohled, že není Španěl. Čím intenzivněji pozoroval moře, zda se na obzoru neobjeví loď, tím musel být nápadnější.

Proto se opět zahleděl na dívku a oba cizince.

Dívka v rudém mizela, jakoby se rozplývala ve vzduchu.

Až do této chvíle upoutávala Forresterovu pozornost dívka v rudém, lidé v automobilu a možnost, že to jsou manželé Lennardovi. Navíc ho stále vzrušovala krása španělské dívky. Toto vše z něho rázem vyprchalo.

Dívka v rudém se ztrácela!

Zdálo se, jako by z moře vystoupila podivná mlha a zahalila ji. Před chvílí tam stála se svým pestrým černočerveným šátkem a dívala se na automobil a v příštím okamžiku se změnila v nejasnou postavu obklopenou mlhou. Rudá barva se změnila v růžovou, černá v šedou.

Rybářské ženy stále hleděly na moře.

Muž a žena v cadillacu se rovněž dívali na moře. Pak muž na-startoval motor.

Dívka v rudém již vůbec nebyla. Zbylo pouze několik mlžných cářů, které rychle mizely.

Na místo, kde před chvílí stála, svítilo z jasné oblohy slunce a vítr tam rozmetával písek.

Cadillac se pohnul, nejprve směrem k přístavní zdi a pak zase zpět, kde stál Forrester. Ani muž, ani žena sedící vedle něj, mu nevěnovali pozornost. Ale i Forrester byl tak zmaten, že si jich vůbec nevšiml.

Když ho vůz míjel, seděla světlavá žena na sedadle blíže k němu a Forrester si její tvář důkladně zapamatoval.

Usmála se na něho nebo se mu to jen zdálo? Pokud to však byl úsměv, nebyl poněkud výsměšný? Muž, který řídil, hleděl přímo vpřed. Ve všeobecném hlu-kou zanikal i zvuk motoru. Vůz nabral rychlost, jakmile vjel na silnici.

Náhle rozrazilo vzduch ohlušující svištění a střecha blízkého domu se zřítíla. Hliněná stěna se rozevřela a uvnitř bylo vidět železnou postel, starou skříň a židli. Suť a prach, podobný spíše mlze než prachu ze špinavých ulic, zavalily

cestu a zakryly pohled na zničenou místnost.

Lidé spěchali na pomoc, jiní zase stáli s otevřenými ústy a křižovali se. Byla to strašlivá rána, takže Forrester se jim ani nedivil. Byl to meteorit?

Přistoupil blíže k otvoru ve stěně domu, a tu spatřil v zemi další kráter naplněný žhavým bahnem podobným lávě.

Španělé přicházeli a křižovali se.

Tucty ochotných rukou se snažily vyprostit z trosk domu jakou-si starou ženu.

"Vypadá to jako roztavený kov," pomyslel si Forrester a v tu chvíli ho napadlo, že mezi výbuchem a zmizením dívky v rudém by mohla být nějaká souvislost.

Nebo je to holý nesmysl?

Byl otřesen.

Vedle v kráteru bublalo roztavenému kovu podobné žhavé bahno, z něhož stoupala hustá pára.

Téměř zapomněl na cadillac, na řidiče a jeho světlovlasou spoléčnici, ale záhadné zmizení španělské dívky ho tížilo jako můra.

Forrester se vrátil do přístavu. Zastavil se a dlouze se zadíval na místo, kde naposledy spatřil dívku v rudém. Vrhly rychlý pátravý pohled na rybářky, z nichž se některé otočily a vracely se do města, aby se připojili k davu lidí, kteří se shromáždili kolem "meteoritu".

Dav stále rostl, i když některé z ustrašených žen odcházely za svými domácími povinnostmi. Jiné, které odmítaly uvěřit bolestné skutečnosti, staly i nadále na pláži nebo v přístavu a upíraly zrak na prázdnotu modré oblohy a oceánu.

Forrester přišel k místu, na němž stál cadillac a kde byly zřetelné otisky jeho pneumatik v písku nedaleko pobřežní zdi.

Zastavil se, poohlédl zpět na roh ulice, po níž přišel a kráčel přesně ve stopách zmizelé dívky v rudém. Nic mu v chůzi nebránilo.

Pochopitelně.

Dívku přece viděl a šel za ní. To byla nesporná skutečnost. Přesto však se doslova rozplynula ve vzduchu těsně předtím, než z oblohy spadla ta strašlivá "věc".

Dvě ženy, jedna mladá a druhá stará, stály na nevlídné pláži nedaleko velkých kamenných desek nábrežní zdi a hleděly do bezútěšné dálky, kde obloha byla temná a křižovaly se blesky za stálého hřmění. Malá holčička utíkala podél nábreží a pak sestoupila po kluzkých schodech k vodě, v níž se začala cachtat a mýt si ruce. Malé domky s plochou střechou a s okny, jež se podobala hranatým osleplým očím, vypadaly jako by jimi otfáral vítr.

Stopy vozu pozvolna mizely pod nápoem větru, který na ně vrhal vodní tříšť a písek, který se začal hromadit u Forresterových nohou.

Stál nehnutě na místě, kde předtím stála dívka. Už se nedíval pouze jedním směrem, ale pátravě se rozhlížel po okolí.

Již jednou ho nepřijemně překvapila vichřice, nyní však měl strach. Důvodem nebyl ani divoký víchř, ani dopad záhadného "meteoritu". Měl strach především o svůj zdravý rozum. Dívku přece viděl, tím si byl zcela jist. Jeho těla se zmocnil starý známý záchvat, projel mu nervy a pokřivil tvář. Sevřel zuby, aby nevykřikl. Předtím se mu to stávalo, když usilovně myslel na mrtvou Alici, a nyní znovu při vzpomínce na dívku a na její tenké šaty, které pod nápoem větru přilnuly k jejímu krásnému tělu, a na ladný pohyb ruky, zvedající šátek jako ochranu proti písku, který jí vlétl do obličeje. Viděl ji, jak mizí za rohem, kam ji sledoval, přitahován nějakým magnetickým impulsem. Vzpomněl si, že si vzal čepici, pomalu si ji nasadil, sešel se schodů a kývl na poslíčka s jasnými očima. Pak znovu spatřil dívku na konci ulice - viděl ji, zcela určitě ji viděl, ale stalo se to vůbec?

Ona však zmizela. Pozvolna se ztrácela, jako by byla neskutečná, jako siréna, která ho vyváděla z hotelu, zavedla na pláž a k autu, jen aby pak zjistil, že jde o pouhou vidinu.

Ve skutečnosti tam přece nemohla být!

Přece tak nemohla z ničeho nic zmizet - to není možné!

Musela tedy být výplodem jeho fantazie! Ta slova se mu vryla hluboko do mozku. Určitě to byla jen iluze.

Dívka, kterou viděl pouze několik minut a která zahнала smutnou vzpomínku na Alici, svou krásnou tvář ho vylákala z hotelového pokoje a zpívala svou píseň sirény - tato dívka nikdy neexistovala!

Jenže on ji viděl!

Prudce se otočil. Nevšímal si starých ani mladých žen, které stále bez hnutí hleděly k obzoru, a odcházely. Vyhnul se uličce, kde stovky lidí zíraly na zničený dům a kráter plný vřící lávy. Dva kněží spěchali k osudnému místu, aby zahnali strach z lidských duší. Vítr se dále proháněl a skučel v ulici, vnikal do malých krámků a jejich temných interiérů s přeplněnými policemi.

Muži, ženy a děti, bledí a ustrašení, jiní zase zvědaví a brebentí-cí, pospíchali ke zničenému domku.

Černý šat žen dnes zřejmě nabyl zvláštního významu a jejich tváře byly poznamenány předtuchou, která nevěstila nic dobrého.

Forrester došel k hotelu, cadillac před ním nestál. Možná, že vůz byl pouze výplod jeho fantazie, stejně tak jako jeho řidič, světlovlasá žena po jeho boku i svěží zeleň automobilového laku. "Jsem to ale idiot", pomyslel si.

Prošel kolem starce, který pracoval v hotelu jako noční vrátný. Dotkl se před Forresterem čela, jakoby chtěl poděkovat za předchozí i budoucí bakšise. Poslíček mu otevřel létací dveře a jeho jasné oči a bílé zuby se na něho usmály:

"Señor už přijít zpátky?" řekl anglicky, což byl nesporný lingvistický úspěch.

"Ano," řekl úsečně Forrester a horlivý výraz chlapcova obličeje vůči hledě pohasl.

Forrester přešel k baru, který byl umístěn mezi jídelnou a velkou společenskou místností s hlubokými pohodlnými křesly. Na zdech bylo diskrétní osvětlení, na zemi krásný modročervený koberec - ale spoň společenská místnost zde byla luxusně zařízena.

U baru stál pouze starý Jacko, který se do tohoto prostředí doko-nale hodil. Ve svém krátkém bílém saku, tmavé vestě a vínově červe-ných kalhotách, svou olivovou pletí, jasnýma očima a olivově zbarve-nýma rukama s dlouhými nervózními prsty, Jacko denně oživoval atmosféru podniku. Po zavírací hodině, když si to zbylí hosté přáli, dokonce i zatančil. Jeho podpatky klapaly a prsty luskaly v neuvěřitelně rychlém tempu.

Forresterovi sice nemohl nahradit Saturnina, který byl na moři s flotilou, ale alespoň uměl trochu anglicky.

Mluvil by podstatně lépe, kdyby se nesnažil chrlit ze sebe slova co nejrychleji.

"Dobrý večer, pane Forrestere!"

"Haló, Jacko. Prosím whisky se sodou."

"Hned, pane." Jacko vycenil bílé zuby, eskamotérským pohybem vytáhl láhev skotské whisky, sodovou vodu z Malagy a začal míchat. Syčení sodovky připomínalo Forresterovi víření mořské vody, převa-lující se přes oblázky.

"Moc špatný vítr," poznamenal Jacko, jehož oči i celé chování naznačovalo, že touží po společenské konverzaci. Vycítil však, že se seňorem Forresterem dnes něco není v pořádku. Obvykle spolu žerto-vali a i když Forrester neměl někdy dobrou náladu, nedával to nikdy najevo.

"Taková zlá bouře," vychrlil ze sebe Jacko, "co říkáte, byl to blesk?" Nadmul se pýchou nad svým lingvistickým výkonem.

"Asi máte pravdu."

"K tomu ta hrozná rána. Slyšel jsem ji," zvolal Jacko a pokřižo-val se. "Dva lidé zahynuli."

"To je mi líto," pokýval hlavou Forrester a položil zřejmě zby-tečnou otázku: "Víte se něco nového o člunech?"

Jackův obličej posmutněl. "Ne, seňore, nic o nich nevíme."

Nebyl schopen správně vyslovovat anglickou hlásku "H", což působilo značně komicky. "Všichni lidé jsou velmi znepokojeni."

"Pochopitelně," přikývl Forrester. Dopil sklenku a přisunul ji k Jackovi. "Ještě jednu, prosím."

Předstíral, že si nevšiml Jackova udiveného pohledu a zatímco barman míchal nápoje, nenápadně se zeptal:

"Takové počasí zřejmě nepřeje obchodům, že?"

"Seňore?"

"Mám na mysli, že v takové vichřici sem mnoho hostů nejezdí."

"Někdo jezdí, jiný ne," pokrčil Jacko rameny a podal Forresterovi sklenku.

Forrester ji dopil do poloviny. Pomyslel si, že stejně postupně mizela i ona dívka. Nejprve zružověl její rudý šat, černý šátek zešedl a pak teprve vše zmizelo. Viděl ji stále před sebou, ozářenou sluncem v rudých šatech a černém kontrastujícím šátku. Místo střevíčků měla na nohou malé hnědé sandálky a každá linie jejích dlouhých štíhlých no-hou byla nádherným příslibem. Pak se vše rudé zamlžilo, černá barva se změnila v šedou a celý obraz se ztrácel.

"Jacko!"

Jackův obligátní úsměv poněkud ustrnul. "Seňore?"

"Ale nic," Forrester mávl rukou.

Měl v úmyslu se Jacka zeptat na onu dívku, na cizince v cadilla-cu, ale včas se zarazil. Uvědomil si, že nesmí klást přímé otázky, aby na sebe neupoutal pozornost. Vše, co potřebuje vědět, musí zjistit ne-přímým způsobem. Jacko mu neskočil na lep, když zavedl řeč na ces-tování. Je však pravděpodobné, že o páru v cadillacu nic nevěděl, pro-tože v hotelu vůbec nebyli. Možná, že v Estafillu vůbec nebyli a že byli pouze výplodem jeho fantazie. Probůh, to snad ne!

Dopil sklenku.

Jacko mezitím přešel na druhý konec svého malého baru, kde začal prohlížet láhve různých obskurních likérů. Forrester vyšel z baru, nikoli však předními dveřmi, ale dlouhou úzkou chodbou kolem ku-chyně a jídelny, která vedla do velkého dvora za budovou, kde bylo dětské hřiště, místo pro posezení starých lidí a parkoviště pro automo-bily. Těch tam bylo pět, včetně jeho červeného MG.

Zelený cadillac tam nebyl.

3.

Forrester pomalu odcházel z tohoto velkého dvora, po němž se s hukotem proháněl vítr, který zvedal mračna písku a prachu. Opíral se do nízkých bílých domků v pozadí, kde otfásal okny i dveřmi. Jeden z vozů, malý citron, se chvěl na svých ojetých pneumatikách.

Forrester se vracel kolem kuchyně, snaže se nevnímat protivný pach ryb a česneku. Došel až do haly, kde se zastavil u recepčního pultu. Garcia, malý poslíček, se na něho vesele usmíval i přesto, že před tím Forrester kolem něho prošel beze slova a vlídného úsměvu.

Za pultem seděl Ramonez, ředitel hotelu, mohutná a majestátní postava ve svém černém, na míru šitém obleku. Jeho tvář i přes nános pudru byla namodralá kořínky hladce vyholených vousů. Pohlédl na Forrestera přes okraj svých brýlí bez obrouček.

Forresterův krátký dech a rychle bušící srdce svědčily o jeho vzrušení.

"Prosím, meester Forster?" Z nejasného důvodu si ředitel nemohl nikdy vzpomenout na prostřední slabiku

Forresterova jména.

Neusmál se. Nikdy se neusmíval, neboť měl mnoho starostí. Lidé přicházeli a odcházeli, zaměstnanci byli nerudní a líní, doma měl potí-že s hádavou ženou, s přemoudřelou dcerou a nyní také s vichřicí.

Neustále byl v pohybu předstíraje, že jeho veškerý čas patří hote-lu, jeho zdvořilosti hostům - ale prosím, račte uvážit...

Forrester stál před ním v rozpácích, jak začít, aby si pro sebe ne-ztížil situaci. Až dosud přesně věděl, co má dělat a nebál se pokládat přímé otázky, pokud lze na ně očekávat rozumnou odpověď. Proč by se tedy nemohl zeptat, zda náhodou nepřijeli noví hosté?

"Meester Forster?" ředitelova trpělivost působila až trapně.

"To dělá ten zatracený vítr," omlouval se Forrester, aby zakryl nemilou pauzu. "Člověku to jde na nervy. Mimochodem, přišli k vám dnes nejací noví hosté?"

Ředitel zavrtěl hlavou. "Na dnešek ohlásily svůj příchod dvě an-glické dámy, ale zřejmě kvůli té bouři..." S melancholickým úsměvem pokrčil rameny a věnoval se nadále svým papírům. Nic víc už neřekl.

Forrester vystoupil po kamenných schodech, přičemž dbal, aby kráčel po červeném běhounu. Prošel chodbou a vstoupil do svého po-koje. Nebylo tam žádné zvláštní horko, přesto však byl zpocený.

Venku nadále zuřila vichřice. Okna se třásla a její pronikavé vytí mu připomínalo padající granáty nebo bomby, před nimiž nebylo úni-ku. Přesl k oknu a podíval se do ulice, v níž se již stmívalo a v protějš-ší vinárně právě rozsvítily matné světlo. Zbytečně prudce přirazil dře-věné okenice. Když zasunul zástrčky, okenice i okna se zatřásla.

Zarputile řekl: "Musel tady být zelený cadillac s mužem za vo-lantem. Bylo mu asi padesát pět let a na sobě měl šedomodrý oblek."

Otočil se k toaletce, opřel se rukama o desku, sehnul se a pohlédl do zrcadla na svůj obraz.

"Rozumíš? Byl tam. Měl modrošedý oblek, ostrý dlouhý nos - ne tak široký a kulatý jako je můj. Měl tenké rty, zatímco moje jsou plné a červené. Na hlavě měl klobouk se širokou střechem, tenkou stuhou a vlasy měl na spáncích prošedivělé. Celkově však nepůsobil staře - tak padesát pět let, ne třicet pět jako já.

Vedle něho seděla dívka. Měla tvář Rity Hayworthové s dlouhou hranatou bradou. Byla upravená, jakoby právě vystoupila z nějakého filmu. Její vlasy měly barvu zralého žita - ano, přesně tak. A oči měla modré, právě tak jako moře." "Chápeš už?" zahrozil pěstí svému obrazu. "Její oči byly modré jako moře!" Znovu se na sebe upřeně podíval do zrcadla.

Prudce se odvrátil, chrčivě se zasmál a nejistým pohybem ruky si zapálil cigaretu. Výbuch zlosti mu zřejmě udělal dobře, obdobně jako u dřívějších záchvatů při vzpomínce na Alici. Vždy, když se přestal na několik minut ovládat, se pak cítil lépe a brzy se mu vrátilo sebev-domí.

Cigareta mu chutnala. Vytáhl kufr, otevřel jej a vzal z něj něco, co vypadalo jako číslo časopisu Life až na to, že místo textu v něm byly vsazeny stránky s fotografiemi pohledných žen a dívek, označe-ných jako filmové hvězdy. Byla to však kamufláž, protože se jednalo o krásky ovlivněné Botticellim.

Byla mezi nimi i dívka z cadillacu. Její jméno znělo Eleonora McCall.

To bude něco pro Palfreye!

Forrester nezačal hned psát svou zprávu. Nejprve si musel vše promyslet a ujasnit si, co všechno v ní uvést. Časopis Life vrátil do kufru, lehl si na postel, pod záda si dal polštář a opřel se o pelest. Po-pelník měl u ruky a cítil se podstatně lépe, i když v očích měl stále náznak strachu.

Upřel oči na porcelánový lustr se zlacenými ozdobami a květi-novým vzorkováním, který visel na silném kovovém řetězu.

"Co tomu asi řekne Palfrey," mluvil si pro sebe. "Mocný Sap, logický a vždy rozvážný "Velký šéf"!"

"Je mi to jasné. Zdůrazní mi, že pro každou situaci musí existo-vat vysvětlení a v tomto případě je nutno je hledat především v psy-chologické oblasti." Buď ta dívka žije pouze v tvých představách, nebo se ti v přístavu dočasně zastřely smysly, což by vysvětlovalo její náhlé zmizení. To by rovněž vysvětlovalo zvláštní pohled, který podle tvého mínění na tebe vrhl ti lidé v cadillacu. Jímé, na tom všem přece není nic záhadného, zejména když uvážíme, jak jsi byl unavený. Eleo-nora McCall, nebo chceš-li Lennardová, je sice důležitý objev, ale nelam si s tím hlavu. Jsi prostě přetahžený!"

"Ano, přesně to by Palfrey řekl," pomyslel si Forrester, když skončil svou samomluvu. "Promarnil jsem zde dva měsíce a nedělal nic kloudného kromě toho, že jsem vzal do ruky barvy a kus dřeva s velbloudími chlupy na konci. Dobře jsem jedl, měli mě tu rádi a osm týdnů mě doslova hýčkali. Jenže mne to unavilo a jsem vyčerpán."

Zmlkl, uhasil nedopalek cigarety a několik minut ležel bez hnutí. Pak si zapálil další. "Přesto všechno tu byl zelený cadillac," prohlásil po chvíli. "Patřil Lennardovi, který poslal dopis Botticellimu, a navíc je ta dívka jedním z Botticelliových andělů." Toto pojmenování slyšel v Londýně, když rozmlouval s Palfreym a ostatními členy skupiny. Vzpomněl si na Saturnina, na vinárnu a na přátele, které si zde tak obratně a opatrně získal. Až přijde chvíle, kdy bude potřebovat pomoc a informace, získá je bez problémů od místních lidí. Vinárna je hned naproti. Brzy se tam sejdou starší lidé, za výčepem bude Pedro, ale mladá a střední generace bude dnes chybět a s nimi těž Saturnino, jediný, který uměl poměrně slušně anglicky.

Forrester vstal a sešel dolů.

Ředitel na něho pohlédl přes své brýle a dva noční vrátní, kteří právě nastoupili, se na něho podívali a usmáli se. Místo Garcii tam byl jiný chlapec, který mu uctivě otevřel dveře.

Vítr, který vytvářel v ulici kakofonii podivných zvuků, do něho udeřil plnou silou. Předtím se ho jenom bál, teď ho nenáviděl. Pohlédl vzhůru na houpající se pouliční lampy. Byla již tma, takže měly dávno svítit, ale vítr zřejmě narušil kontakty, takže pouze blikaly. Jejich mi-hotavá slabá záře stěží ulici osvětlovala a vytvářela podivné stíny, z nichž jen málo bylo skutečných, protože venku skoro nikdo nebyl. Nebylo vidět obvyklé dvou nebo tříčlenné skupinky lidí kráčejících cílevědomě k vinárně, jejíž dveře byly dokorán a za nimiž bylo vidět clonu tabákového kouře.

V podobné cloně zmizela i dívka v rudém.

"Vzmuž se a zajdi dovnitř," zašeptal pro sebe do větru Forrester.

"Snaž se zjistit, zda někdo neviděl zelený cadillac!"

Vstoupil do vinárny, kde jej Pedro uvítal nuceným úsměvem, ukazuje při tom své žluté zuby. Staříci, čekající na mladé, pozvedli hlavy a přátelsky ho pozdravili. Jinak byla vinárna poloprázdná.

Saturnino, jinak zvaný "Dábel", kterážto přezdívka byla celkem vystihující, byl pravděpodobně touto dobou již jen

oblouklým rudo-vlasým duchem.

Forresterovi nezbylo tedy nic jiného než se spolehnout na to má-lo, co znal ze španělštiny.

Nejprve se hovor točil kolem bouře a blesku, který zničil domek, teprve pak mohl Forrester klást své otázky.

Zelený cadillac však nikdo neviděl.

Jeden ze staříků, který měl krám a benzinové čerpadlo na nejse-vernějším konci Estafilla, neviděl po celý den žádný americký vůz, kromě starého automobilu patřícího Saturninovi. Ten stál v garáži a zřejmě tam zůstane, dokud nedojdou náhradní díly z Malagy či Gra-nady nebo dokonce až ze Sevilly, popřípadě z Madridu. Možná, že bude třeba je získat až z Ameriky.

Papa Gino, který celý den trávil na náměstí, poposedáváje ze stí-ny jedné palmy do druhého, jemuž zcela určitě nic neušlo a který znal každého, ať muže, ženu či dítě, kteří se objevili na náměstí, rovněž žádný americký vůz neviděl. Nikdo se nemohl dostat do města, aniž by projel kolem benzínového čerpadla a přes náměstí. Je sice pravda, že stařík i Gino byli jed-nou či dvakrát donuceni větrem a tělesnými potřebami opustit svá stanoviště, ale nikdy to nebylo na dlouho. I kdyby mezitím projel ně-jaký cizí vůz, určitě by se to dozvěděli. Řekla by jim o tom manželka, dcera, syn nebo vnuk. Kromě toho se po náměstí vždy potuluje nějaký starý povaleč, který by určitě něco věděl. Ne, žádný zelený cadillac se zde neobjevil.

Forrester vypil hodně vína, které bylo jemnější a chutnější, než by se dalo čekat. Ostatní také mnoho pili, více než obvykle. Jejich oči se stále stáčely ke dveřím, jakoby čekali, že se otevrou a že vejde furi-antsky se smějící Saturnino, popláci Forrestera po zádech, poručí si své oblíbené bílé víno a celý výčep rozjasní svou přítomností.

Avšak jediné, co otevřelo dveře, byl závan víchřice.

Přesto všechno zde zelený cadillac musel být. Forrester jej přece viděl! Všichni tito muži se museli mýlit. Gino musel jako obvykle klímat, a je nesmysl tvrdit, že žádný vůz příjíždějící do Estafilla by neunikl jeho pozornosti. Podle Saturnina zde zná nejen každý vůz, ale také každého osla a ví, kolik boláků má každý z nich na hřbetě.

Musel zde být zelený cadillac!

Ne, pane, dnes určitě ne.

Forrester s nimi chtěl polemizovat, jenže jeho španělština na to nestačila. Palfrey sem prostě neměl posílat někoho, kdo neovládá špa-nělštinu, zcela určitě to neměl dělat. Tím méně jeho, kterému to dost pomalu myslí a navíc trpí vidinami. Palfrey zřejmě předstíral, že je zde nějaká práce jen proto, aby si tu odpočinul. Z jakého jiného důvo-du by sem Palfrey, o němž je známo, že je přímo geniální ve svém oboru, posílal muže, který neovládá španělštinu, aby dohlížel na špa-nělské město?

Je nejvyšší čas, aby toho nechal a vrátil se. Zítřka? Nebo ještě dnes večer?

Pokud trvá tato bouře, je odjezd nemožný. V každém případě však musí Palfreye varovat. Mohl by poslat kódovaný telegram nebo i použít telefonu.

Chtěl již odejít, ale nechtělo se mu teď večer se vracet do hotelu. Tam by byl sám, kdežto zde má společnost, i když všechny uši na-slouchaly, zda se neozve jásot žen, jejichž naděje se konečně splnila a oči všech byly upřeny na dveře. Zelený cadillac existoval.

Opravdu?

Co dívka v rudém?

Náhle zaslechl, že muži mluví o nějaké zmizelé ženě. Zprvu jim dobře nerozuměl. Pak se ale soustředil a pochopil o čem mluví.

Z Estafilla dnes zmizela dívka jménem Isabella, která bydlela v domku zničeném bleskem.

Forrester zbystřil sluch.

Isabella Melado byla sice krasavice, ale přitom špatná ženská. Kolikrát vůbec navštívila své staré chudé rodiče?

Nanejvýš jednou nebo dvakrát od té doby, co odjela do Ameriky. Tam není to pravé místo pro hezkou dívku. Její místo je doma, zde v Estafillu, kde se má usadit a vdát se, pak by se to nemohlo stát. Jsou mnohá tajemství a bůh ví, co činí. Udeřil.

Forrester se modlil, aby vystačil se svou španělštinou, až bude klást otázky. Jeho spolustolovníci však byli trpěliví a ochotní.

V domku zničeném bleskem žili čtyři osoby. Stará žena, kterou zachránili, její dcera Isabella, která rovněž musela zahynout, protože od té doby ji nikdo neviděl, dále pak Isabellin starý otec a její sestra, kteří také zahynuli, ale jejich těla byla objevena.

Forrester opustil vinárnu něco po desáté. Zvykl si večeret pozdě a jídelna bude v té době plná jako obvykle. Pouze turisté, zejména Angličané a Američané večerí dříve a neradi setrvávají v jídelně déle než do půl deváté.

Venku stále řádila víchřice, takže si musel přidržovat oděv. Ochladilo se a na obloze se objevily mraky.

Nešel přímo do hotelu, ale oklikou přes parkoviště ve dvoře. Nad zadními dveřmi slabě svítila žárovka a několik čtvercových oken v domě svítilo matným žlutým světlem na dvůr. Přesto tam byla taková tma, že poznal, kde stojí auta, až když na ně narazil. Krácel od jedno-ho k druhému, poslepu ohmatával karoserie, až zjistil, že tam stojí původní počet vozů, ale žádný z nich nebyl stíhlý americký krasavec.

Rychle se vrátil do hotelu, v pokoji se umyl a pak sešel dolů do jídelny, kde se usadil jako obvykle u rohového stolu. Alfonso, vrchní číšník, mu věnoval svůj obligátní úsměv. Pak přišli dva číšníci a zača-la obvyklá obsluhovací ceremonie. Forrester si objednal rybu a oblo-žené jehněčí, o němž věděl, že bude delikátně jemné. Víno si nemusel objednávat, protože na stole již stála láhev Fina z vinice v blízkém údolí.

Mezi hosty bylo několik místních občanů, kteří sem chodili jed-nou či dvakrát týdně. Mezi nimi byli jako obvykle

Mamma, Papa a jejich dvě baculaté dcery v bohatých černých krajkách jemných man-till, které se kolem sebe rozhlíželi svýma hezkýma černýma očima. Všichni se soustředili na jídlo, takže mnoho toho nenamluvili.

Stejně tak jako jindy byly všechny ženy v černém a jejich tmavé vlasy zdobily bílé umělé květy. Přišli také tři Angličanky, usadily se u stolu uprostřed místnosti a šálky kávy před sebou a cigaretami v ru-kou. Typické turistické trio.

Byl tam také muž sedící sám u stolu, nápadný svou obrovitou postavou. Podle běžných měřítek byl velmi hezký. Jeho ostře řezaný profil mohl sloužit za model i samému El Grecovi a téměř medová barva obličeje svědčila o jeho zdraví. Vlasy měl světle hnědé, poně-kud prošedivělé kolem spánků. I když seděl, budil dojem obra.

Každý, ať již přímo nebo potají, pozoroval obrovitého cizince. I trio Angličanek ho občas poctilo zvědavým pohledem a každá sešnorita, svým rodičům navzdory, se otáčela a skrytě ho pozorovala. Dva španělské páry s něho nespouštěly oči a žádný číšník nešel kolem, aniž by na něho nepohlédl.

Forrester se snažil dívat se jinam.

Do jídelny již nikdo další nepřišel.

"Musel tam být zelený cadillac! Musel! Přece jsem jej viděl a slyšel!" Forresterovou myslí to přímo hřmělo. "Zatroubil, já uskočil a on mne minul!"

Ti tři starci museli podřimovat!

Ale co Isabella?

Zachvátilo ho vzrušení a rychle dojedl.

Vůz musel skutečně existovat a nemohl to být pouhý výplod fan-tazie. Podaři-li se mu nalézt řidiče a ženu typu Rity Hayworthové, může se také dozvědět o někom, kdo viděl dívku v rudém, kolem níž se všechno točí. Dívku, kterou viděl, jak se pomalu rozplývá a mizí.

Zahleděl se na rudé víno ve své sklenici. Když s ní zatočil, jeho temná barva u stěn zesvětlela. Byla to pouze hra světla, ale připomně-lo mu to okamžik, kdy dívka mizela. Potřeboval pouze jediného svěd-ka, který by mu potvrdil, že dívka v rudém byla v přistavu, takže ne-mohla zahynout v troskách zničeného domku. Protože žádná z čekajících žen si jí nepovšimla, jeho jedinou nadějí byla dvojice z cadillacu. I když jméno ženy bylo Lennardová a ne McCallová.

Kolem jedenácté vyšel z jídelny a chvíli bojoval s přáním zasta-vit se ještě v baru. Dnes však neměl na Jacka náladu, ani chuť roz-mlouvat s ostatními hosty. Vystoupil proto po schodech a vešel do svého pokoje

Stále však musel myslet na osud Saturnina a ostatních rybářů.

Snadno si dovedl představit, jak se jejich malé lodice zmítají a nabírají vodu a jak se na ně řítí vlna za vlnou. Pokud budou mít štěstí, mohli by být zahnáni k severoafrickému pobřeží a lze jen doufat, že bouře ustane dříve, než se k němu příliš přiblíží. V nejhorším případě by tam jen ztroskotali.

Zatím ve městě ženy stále čekaly, modlily se a doufaly.

Stále se ještě nemohl rozhodnout napsat Palfreyovi hlášení. Svlékl se tedy a ulehl na postel.

Vítaný spánek se někdy dostavoval velmi rychle. Pokud ne, znamenalo to strávit bezesnou noc a tato možnost jej děsila. Drnčící okna a skřípající dveře ho znervózňovaly, takže se převracel z boku na bok.

Nikdy předtím se nepotřeboval tak vyspat jako nyní, aby měl příští den jasnou hlavu.

Ležel na zádech, oči zavřené a tělo uvolněné. Pochyboval, že to pomůže přivolat spánek, ale snažil se již jen proto, aby nepodlehł ma-lomyslnosti. Nebyl to ani polospánek, ale aspoň se zbavil strachu a nepřijemných představ.

Náhle spatřil mlhu.

Byla zde, v tomto pokoji!

Nesmysl!

Zavřel oči a opět se ho zmocnily halucinace. Duševním zrakem viděl ladnou postavu v rudých šatech, jak se rozplývá a mizí v mlze...

Znovu pootevřel oči.

V pokoji, jenž měl být ponořen do tmy, prosvítalo jakési rozptý-lené světlo, které se zcela jednoznačně vkrádalo z otevřených dveří.

Vždyť přece dveře zavřel!

Dovnitř vklouzl oblak mlhy, který v matném světle vypadal jako bledý závoj.

Dveře se pomalu zavíraly, jako by na ně tlačila neviditelná ruka. Mlha houstla. Byla však v pokoji jako záhadná beztvářá hmota.

4.

Forrester ležel, oči doširoka rozšířené a ústa otevřená. Pouze ohromující strach mu zabránil, aby vykřikl. Upřeně zíral do temného pokoje, do tmavé mlhy a snažil se vsugerovat si, že vše, co vidí, se odehrává pouze v jeho fantazii, a že dveře se nikdy neotevřely. Něco v jeho mozku musí být v nepořádku, což vyvolalo tuto halucinaci.

Pak ale zaslechl jakýsi zvuk.

Přicházel z místa, kde stála toaletka a zdálo se, jako by se tam cosi pohybovalo. Nemohlo to být okno, ani cokoli zvenčí, ale bylo to přímo v pokoji.

Forrester sevřel pěsti, až se mu nehty vryly do dlaní - a panický strach pomalu ustupoval. Srdce mu sice stále divoce bušilo, ale byl již schopen logicky uvažovat. Do mysli se mu sice vloudila představa duchů a jejich lidských projevů - podivných a příšerných - avšak chladná logika převládala a s ní se dostavila pochybnost a vzdor.

Opatrně se posadil.

Ozval se další zvuk a tentokrát jej poznal. Otvírala se zásuvka toaletního stolku, v níž měl kapesníky, ponožky a jiné drobnosti. Při otvírání vždy zaskřípěla a trochu se vzpříčila.

Aby ji bylo možno otevřít, bylo nutno posunout ji poněkud dole-va.

Srdce mu bilo jako zvon.

Natáhl ruku k nočnímu stolku, na němž stála lampa. Jako zbraň mohl použít těžký skleněný popelník, protože pistoli měl v kufru a zatím nebylo důvodu ji použít. Byla však pistole za těchto okolností vůbec něco platná? Strach z neznáma a divoce bušící srdce znovu přehlušilo logiku a chladný rozum. Což je možno bojovat s mlhou pou-hou pistolí?

Dotkl se lampy. Zvuk, který slychával několikrát denně, mu na-pověděl, že zásuvka se posunula až k místu, kde se zasekla. Zdálo se mu, jakoby slyšel někoho dýchat, ale ozývaly se tam i jiné zvuky, tak-že si nemohl být jist.

Jeho chladné a vlhké prsty se posouvaly po stojanu lampy, až se dotkly malého černého vypínače a ucítily jeho chladný tvar. Současně zaslechl, jak zásuvka povolila a zcela se otevřela.

Zatím ještě vypínač nestiskl. Zadržel dech v obavě, že jakýkoli zvuk by ho mohl prozradit. V pokoji byla tma. Mohl sice rozeznat obrysy okna, ale z ulice dovnitř nepronikalo žádné světlo. Podivné zvuky se ozývaly jak zvenčí, tak i z pokoje. Stiskl vypínač a současně zařval:

"Nehýbat se!"

Muž či spíše obrys lidské postavy prudce odskočil od toaletního stolku.

Tvář postavy nebylo vidět a její silueta jako by byla utvářena mlhou. Forrester neměl odvahu vyskočit z postele a jen chrčivě dýchal. Zdálo se mu, že je k ní připoután.

U nočního stolku se stále tyčila nehybná zamlžená postava. Ko-touče mlhy v pokoji počaly houstnout a záhadný tvor se v ní počal ztrácet.

Forresterovi se chtělo křičet hrůzou, ale cosi mu v tom zabránilo. Zmocnila se ho jakási slepá odvaha a jeho ochromení zmizelo. Nyní mohl vnímat vše jasně - mlhu, rozplývající se postavu, toaletku, okno. Uchopil těžký skleněný popelník, prudce jím mrštil po tvorů a vrhl se na něj. Narazil však na jakousi neviditelnou bariéru, smekl se po ní a v pravé ruce, kterou chtěl příšeru udeřit, pocítil bolest, jakoby uhořel do kamenné stěny. Jak dopadl na zem, narazil si čelo.

Vstal, couvl zpět k posteli, ale vzpomínal se. Je-li zde nějaká hmotná překážka, je nutno ji odstranit. Zatím viděl pouze mlhu, ale snad...

Mlha se dále šířila a houstla.

Dveře se pootevřely a do pokoje vniklo z chodby trochu světla.

Mlha se zatřpytila, jako by ji zachytil reflektor auta, pronikla z pokoje na chodbu, dveře se zavřely a v pokoji opět nastala tma.

Forrester stál bez hnutí. Jak dlouho, to nevěděl. Byly to vteřiny nebo minuty? Nakonec se vzchopil, přiskočil ke dveřím a prudce je otevřel.

Na chodbě však nebylo po mlze ani památky.

Spatřil však velkého muže, doslova obra, jak kráčí směrem k je-ho pokoji.

Forrester si byl vědom, že drama, které prožil, hrůza a bušící srd-ce se musí odrážet v jeho tváři. Zatímco se obr blížil, stál u otevřených dveří a pevně se jich držel. Pokud by mužova velikost byla důvodem k obavám, pak by jistě byla oprávněná. Bylo však zvláštní, že Forrestera nijak neznepokojovala, spíše ho uklidňovala. Mužova široká hezká tvář s jemnou, medově zbarvenou pleť působila podivně uklidňujícím způsobem, jako by to byla tvář světce.

Forresterovo vzrušení poněkud opadlo.

"Viděl... viděl jste zde někoho?" zeptal se.

"Señor?" zeptal se velký muž zdvořile.

Forrester přešel do své lámané španělštiny. Obrovitý muž pozor-ně naslouchal, pak se usmál, potřásl hlavou a odpověděl "no" a zeptal se, zda mu může nějak pomoci.

"No," řekl Forrester, "děkuji, gracias." Přinutil se k úsměvu a vrátil se do pokoje. Když uslyšel, jak se mužovy kroky v chodbě vzdal-ují, otevřel dveře a vyhlédl ven. Po mlze nebylo ani stopy. Viděl pou-ze elektrické osvětlení, běhoun na kamenné podlaze, vysoké holé stě-ny a okna zakrytá okenicemi.

Vrátil se zpět do pokoje.

Ani zde nebyla mlha, bylo však vidět stopy po nevítané návštěvě. Zásuvka u toaletního stolku byla otevřená, ale její obsah byl nedotčen. U zdi na kamenné podlaze ležel popelník tak, jak dopadl, až na to, že část z něj byla uražena.

Forrester přešel pokoj a zvedl popelník i odštěpek. Potil se a zu-by mu drkotaly, ale přemohl se. To, co viděl, byla holá skutečnost.

Otáčel popelník v ruce. Byl těžký, z jakéhosi zvláštního skla a na místě, kde byl kus odštípnut, byl rudě zabarven. Krev?

Forrester přejel skvrnu prstem, na němž zůstala rudá šmouha. Byla to krev? Forrester doufal, že ano. Mimoděk si vybavil před oči-ma groteskní postavu a uvažoval, zda vržený popelník mohl onoho tvora zranit. Úmyslně ho nazval "tvorem", protože se mu přičilo na-zvat ho "člověkem". Přesto však musel mít něco společného s lidskou bytostí.

Odložil popelník a přistoupil k nočnímu stolku, kde měl v při-hrádce whisky a sodu. Vypil pořádnou dávku a sedl si do křesla. Po chvíli mu zuby přestali drkotat a cítil se podstatně lépe, takže byl schopen rozumně uvažovat. Veškeré předchozí emoce ho opustily a cítil, že se opět stává takovým mužem, jakým byl před Alicinou smrtí.

Zapálil si cigaretu. Během několika hodin viděl na vlastní oči dvakrát cosi nepochopitelného. Něco, co mu připomínalo Wellsova "Neviditelného muže", fantastické povídky v časopisech jeho mládí, jenže tentokrát opravdu viděl, jak se dva lidé rozplývají v mlze.

Nyní již byl schopen myslet zcela logicky.

Tvor v jeho pokoji otevřel dveře a vyšel. To znamená, že byl nu-cen je otevřít a že nebyl schopen jimi projít, jak by to mohla učinit ektoplazma. To tedy vylučuje, že by šlo o nějakého ducha.

Když Forrester dospěl k tomuto závěru, usmál se. Uvědomil si, že je znovu schopen kontrolovat své myšlenky. Tak tedy dobrá. Ne-může to tedy být duch, ale jakýsi tvor, schopný vytvářet podle libosti ochrannou mlhu.

Taková mlha přece zakryla onu dívku v rudém - Isabellu!

V této chvíli se Forrester cítil již zcela normálně. Dokonce byl schopen si představit, jak dívka v rudém, skryta v mlze, otvírá dveře cadillacu, usedá na zadní sedadlo a spolu s ostatními odjíždí.

Ať již to jakkoli odporovalo přírodním zákonům, mohlo se to stát. Neviděl sice, že by se dveře vozu byly otevřely, ale to mohla za-kryt mlha. Stejně tak neviděl, jak se otvírají dveře jeho pokoje, až když světlo z chodby mlhu osvítilo. Zapálil si další cigaretu.

Jeho zvláštním úkolem bylo sledovat, zda Botticelli nebo některý z jeho andělů nepřijde do Estafilla, a hlásit veškeré události, které by se vymykaly z rámce běžného života tohoto městečka. V posledních dnech však jich bylo požehnaně! Palfrey sice nemluvil o nějakých nadpřirozených jevech, ale určitě by se o ně zajímal, ať již souvisely s Botticellim či nikoli.

Forrester zasedl k stolku, u něhož obvykle psal. Rozhodl se, že zprávu nebude kódovat, protože bylo prakticky nemožné ji převést do šifer.

Psal pomalu a rozvážně. Snažil se, aby jeho sloh byl co nejjed-nodušší, konkrétní, a možná i naivní. Občas se zamyslel, aby si uspo-rádal fakta do patričního pořadí. Nekomentoval, pouze uváděl holé skutečnosti.

Chvilí již psal, když si tu náhle uvědomil, že mu před očima vy-vstala jakási mlha. Pocítil závan strachu, vytřeštil oči a zůstal strnule sedět. Mlha se mu ovíjela kolem pravé ruky a nyní, když seděl vzpří-meně, nebyla již přímo před jeho očima.

Jeho ruka, držící pero, však začala mizet.

Forrester byl neschopen pohybu a téměř nedýchal. Nevnímal drnění okna, ani hluk zvenčí. Zapomněl na vichřici i na rozepsanou zprávu a jen upřeně zíral na mlhu, v níž jeho ruka zmizela. Zdálo se mu, že místo ní se mu na paži vytvořil chumáč kompaktní mlhy o ve-likosti obrovské boxerské rukavice. Pohybovala se zvolna a nenápad-ně jako pára unikající z hrnce, v němž se voda přestává vařit.

Nebyl schopen pohybu. Cítil ledový chlad, který z mlhy vychá-zel. Nebyl schopen myslet na nic jiného než na neuvěřitelnou skuteč-nost, že nemá ruku.

Těžce dýchal a na čele mu vyrazil studený pot. Zmocnil se ho strach, ale ovládl se.

To, co se stalo, byla nepopíratelná skutečnost, kterou nutno ana-lyzovat a zjistit vše, co se dá. Měl dojem, že je na prahu významného objevu, který se zdál být v rozporu s přírodními zákony a dokonce je popíral.

Jeho chaoticky pracujícím mozkiem probíhaly nesourodé myš-lenky. Povšiml si, že mlžný oblak zachovává zhruba tutéž velikost, kterou měl, když se před několika minutama objevil. Stále měl tvar veliké boxerské rukavice, která skrývala ruku až po zápěstní kloub. Nad ní pak již byla normálně vidět jeho opálená paže.

Pohnul rukou.

Pohyb vnímal, současně však měl zvláštní pocit. Nebylo to právě bodání, ale něco podobného, co připomínalo slabé elektrické rány. Probíhaly prsty, dlani i hřbetem ruky a končily v místech, kde mizela mlha.

Pozvedl ruku do výše očí, ale viděl pouze mlhu. Rozevřel prsty a upustil pero. Padalo normálně. Vyklouzlo z mlhy, dopadlo na roze-psanou zprávu pro Palfreye a potřísnilo ji čerstvou inkoustovou skvr-nou. Pak se počalo kutálet ke kraji stolu. Forrester instinktivně natáhl pravou ruku a zachytil je, aniž by přitom viděl své prsty.

Poněkud se uklidnil, když poznal, že vše, co se zde odehrává, není pouhý výplod jeho fantazie. Jeho mozek již pracoval normálně, i když ne tak rychle jako obvykle.

Jak se to všechno mohlo stát?

Pohlédl na popelník, potřísněný něčím, co mohla být krev. Přejel skvrnu prstem a zmocnilo se ho vzrušení, které mu téměř vyrazilo dech. Bylo to něco tak převratného, že se mu zatočila hlava a jeho mysl se vzpírala představě, k čemu všemu by se to dalo použít, ať k dobrému či k zlému. Možnosti této mlhy byly neomezené.

Zprávu pro Palfreye psát nebude, ale zajede za ním osobně. Mů-že tam být za několik hodin. Věděl, jak navázat spojení s Palfreyovým agentem nedaleko Malagy a odtud poletí letadlem. Byl vzrušen, ale současně jím zmítaly pochybnosti. Proč ho ten tvor vlastně navštívil? Co u něho hledal? Nebude ne-bezpečné čekat s odjezdem až do rána? Nebylo by lépe hned sednout do vozu, zajet do Malagy a pak na letiště?

Stále si prohlížel ruku. Náhle se mu zatajil dech.

Mlha řídla a pozvolna se objevovaly prsty. Vše se začínalo zhmotňovat - čáry na dlani, nehty, jejich pŕlměsíčky, žíly. Pocit mra-venčení téměř ustal. Zahýbal prsty a zjistil, že se nezměnily. Nevěděl, jak dlouho to vše trvalo - pravděpodobně ne déle než pět minut.

Co když se onen tvor vrátí? Dá se předpokládat, že věděl o všem, co se stalo, nebo to mohl tušit.

Forrester vzal znovu do ruky pero. Rozhodl se, že zprávu pro Palfreye přece jen dokončí. Klidně a věcně mu vyličí vše, co se zde stalo a dopis dá na poštu při cestě do Malagy. Odjede hned, jakmile venku zhasnou světla - ostatně jich na ulicích mnoho nezbylo - teď, když v Estafillu nastal opět klid.

Klid? - zarazil se.

Teprve teď si všiml, že venku vítr zcela ustal.

Zarazilo ho to.

Dokončil zprávu.

Nijak nespěchal a chvílemi přestal psát, aby si vše řádně promys-lel. Byl zvědav, jak se bude Palfrey tvářit, až ji bude číst. Nutně vyzní jako šilencovo blábolení, jenže je psána tak konkrétně, že ji nebude moci pokládat za pouhý blábol. Nic nepřeháněl, nepodtrhával slova, ani nepodléhal pokušení přesvědčovat, že se to skutečně stalo.

Zapečetil dopis, přilepil známku a nálepkou letecké pošty a polo-žil jej na stůl. Nebyl adresován přímo Palfreyovi, ale na jistého pana Courtneye v Londýně, což neřikalo nic lidem, kteří by mohli tušit, kdo Palfrey vlastně je.

Určitě to s Palfreyem otřeše!

Forrester se lehce usmál, pohlédl do zrcadla a chvíli se díval na obraz své tváře. Nebyla nijak ošklivá, zejména nyní, kdy ji jižní slunce opálilo do bronzova. Nebyl sice žádný Apollo, ale věděl, že mnohým lidem se líbí jeho tvář s šedýma očima, výrazným obočím, hranatá brada, plné rty a krátký, poněkud široký nos.

Oblékl se a připravil si malý příruční kufík.

Nyní, když měl konečně něco na práci, přišel mu vhod jeho dlouholetý výcvik. Než se připojil k Palfreyovi, strávil léta v odboru M.I.5 a až do doby, kdy zemřela Alice, se mohl s kýmoli měřit. Ne že by neměl někdy strach, ale důležité bylo, že jej při své práci vždy překonal. Své úkoly mnohdy plnil v jakési povznesené náladě a věděl, že pouze on je schopen vykonat, co je třeba.

Vzal si s sebou vše potřebné na jednu noc, opatrně zabalil popel-ník a vložil jej mezi šaty. Malířský stojan, štětce, barvy a skládací stoličku uložil do kouta, aby se zdálo, že neodjíždí na trvalo.

Bylo totiž možné, že ho Palfrey zase pošle zpět.

Když skončil, vzal dopis a kufík a šel ke dveřím.

Opatrně je otevřel. Trochu se zatřásl okno, ale jinak byl klid.

Práve nyní by se mu hodilo skučení větru, ale nakonec na tom už tolik nezáleželo. Na chodbě nikdo nebyl. Pomalu došel ke schodišti a sestoupil do chodby vedoucí do hotelové haly, v níž měli službu re-cepční a noční vrátný. Nikdo z nich ho však neviděl vkládat dopis do poštovní schránky.

Vrátil se, prošel kuchyní a otevřel dveře vedoucí do zadního dvo-ra. Na tmavě sametové obloze zářily jasné hvězdy.

Vzduch byl při-jemně chladný a vál jen slabý větřík. Jak krácel k vozům, písek chru-pal pod nohama, ale nemyslel si, že by si toho někdo všiml.

Prošel kolem všech vozů, překvapeně se zastavil a zamračil se. Jeho vůz tam nebyl. Nesmysl. Zřejmě ho musel v temnotě minout.

Jeho povznesená nálada zmizela. Vrátil se zpět a v odrazu hvězd na oknech a karosériích počítal každý chladič:

... pět... šest... sedm.

Sedm!

Když před tím zjišť'oval, zda tam nestojí zelený cadillac, jich by-lo osm. Nyní však jeho M.G. chyběl.

Forrester stál jako přimražený a nepřítomně se díval na tmavý obrys hotelu. Snažil se přesvědčit sám sebe, že se jedná pouze o oby-čejnou krádež a že to nemá noc společného s jeho úmyslem odjet, ale nějak se mu to nedařilo. Někdo ho musel podezírat, že chce zmizet, a vůz odstranit.

Kdosi ho musel sledovat.

Při jeho běžné práci to nebylo nic neobvyklého, avšak tentokrát se zděsil. Někde v temnotě mohla být ona záhadná mlha skrytá tak, že ji nebylo vidět. Nic nebylo slyšet a v tomto případě zvuk nebyl důleži-tý. Ale co když některý z oněch mlžných tvorů sedí ve voze nebo číhá vedle?

Náhle pocítil závan větru.

Znovu pohlédl směrem k hotelu, kde ho upoutalo slabé žluté světlo pronikající oknem nedaleko chodby, kterou přišel.

Nevěděl, proč se na ně dívá, když tu náhle je cosi zastínilo, ale hned nato se zase objevilo. Bylo to, jako by někdo nebo něco přešlo mezi Forreste-rem a oknem, ale nebylo nic slyšet.

Forresterovi počaly hrůzou drkotat zuby.

Otočil se a dal se na útěk.

5.

Forrester utíkal ulicí vedoucí k přístavu, pryč od toho, co zastíni-lo světlo. Běžel rychle, nedíval se vpravo ani vlevo, neohlížel se a snažil se překonat paniku, která se ho zmocnila.

Na obou koncích ulice svítila světla. Jedno z nich bylo právě na rohu, kolem něhož zabočila ona dívka v rudém. Běžel k druhému, který byl blíže k přístavu. Větre vymetený povrch ulice mu umož-ňoval běžet téměř nehluchně.

Občas se zastavil a poslouchal, ale vše, co vnímal, byl hluk vody rozlévající se po oblázcích a pravidelné dunění vln rozbíjejících se o pobřeží.

Vyšel za rohem posledního domku před přístavem a spatřil oblo-hu plnou hvězd a jejich odlesk na vodní hladině, siluetu přístavní zdi - nic neobvyklého. Na obzoru nebylo vidět žádné světlo, žádná osvětle-ná loď. Byly tam pouze čekající ženy, hledící do dálky.

Při pohledu na ně Forrester cítil, že hrůza, kterou prožil v hotelu, pozvolna mizí. Některé seděly na bednách, jiné stály a čekaly.

Forrester nebyl schopen odhadnout jejich počet. Bylo mezi nimi i několik starých mužů, soudě podle občasného záblesku, když si zapa-lovali dýmku nebo cigaretu. Občas prohodili mezi sebou několik slov.

Forrester prošel za zády čekajícího davu, ale nikdo mu nevěnoval pozornost. V této temnotě mu společnost žen poskytovala jakýs takýs pocit bezpečí, ale nemohl se zde dlouho zdržet. Chtěl se někde scho-vat až do rána, aby zřetelně mohl vidět tvořící se mlhu v případě, že by ho znovu ohrožovala.

Pak si vzpomněl, že viděl ve vinárně světlo. Rybáři tam vysedá-vali do pozdních nočních hodin, někdy až do rána. Bylo otevřeno tak dlouho, dokud poslední host neodešel.

Forrester krácel stejnou ulicí jako odpoledne. Proti němu šli dva muži, kteří spolu tiše rozmlouvali.

Cítil na sobě jejich zvědavé pohledy, ale když ho míjeli, oba zmlkli.

Znovu zahrnul do ulice k hotelu a zjistil, že v protější vinárně se ještě svítí.

Vstoupil dovnitř.

V rohu sedělo několik starších mužů, jeden z nich s plnovousem, ostatní neoholení, jeden plešatý a věnovali se své nekonečné karetní hře. Dva další seděli před nimi, na stole láhve se sklenicemi a podřímávali.

Jeden z mužů mu pokynul. Forrester pozdravil vinárníka tlumeným hlasem, jak se v této noční době slušelo, sedl si a čekal na obli-gátní karafu s vínem a sklenku. Obojí se promptně ocitlo na stole.

Pokud by měl chuť, mohl zde i večeřet.

Nyní měl společnost a pokud zůstane v této útulné vinářičce, nikdo ho neohrozí. Víno příjemně vonělo a on byl unaven více, než kdyby probděl celou noc. Proč by si tedy nemohl zdřímnout? Kufřík s popelníkem byl v bezpečí u jeho nohou a zítra ho čekal perný den.

Proč by si nemohl na chvíli zdřímnout?

Zavřel oči. Nezřetelný šum hovoru mu vytvářel útulné a uklidňující prostředí. Matně zaslechl, jak kdosi vstoupil do místnosti, promluvil s vinárikem a pak zazněly kroky mířící ke stolu. Hned nato bylo slyšet vinárníka, jak přináší karafu nebo láhev vína. Pak nastalo uklidňující ticho.

Forrester pozvolna usínal. Bylo mu dobře, odpočíval a na strach zapomněl.

Náhle se cosi dotklo jeho nohy.

Pozvedl hlavu, ale jinak se nepohnul.

Znovu pocítil onen dotek a v té chvíli si uvědomil, že se kdosi snaží mu ukrást kufřík. Světlo bylo slabé a atmosféra plná kouře, tak-že pod stůl dobře neviděl. Jemný tlak však pokračoval a on cítil, jak se kufřík zvedá.

Prudce kopl nohou.

Noha zasáhla cosi tvrdého a ozval se tlumený zvuk. Stůl se za-kymácel a sklenka se skutálela na podlahu. Forrester se shýbl, uchopil kufřík za držadlo, zvedl jej a vyskočil. Stůl se skácel.

Nyní mohl vidět mlhu, plížící se od dveří do místnosti. Staříci seděli a zírali s otevřenými ústy. Vinárik s lokty opřenými o pult a rozevřenými rty vypadal, jako by nevěřil svým očím.

Forrester couval. Neviditelné stěny se k němu blížily a on instinktivně věděl, že se chtějí zmocnit popelníku. Nevěděl o jiné možnosti úniku, než byl východ do ulice. Všiml si však malých dveří, vedoucích do zadního traktu vinárny.

Otočil se a vrhl se k nim.

Mlha se hnala za ním!

Přirazil za sebou dveře, zaslechl jejich bouchnutí a zjistil, že se ocitl v malé místnosti. Podél stěn byly bedny s lahvemi a téměř doho-řelá svíčka blikala v průvanu vzniklém přirazěním dveří.

V protějším rohu spatřil další dveře a vrhl se k nim, svíraje pevně kufřík. Za nimi byla kuchyň páchnoucí česnekem a vyčichlým vínem, téměř neosvětlená. Forrester jí proběhl a otevřel zadní dveře.

Za nimi byla mlha a drala se dovnitř.

Vrhl se vpřed a levou rukou udeřil vši silou do mlhy. Poznal, že se ocitl v neviditelné skupině tvorů, kteří se na něho sáпали a rvali mu kufřík z ruky. Bil a kopal kolem sebe v zoufalé snaze se probít. Bylo to však beznadějně. Couvl tedy zpět, ale tvorové se tlačili za ním a kuchyň byla zakrátko plná vířící mlhy.

Neviditelné ruce cloumaly kufříkem.

"Nesmí jej vydat, musí jej dostat Palfrey - Palfrey!"

Náhle pocítil, že kufřík uchopila tak silná ruka, že jí nemohl odo-lat. Odtáhla mu paži od těla a vyrvala mu jej. Neměl sice nejmenší naději, ale ztráta ho naplnila takovou zuřivostí, že se proměnil v bojo-vý stroj. Slepě bil do mlhy, cítil, jak jeho údery na něco dopadají a slyšel, jako by cosi těžce oddychovalo.

Náhle vše ztichlo.

Mlha se ztrácela jako hnána větrem a mizela v temnotě. Ustaly i podivné zvuky.

Brzy nato ho obklopili ustrašení starci z vinárny a kladli mu otázky, kterým nerozuměl. Odvedli ho zpět a vyjadřovali mu své sympatie. Všichni viděli záhadnou mlhu a do projevů účasti se mísil i strach z neznámého. Mnozí z nich mluvili jen pokradmu a šeptem.

Forrester nikdy tak netoužil po uklidňujícím a žoviálním hlasu Saturnina jako právě nyní.

Vinárik trval na tom, že mu ošetří tržnou ránu na tváři. Pak mu vážným hlasem radil, aby se vrátil do hotelu. Byl sice okraden, což je zlé, ale zítra to může ohlásit policii a také civilní gardě. Dnes večer se musí vyspat a zapomenout na všechny ty řeči o nějakém ďáblu.

Dnes večer? Vždyť již byly tři hodiny ráno!

"Dobře," řekl Forrester. "Půjdu."

Jeden z hostů ho převedl přes ulici a šel s ním až do hotelu, kde dlouze vykládal recepčnímu a nočnímu vrátnému, co se stalo a ti mu stejně mnohmluvně odpovídali. Pak dopravili Forrestera téměř proti jeho vůli nahoru do pokoje. Recepční rozsvítil, nahlédl dovnitř, a když Forrester vcházel, usmál se a uklonil.

Dveře pokoje se zavěly.

Forrester byl otupen únavou, zklamáním a úzkostí, především však strachem z neznáma. Popelník však již neměl, takže "oni" ho snad nechají na pokoji. "Oni" již předtím prohledali jeho pokoj...

Rychlým krokem přistoupil k toaletce. Stačilo jen otevřít horní zásuvku, aby zjistil, že pokoj byl znovu prohledán, a to důkladně. Vše bylo přeházeno. Také ostatní zásuvky byly v nepořádku, jen jeho šaty visely řádně na svém místě.

Ve skříni to bylo totéž. Kufry byly zotvírány a různé drobnosti přeházeny. Bylo tedy jisté, že se již nemusí ničeho obávat - zatím.

Skopl s nohou střevice, svlékl si šaty a rozestlal postel. Nedosta-tek spánku ho tak otupil, že se ani nenamáhal vzít si pyžamo.

Při pohledu na ně se zarazil. Bylo pečlivě složeno, přestože je ráno jen tak pohodil.

Zvedl je.

V kapse kabátku bylo cosi těžkého a objemného. Zatřásl s ním a věc vypadla.

Byl to popelník, tak jak jej zabalil.

Forrester měl dojem, že ztratil rozum.

Mechanicky vložil popelník pod polštář a nabitou pistoli vedle něj. Dnešní noc byla šílená a on si potřeboval odpočinout.

Probudil se v osm hodin. Bylo nádherné ráno, jaké je možné če-kat jen v Estafillu. Obloha byla namodralá, nepoznamenaná slunečním žářem, neboť slunce bylo ještě skryto za východními pahorky. V této chvíli byl jeho svit příslibem nebo možná také hrozbou.

Forrester vstal, ujistil se, že popelník je stále na svém místě a za-šel do koupelny. Jedinou jeho myšlenkou bylo rychle odtud zmizet, neboť toto ráno se mohlo zvrtnout do stejné nereality jako včerejší noc.

V půl deváté zašel dolů na snídani, s popelníkem v kapse. Ob-jednal si kávu, rohlíky a džem. U stolu neseděl nikdo, kromě třech anglických turistek. Ředitel byl jako vždy napudrovaný s hladce vyho-lenou tváří a zdvořilý. Forrester si nikdo zvlášť nevšímal. Jeho číšník mu přinesl snídani s dvojitou porcí másla a tentokrát byla káva sku-tečně horká - týdný mu trvalo, než personál přesvědčil, že káva musí být vřelá a ne vlažná.

Vše, co prožil, mohla také být jen noční můra.

Když dojedl, zašel k parkovišti aut a k jeho velkému překvapení MG stál na původním místě. Šel k němu a nahlédl dovnitř. Nic nena-svědčovalo, že by ho někdo použil.

Kromě dvou starců si ho nikdo nevšímal.

Vsedl do vozu a pomalu jel k přístavu. Když zahnul k nábreží, spatřil, jak ženy a děti běží k pláži na druhém konci městečka asi půl míle odsud. Z dálky vypadaly jako pohybuující se černé body. Spěchaly a z postranních uliček se k nim přidávaly další.

Forrester byl zvědav na důvod jejich vzrušení. Otočil vůz a jel pomalu za davem. Brzy byl tak blízko, že uviděl a pochopil.

Během noci vyvrhlo moře na břeh tři čluny a na šedých obláz-cích ležela tři těla. Větre m ošlehané tváře hleděly nehybně na modrou oblohu, černé oči byly zavřené a šat na tělech promočený. Kolem byly roztroušeny trosky a vedle stál dav lidí, v němž jedna z žen upřeně zírala na nejmladšího z nešťastníků - na hezkého, ale mrtvého milen-ce.

Saturnino mezi nimi nebyl. Forrester odjel. Míjel lidi spěchající na pláž, ale nikdo si ho nevšímal, jejich zájem byl zcela jinde.

Vyjel z Estafilla.

Byl bez klobouku, bez zavazadel a obvyklých malířských propri-et, takže se zdálo, že je na své obvyklé ranní projížďce. Z města vedla pouze jediná silnice, a to na sever přes náměstí s košatými ostrolistými palmami a pak dál přes úzký most pouze pro jeden vůz, kde byl krám a benzínové čerpadlo.

Starý Gino tam klímal na stoličce pod schnoucí palmou. Nestaral se o psy, na kost vyhublé, kteří vrčeli a rvali se o malou zdechlinu, kolem níž poletovala hejna much.

Krám byl zřejmě prázdný. Forrester ho minul a přidal plyn.

Přestal přemýšlet o tom, co se stalo. Tajemství popelníku i vše ostatní může počkat. Nyní je ze všeho nejdůležitější útek. Musel se dostat do Malagy, najít Palfreyova agenta, sednout do letadla a být ještě dnes v Londýně.

Jel po úzké prašné silnici směřující k dálnici mezi Gibraltarem a Malagou. Za vozem se vznášela oblaka prachu jako vlnící se hnědá mlha. Silnice se vinula kolem nízkých kamenitých pahorků, na nichž nerostlo nic kromě hrubé vyprahlé trávy, čekající na letní deště.

Bylo bezvětrí. Chvillemi zahlédl jasné modré moře a občas se mu zdálo, že v dálce rozeznává pobřeží Severní Afriky. Pak se před ním vynořila mohutná skála Gibraltaru, tyčící se proti obloze jako temná stráž.

Projel zatáčkou a před ním stál obrovitý muž z hotelu.

Forrester mohl pokračovat v jízdě a donutit ho, aby ustoupil. Mohl ho také objet zprava nebo zleva nebo prostě přejet. Další mož-nost byla zastavit. Nohu měl na brzdě a ruce pevně svíraly volant. Ve zlomku vteřiny, který mu zbýval, zahlédl obrovu tvář, v níž se zračila laskavost a добрta.

Zabrzdl, pneumatiky zakvilely a zvířily oblak prachu. Obr se neuhnul ani napravo, ani nalevo - prostě stál na místě. Vůz se zastavil necelou stopu před ním.

Forrester sáhl po pistoli.

"Co je to - přepadení?" zvolal ostře.

"Ne, Jime," pronesl obr čistou, i když poněkud strojenou anglič-tinou. Jemně se usmál.

"Sap by to nedovolil!"

Pokračoval, aniž by dal Forresterovi čas vzpamatovat se z pře-kvapení, že slyší jméno "Sap". Byl tím míněn Palfrey a "Sap" byla složenina z iniciálek jeho jména: Stanislaus Alexander Palfrey.

"Nemám mnoho času, za chvíli budou za mnou. Pečlivě mě hlí-dali, takže v hotelu jsem musel předstírat že tě neznám a mluvit špa-nělsky. "Oni si totiž stále myslí, že mám u sebe ten důležitý popelník, ale místo něho mám zcela jiný. Ten pravý musíš za každou cenu pře-dat Palfreyovi!"

Bylo možno pochybovat o obrovu tvrzení, že patří k Palfreyo-vým lidem, ale Forrester mu věřil, i když byl od přírody podezíravý. Jeho tvrzení přijal jako fakt a současně si uvědomil, že musí velmi spěchat.

Snažil se uspořádat si myšlenky: "O čem to mluvíte? Co vůbec víte o tom popelníku? Jak..."

"Včera večer šli po vašem kufru, zřejmě v něm bylo něco, co pro ně bylo důležité," řekl obr. "Tak jsem jej raději vzal

sám. Otevřel jsem jej, našel popelník a když jste byl venku, vrátil jsem ho do vašeho pokoje. Nyní již za vámi nepůjdou, protože se domnívají, že jej mám já."

"Znáte důvod, proč se jej chtějí zmocnit?" zeptal se zmateně Forrester.

"Jsou na něm stopy krve jednoho z těch tvorů," řekl obr a jeho slova zněla přesvědčivě a logicky. "Snad by se z ní dalo zjistit, proč jsou schopni zmizet v mlze. Sap na to určitě přijde. A ještě něco. Řekněte Sapovi, že zde byla McCallova dcera - ta dívka v americkém voze - viděl jste ji?"

"Ano," vypravil ze sebe namáhavě Forrester. Ústa měl vyprahlá.

"Pokud ji opět uvidíte, sledujte ji a informujte v Malaze Pirandu, pokud o celé záležitosti ještě neví. Především však zajistěte, aby se popelník dostal do Palfreyových rukou. Nic vám v tom nesmí zabránit!"

"Jistě," přikývl Forrester, "co to ale všechno vůbec znamená? Odkud přicházejí tyto stvůry? Ta mlha..."

Obrovitý muž si povzdychl. "Mnoho o tom zatím nevíme, Jime, ale snažíme se zjistit víc. Je nám známo, že mlhu si mohou vytvářet podle libosti a někdy tomu naučí i některé lidi."

Uchopil Forresterovu ruku. "Už musím jít, Jime. Je třeba, abych je od vás odlákal."

"Vždyť já ani nevím, kdo jste?"

Obr se usmál, jako by slyšel jemný žert.

"Jsem Stepan Andromovič," řekl prostě a jeho obrovitá ruka se-vřela Forresterovo zápěstí. Byla to tatáž ruka, která mu včera vyrvala kufík.

"Ať vás Bůh ochraňuje," řekl obrovitý muž jménem Stefan Andromovič. "Vždy a všude," dodal.

Otočil se a odcházel. Sešel z cesty a zamířil k proláklíně ve skalnatých pahorcích.

Forrester nastartoval vůz teprve tehdy, když muž byl již z dohledu. Zprvu jel pomalu, snaže se vše urovnat v hlavě.

Ranní vzduch byl křišťálově čistý a točící se pneumatiky vytvářely jakousi groteskní melodii. Pomalu se vzdaloval od Estafilla, kde lidi pohlcuje mlha, i od neobyčejných zážitků včerejší noci.

Obrovitý Stefan Andromovič však zůstal, aby odvedl záhadné tvory od Forresterovy stopy.

Silnice se zatočila a prudce stoupala k rozcestí. Ta, po níž přijížděl, odbočovala doprava a druhá úzká doleva. Forrester měl stále před očima obrovitého muže, který nyní musel být někde v údolí vlevo pod pahorkem. Nyní jel po úzké prašné silnici a za ním se zvedala oblaka prachu. Projel kolem starého opuštěného domku stojícího ve stráni, jehož střecha byla propadlá a okna se podobala čtverhranným slepým očím. V blízkosti domku nikdo nebyl, zřejmě tam léta již nikdo nebydlel. Pohlédl dolů do údolí. Spatřil tvořící se chuchvalce mlhy, které se shlukovaly a vytvářely jakousi temnou stěnu. Bylo to něco tak ne-obvyklého, že přestal pátrat po Andromovičově postavě a hleděl pouze na podivnou mlhu, tvořící hradbu proti modré obloze. Mlha se šířila na všechny strany, až zastínila oblohu i slunce. Užaslý a ustrašený Forrester si povšiml, že pozvolna klesá k zemi.

Dole v údolí byl malý olivový sad uprostřed prašné a neplodné krajiny. Náhle se mlha roztrhla a olivové stromy zasáhl náraz prudké-ho vichru a k obloze se vznesl obrovský vír písku a prachu. Forresterovi to připomnělo bouři v Estafillu. Tam se zvedalo moře, zatímco zde to byly obrovské masy písku.

Zachvěl se hrůzou.

Pak spatřil obra.

Stál naprosto klidně. Na tu dálku se jeho postava zdála být zcela nicotná. Forrester se vzpamatoval a sáhl pro dalekohled do skříňky pod přístrojovou deskou.

Obr, kolem něhož řádil vichr a bouře, stál klidně a díval se vzhůru k obloze. Pak se náhle zablesklo.

Forrester byl oslepen. Upustil dalekohled a pevně zavřel oči. Vzpomněl si na výbuch v úzké uličce a na zničený dům. Zde udeřila hrůza stejným způsobem.

Stiskl zuby a zaťal pěsti.

Přes strach, který se ho zmocnil, násilím otevřel oči a jako v mlze spatřil obra, který se pohyboval, jako by se ho to netýkalo. Bouřlivý mrak vystoupil opět do výše a nezdál se již být tak tmavý. Pravděpodobně si svou zuřivost již vybil.

Forrester byl přesvědčen, že bouře záměrně zaútočila proti Palfreyovu příteli, podivuhodnému Stefanu Andromovičovi. Nebo se mu to jen zdálo?

Pak by i zničení Isabelly muselo být výplodem jeho fantazie.

Andromovič se náhle otočil a pohlédl na vzdálené pahorky. Forrester asi neviděl, ale zdálo se, že mu signalizuje:

"Pospíchej a do-prav to Palfreyovi!"

Forrester odvrátil oči. Několik minut seděl bez hnutí, jakoby mu nebylo dobře. Pak nastartoval motor a vyjel. Vůz poskakoval po ne-rovné silnici a slunce hrálo čím dál tím více. Občas zahlédl před sebou pohyb, což znamenalo, že se blíží k hlavní silnici. Dvakrát minul vel-ké stádo koz hlídané pasáčky, kteří na sobě měli kabátce z kozí kůže a na hlavách kloboučky upravené po tyrolácku. Zvedli ruku a plaše pozdravili. Forrester se na ně nepřítomně usmál.

Zabočil na hlavní silnici. Mlhy či mraky za ním se již rozplynuly.

To nejhorší již měl zřejmě za sebou. Silnice na jihu Španělska nejsou zvlášť frekventované, ale tato, která spojovala dvě velká města, byla dosti živá. Téměř každých pět minut potkal osobní nebo nákladní auto a na polích podél silnice bylo všude vidět pracující vesničany. Moře bylo většinou v dohledu a vzdálená mlha na obzoru zřejmě skrývala trosky ostatních rybářských člunů a těla mužů - mezi nimi i Saturninovo...

Nemyslel příliš na Saturnina, spíše měl před očima obrovu hezkou tvář - téměř tvář světce. Může však tato tvář zahrnat ďábla? Vzpomínal si také na tváře starců ve vinárně, kteří se bojácně křížovali a na vinárníkovu výzvu: "Zapomeňte na řeči o nějakém ďáblu!" Obrova tvář svědčila o klidné vyrovnanosti a v jistém smyslu se podobala Palfreyově. O Palfreyovi sice nikdo nemohl tvrdit, že je "sva-tý", avšak měl v sobě něco z obrovky vyrovnanosti a dobroty.

Co se v tom údolí asi stalo? Raději na to nemyslet.

Forrester si uvědomil, že všichni Palfreyovi agenti mají zhruba stejné vlastnosti. Především byli klidní a rozvášní. Před Alicinou smrtí byl i on takový a dalo by se bez přehánění říct, že i dobrotivý. Palfreyovi muži, obrazně řečeno, se mohli prodírat bahnem, aniž by se ušpinili. Nebyli to žádní světci, ale muži stejného ražení, ať již to byli Francouzi, Angličané, Italové nebo Američané.

Forrester po setkání s Andromovičem poněkud pozapomněl na svůj strach z mlhy, nyní se mu však zdálo, že se znovu vrací. Ujížděl míli za míli, aniž by byl schopen odpoutat své myšlenky od bouře, záhadné mlhy a všeho, co s tím souviselo.

Poblíž pobřeží byla rovina posetá malými bílými domky, kde v zahradách zářily rudé květy gerania. Všude pracovali zemědělci se svými ženami i dětmi a nikde nebyl vidět sebemenší náznak mlhy nebo zrádných obláčků.

Před Forresterem se objevila předměstí Malagy se širokými ulicemi, jejichž tramvajové kolejnice občas přejížděly vozy s vysokými postranicemi, které vypadaly jako velké pohyblivé košatiny tažené pomalými voly. Ulice byly plné vozíků nebo karavanů se zapraženými osly, moderních i starých automobilů, které vypadaly, jako by se měly každou chvíli rozpadnout, nákladních aut, dodávek a bicyklů - to vše ve směsici starého a nového, Východu i Západu.

Nyní teprve poznal, jak vlastně Malaga vypadá.

Palfreyův agent byl v hotelu Luxor, přímo na pobřeží. Forrester se na něho vyptával a zjistil, že se jmenuje Pirando. Nebylo těžké ho najít.

Hotel se nacházel až na druhém konci města. Byla to rozlehlá budova na vlastním pozemku, před níž jezdila malá pobřežní dráha.

Forrester zajel k hotelu a vrátný v hnědé uniformě mu ukázal, kde zaparkovat. Forrester stočil volant - a málem vrátného přejel. Vedle místa, které mu bylo přikázáno, stál lesknoucí se zelený cadillac.

6.

Forrester zaparkoval, omluvil se vrátnému a vešel do hotelu. Byl zde již několikrát, takže recepční jej přivítaly milým úsměvem. Neptal se hned po Pirandovi, ale vešel přímo do hotelové haly, jejíž strop musel být aspoň třicet stop vysoký.

Posadil se vedle malé fontány, která přiváděla vodu do bazénku se zlatými rybami. Hala byla poloprázdná. Objednal si pití a natočil křeslo tak, aby mohl pozorovat oba vchody.

Kolem zaznívala španělština, angličtina a francouzština. Forrester dopíjel aperitiv, který mu číšník promptně donesl, a rozhlížel se po hale. Každý, kdo by vešel nebo odešel, musel projít ve vzdálenosti asi dvaceti yardů od jeho křesla.

Otočil hlavu, aby pohlédl na osobu, která přicházela vchodem ze zahrady, kde byl bazén - a zkamenal.

Proti němu kráčela dívka v rudém - Isabella.

Šla s přirozeným působivým půvabem. Byla sice v rudém, ale je-jí šat musel pocházet z nejexkluzivnějšího pařížského salónu a v žád-ném případě z nějakého krámků na estafillském tržišti. Byl dole úzký, v pase se rozšiřoval s nášivkami na bocích a u ramen se opět zužoval. Černý vlas pokrývala rudá krajková čepička a dvěma nádhernými hře-beny posázenými drahokamy. Měla bílé stěvičky, bílé rukavičky i kabelku.

Půl tuctu lidí na ni překvapeně zíralo. Musela být zvyklá obdiv-ným pohledům, neboť kráčela nezúčastněně jako manekýnka.

Pohlédla na Forrestera stejně nepřítomným pohledem jako na ostatní a přešla kolem něho. Forrester se bez dechu díval za ní.

V duchu si představoval, jak zahýbá za roh, míří k přístavu, blíží se k zelenému cadillacu - a mizí v mlze. Jenže tehdy vypadala jako žena prostého rybáře.

U schodů vedoucích k patřům, kde byli ložnice, mu zmizela z dohledu.

Forrester s bušícím srdcem čekal ještě pět minut. Pak dopil, za-platil a šel do recepční haly.

Bylo tam několik křesel, kde si mohl sednout a hlídat široké schodiště a současně viděl z okna zelený cadillac. Zapálil si cigaretu a kývl na hotelového poslíčka.

"Sí, señor?"

"Je pan Pirando přítomen?"

"Sí, señor."

"Rád bych s ním mluvil."

Chlapec se uklonil a odběhl.

Se schodiště sestoupily dva páry v plážových oblecích, paže a nohy opálené do bronzova. Pomalu kráčely směrem k zahradě. Pak se objevily dvě ženy. Jedna z nich, v rudých šatech, byla nepředstavitel-ně krásná. Druhá byla světlovlasá žena z cadillacu - Eleonora Lennar-dová, nebo snad McCallová?

Forrester si včas zakryl tvář reklamní brožurkou, ale žádná z obou žen si ho nevšimla.

Zaslechl jen, jak světlovlasá žena cosi vypráví a povšiml si, že měla americký přízvuk.

Povstal.

Přistoupil k němu malý černovlasý muž. Měl snědou pleť a po-zoruhodně živé černé oči.

Usmál se a řekl:

"Buďte bez obav, pane Forrester, obě jsou sledovány."

Byl to Pirando. Na sobě měl černé sako a proužkované kalhoty jako dokonalý ředitel hotelu a mluvil klidným příjemným a uctivým hlasem.

Zřejmě měl schopnost číst nebo alespoň uhodnout myšlenky toho druhého, jak to dovedl Palfrey nebo možná i Andromovič. Forrester k němu ihned pocítil náklonnost.

"To je výborné," oddechl si Forrester.

"Čím vám mohu posloužit, pane Forrestere," pokračoval Piran-do. Stejně uctivě zřejmě promlouval k tisícům

hotelových hostí, ale tentokrát to bylo víc než pouhá zdvořilost.

"Musím se ještě dnes dostat do Anglie. Mám důležitou zprávu pro Palfreye."

"To není problém," usmál se Pirando. "Nějakou dobu to bude trvat, takže jistě neodmítnete, když vás pozvu na oběd. Letadlo letí brzy odpoledne."

"To by bylo výborné," řekl s ulehčením Forrester a pokračoval: "Pane Pirando, ta žena v rudém..."

"Vím, co máte na mysli," zamumlal Pirando a na rtech mu zahrál úsměv. "Jen málokdo necítí totéž co vy. Je kouzelná, že? A ta andělská tvář - přímo tvář Botticelliho anděla!" Křivě se usmál.

"Sledujete je pečlivě?" zeptal se Forrester naléhavě.

"Víme, že ten muž - Lennard, přichází od Botticelliho. Rovněž víme, že jeho společnice, dcera amerického senátora Samuela McCal-la patří k Botticelliovým stoupencům či spíše konvertitům."

Nesnažil se vysvětlit, co v této souvislosti znamená pojem "kon-vertita" a pokračoval:

"Víme rovněž, že ta španělská dívka se z ničeho nic objevila a přidala se k nim. Nás zajímá každý, kdo slouží Botticellimu. Spolehněte se, pane Forrestere, jsou sledováni."

Mezitím cadillac odjel, ale nikdo ho zřejmě nesledoval.

"Nestarejte se, pane Forrestere, pokud bude nutné, podám zprávu," ubezpečil ho Pirando.

"Neberte to na lehkou váhu," varoval ho Forrester a sdělil mu vše, co věděl o dívce v rudém - její jméno, jak zmizela a vše, co se mu v Estafillu přihodilo.

Pirando přijal jeho informaci klidně, možná že i trochu skepticky. Pak se rozloučil a odešel.

Forrester se nemohl odtrhnout od okna. Zelený vůz jedoucí po silnici do Malagy pozvolna mizel z dohledu. Nevěděl, kdo jej řídí. Stále však viděl před sebou tvář dívky v rudém a v uších mu zněla Pirandova slova - andělská tvář, přímo tvář Botticelliho anděla!

Botticelli, kterého měl na mysli, byl podezírán, že je největším zločincem na celém světě.

Forrester se naobědval a brzy nato ho poslíček doprovodil k taxi. Na svůj MG se záměrně ani nepodíval.

Za půl hodiny již seděl v dvoumotorové Dakotě. Motory se rozeřvaly, stroj se začal chvět a několik znučených členů letištního personálu ho pozorovalo v domněnku, že chce letět do Barcelony.

Během letu měl dost času k přemýšlení a k úvahám. Mlha mu zahálila ruku, zakryla cadillac, když přijížděl do Estafilla, a jeho vlastní vůz s cílem nepustit ho z Estafilla.

Proč?

Mlha existuje, protože se o tom přesvědčil.

Pohlédl na svou pravou ruku, jako by se bál, že znovu zmizí.

K večeru byl již nad anglickým pobřežím. Počasí bylo nádherné, takže letěli hladce, bez zmítání. Když se blížili k Londýnu, slunce již zapadalo a po mlze nebylo ani stopy.

Spatřil ji teprve, když kroužili na přistání a když shlížel dolů na směsici zahrad a polí, na křižovatky ulic a tříd a na malé krabičky domů.

Zprvu ji nespojoval s žádným tajemstvím. Chuchvalce mlhy nad letištěm stoupaly právě tak jako běžná ranní mlha nad údolím. Pak si však povšiml, že chomáčky mlhy poletují také kolem letadla jakoby je sledovaly.

Zachvátil ho strach. Nad chuchvalci mlhy bylo jasné nebe, dole zeleň letiště a šed' přistávacích drah. Všude však byly malé obláčky mlhy. Některé se vznášely nad zaparkovanými letadly, jiné zase kroužily kolem dvou hasičských vozů.

Zvláštní bylo, že mlha nebyla nikde jinde než na letišti.

Forrester stiskl zuby tak silně, až ho zabolely dásně.

Z pilotní kabiny vyšel navigátor. "Dole je trochu zamlženo," oznámil. "Nic podobného jsem dosud neviděl."

Byl to mladý červenolící muž vážného vzezření, i když se zdál být poněkud rozpačitý. "Bob vyletí trochu výš, aby se rozhlédl."

"Vyletí výš? V pořádku," přikývl Forrester.

"Vy jste okay?"

"Jsem v pořádku," ujistil ho Forrester. Věděl, že mu není zcela dobře, ale že navigátor to přičte obavě z přistání v mlze.

Dveře pilotní kabiny se na svých hydraulických kloubech poma-lu otáčely. Forrester povstal. Mlha narážela na jeho okno a zdálo se mu, že je v ní skryta jakási postava, ale zřejmě to byl zrakový klam. V dohledu byly tucty mlhových útvarů. Některé z nich poletovaly kolem stoupajícího letadla, které kroužilo nad letištěm.

Dole pokrývala mlha téměř celou letištní plochu.

Forrester byl jediným cestujícím a v celém letadle byli jen oni tři. Dveře do pilotní kabiny byly zavřené. Mlha se tlačila hrozivě na okna, a tak Forrester přistoupil ke dveřím a otevřel je. Hluk motorů ho téměř ohlušil.

Navigátor s nasazenými sluchátky seděl u rádia a pilot byl k Forresterovi obrácen zády. Navigátor se nahnul k pilotovi a zakřičel, aby přehlušil zvuk motoru:

"Tam dole říkají, že nechápou, odkud se vzala ta mlha, ale jinak je přistávací dráha číslo tři čistá a můžeme tam přistát."

"Okay," přikývl pilot.

"Poslouchejte, vy dva," ozval se Forrester, "jsme napadeni! Ne-dovolí nám přistát a pokusí se nás srazit. Vyskočím padákem."

Stál v pootevřených dveřích a díval se na dvě překvapené tváře. Věděl, že si myslí, že se zbláznil - nic jiného si myslet ani nemohli, ale věděl, že má pravdu. Srdce mu vzrušeně bilo, nervy měl napjaté, ale věděl, co má a musí udělat.

Zabouchl dveře a utíkal chodbičkou zpět. Nijak ho nepřekvapilo, že se dveře otevřely a navigátor na něho zařval:

"Co blázníte! Vždyť je to jen trochu mlhy! Za chvíli jsme dole!"

"Já vás varoval!" Forrester mluvil pomalu, ale ostře. Navlékal si padák, stál u výpustě a věděl, jak ji otevřít. "Pokud

nevyskočíte, jste blázni!" dodal.

Letadlo se zachvělo. Ozval se slabý praskavý zvuk, působící po-někud komicky, ale nic komického na něm nebylo.

Rudolící mladík v modré uniformě se rozhlédl a zbledl. Okna byla zcela zakryta mlhou.

Letoun se vyrovnal, ale zvuk motorů zněl podstatně jinak než předtím.

Běžel totiž pouze jeden.

"Teď mi snad už uvěříte," zavrčel Forrester. Zatáhl za páku a otvor se otevřel. Kolem něj se mihl chumáč mlhy a zmizel.

Nahore byla jasná obloha, dole zeleň polí a střeš malých domků.

"Neskákejte!" zaječel navigátor.

Forrester však již vyskočil nohama napřed. Shlížel do hloubky osmi tisíc stop, od letiště byl asi tři míle, ale pod ním žádná mlha ne-byla. Hromadila se a šířila po ploše letiště. Pokryla přistávací dráhy, budovy, parkující letadla, příjezdové cesty - prostě vše.

Padal dolů jako kámen. Pod ním se sice objevilo několik obláček mlhy, ale byly tak malé, že jim nevěnoval pozornost.

Zatáhl za šňůru a okamžitě pocítil trhnutí na řemeni padáku a když mimoděk pohlédl vzhůru, spatřil nad sebou rozervanou polokouli.

Dostí vysoko nad ní se vznášely chumáče mlhy a nad nimi byla jasná obloha.

Pomalů se snášel dolů.

Letadlo mu zmizelo z očí, brzy se však zase objevilo. Z každého motoru vycházel pruh dýmu, ale zřejmě ještě bylo pod kontrolou. By-lo však již jen asi dva tisíce stop vysoko, směřovalo dolů, letělo však příliš rychle, než aby mohlo bezpečně přistát.

Byla mu příšerná zima.

Věděl, že stvůry v mlze mají oči a děsil se chvíle, kdy ho objeví.

Jsou to tvorové z jiné planety? Tuto otázku si podvědomě kladl již celé hodiny. V tom přece nemohli hrát roli lidé!

Snášel se dolů, poněkud stáčen větrem a stále přemýšlel o tomto nesmyslu. Tvorové z jiné planety! Už viděl, jak

Palfrey vtipkuje, že trpí deliriem tremens, a to již hezky dlouho!

Země již byla blízko. Bylo tam hřiště, na němž stály skupinky li-dí a dívaly se na něho. Někteří se rozbíhali, jiní nadále kopali do míče.

Forrester pohlédl vzhůru. Padák se mírně kymácel a houpal, tak-že měl pocit začínající mořské nemoci. V jeho blízkosti nebyla žádná mlha a obláčky nad ním se zdály být míle vysoko. Jediná mlha, která byla pod ním, pokrývala letiště, asi dvě míle vzdálené.

Lidé přímo pod ním vybíhali z domků do ulic, vedoucích ke hřišti, a stále víc se jich dívalo vzhůru. Někteří byli v oknech a ve dveřích, dokonce i na střeších. Auta zastavovala na pokraji ulic, ale červené autobusy jely dál, jako by je nic nemohlo zastavit.

Náhle zaslechl prudkou ránu. Z místa asi míli vzdáleného stoupa-lo velké mračno kouře a bylo vidět létající trosky.

Zdálo se mu, že se hroutí i domy.

Tragédie letadla však byla pro něho příliš vzdálená a neosobní, protože měl před sebou jediný cíl - dopravit popelník Palfreyovi. Mu-sí se dostat na zem a sehnat auto - policie mu jistě pomůže. Nemohl sice policistům prozradit, kdo vlastně je, ale aspoň ho dopraví k tele-fonu, odkud bude moci zavolat Palfreyovi.

Byl již pouze několik set stop nad zemí. Přistane v parku nebo v zahradách za ním? Stromy a ploty v zahradách by ho mohly zranit.

Náhle ucítil, jak se jeho nohy dotkly země. Padák ho vlekl něko-lik yardů, narazil si hlavu, celým tělem ležel na trávě a pak se pohyb zastavil necelých dvacet metrů od nejbližšího plotu.

Slyšel, jak se lidé sbíhají, ale jeho myšlenky se soustřeďovaly pouze na jedinou věc - na mlhu.

Zatím zde nic takového nebylo. Na obloze sice vířily chuchvalce mlhy, které si mohly všimnout bílé polokoule padáku a slétnout dolů. Viděly ho? Byly schopny letět za ním dolů? Musel co nejrychleji svi-nout padák a skrýt důkaz, že se mu podařilo uniknout.

Pak ho obklopili lidé. Vzrušené hlasy, volání, tváře mužů, žen, chlapců a děvčat - to vše se slilo v jedinou pohybující se směsici.

Davem se prodírali dva policisté, mohutní ve svých tmavomod-rých uniformách.

Forrester namáhavě povstal.

"Jsem v pořádku," prohlásil chraptivě. "Nic mi není, ale musím se dostat k telefonu!"

Pohlédl vzhůru.

Dvacet až třicet obláček mlhy na obloze se zdálo být podstatně níže než předtím.

"Rychle, prosím," dodal a přešel si jazykem rty.

Velký oblak mlhy byl sice ještě mimo dohled, ale Forrester ne-věděl, jakou rychlostí se může pohybovat. Vzpomněl si však, že udr-žoval krok s letadlem a zachvěl se.

"Brzy vás dáme do pořádku." Policejní seržant mluvil hlasem ja-ko otec, který uklidňuje postrašeného syna. "Podíváme se, zda nejste zraněn, a pak..."

"Nejsem zraněn," řekl netrpělivě Forrester. "Musím se dostat k telefonu. Oni..." Zarazil se.

Nízko nad hlavami lidí se vytvořil malý obláček mlhy. Nebyl tak velký jako ty, které viděl z letadla, a stěží dosahoval velikosti roze-vřeného deštníku. Zdánlivě bezcílně proletoval nad hlavami davu.

Seržant spolu se stovkou lidí pohlédli směrem, kterým se díval Forrester.

"Všechno je v pořádku," uklidňoval ho seržant. "Zavoláme léka-ře a..."

"Já ale musím k telefonu!" křičel Forrester.

"Je v mém domě," řekl jeden z mužů pisklavým hlasem. "Rád vám posloužím. Je to hned tady vedle."

Muž stál na okraji davu. Dvířka plotu jeho zahrady, jimiž se vcházelo na hřiště, byla otevřena. "Vřele vám děkuji," řekl Forrester. "Mnohé díky. Strážníku, pro-sím, uvolněte mi cestu!" Seržant pokynul a dav se rozešel. Forrester znovu pohlédl na mlhu. Ve vzdálenosti několika set yardů a asi dvě stě yardů nad hla-vami lidí se vytvořila hustá clona, která se vznášela jako ranní mlha na podzim. "Nic tam není, pane," uklidňoval ho strážník. Forrester si olízl rty. "Jistě," zamumlal, "máte pravdu." Viděl však, že u vráttek, v zahradě i kolem domovních oken se vznášely kotouče mlhy. Stály na místě, bez pohybu, jako by na něho číhaly. Rychle vběhl do domu a vytočil číslo Palfreyova londýnského domu v Brierly Square, Mayfair, kde bylo také sídlo organizace, která se nazývala Z 5, a to jen proto, aby vůbec měla nějaké jméno. Pokud tam Palfrey nebude přítomen, jistě tam bude někdo, komu lze důvěřo-vat. Popelník měl stále u sebe v kapse. Kotouče mlhy klesly níže, až byly pouze asi pět stop nad hlavami davu i na konci zahrady. Mlha, která vidí? Forrester pocítil mrazení v zádech a seržant s majitelem domu si vyměnili významné pohledy. Nebylo pochyb, co si myslí. Náraz hlavy o zem vyvolal šok a cizinec se každou chvílí zhroutí. "Trochu horkého čaje," navrhl seržant. "Sklenka whisky by byla lepší," poznamenal majitel domu. "Jdu pro ni!" Forrester netrpělivě naslouchal vyzvánění v telefonu, ale nikdo se neozyval. Venku se mlha převalovala asi deset stop nad zemí, jako kdyby něco nebo někoho hledala - zřejmě jeho. Otočil se zády k oknu a proklínal telefon. Domáci k němu při-stoupil se sklenkou v ruce: "Napijte se, udělá vám to dobře!" "Děkuji," řekl Forrester právě ve chvíli, kdy vyzváněcí tón skon-čil. "Zde dům paní Petersonové," ozval se ženský hlas. "Kdo volá?" Forrester se téměř zalkl douškem whisky. "K čertu, dali mi špat-né číslo, promiňte," řekl zklamaně. Dopil zbytek whisky a začal zuřivě vytáčet číslo. Stál zády k oknu, ale v dlouhém zrcadle na protější stěně pokoje viděl obraz zírajícího davu - a mlhu. Mlha se k němu pomalu blížila. Prudce se otočil k seržantovi. "Rychle zavřete dveře a všechna okna. Zabraňte, aby..." "Zde Jim Kennedy," ozvalo se v telefonu a Forrester si zhluboka oddechl. Kennedy byl vedoucí Palfreyovy londýnské pobočky. "Kdo volá?" "Forrester!" Téměř mu zaskočilo, když si všiml, že horní část okna je asi na stopu pootevřena. "Jíme, řekni mi, kde bychom se mohli asi za hodinu sejít, ať je to kdekoli. Udej..." "Lucyho cukrárna na Bondy Street," zněla promptní odpověď. "Počkej chvíli, abych to..." Mlha vnikala oknem do pokoje. "Mlha!" přerušil Kennedyho Forrester, "mlha - chuchvalce ml-hy, dejte pozor!" Položil sluchátko. Mlha se jen těžce prodírala oknem. Bylo vidět, jak se její chumá-če zplošť-ují, aby se mohla protáhnout horním otvorem okna. Domáci na ni zíral s otevřenými ústy a seržant nápadně zbledl. Pochopil, z čeho měl Forrester takovou hrůzu. Domáci se pokřižovali. Forrester se otočil, proběhl dveřmi do úzké předsíně a odtud na ulici, kde stále byl dav lidí. Zarazil se, když spatřil, jak ve výši střechy poletují dva husté kotouče mlhy. Náhle před ním stála usmávající se žena - Isabella Melado.

Bouřkové mračno se zdálo směřovat přímo na Forrestera, který hrůzou strnul. Zablesklo se a prudký výbuch zaplášil vidinu ženy: "Ne - ne - ne," ječel. Žena se znovu objevila, uchopila ho a táhla pryč. Blesky bily, hrom burácel a vichřice skučela. Dotek ženy ho však do jisté míry uklidňoval.

Část druhá
DR. PALFREY
7.

Dr. Stanislaus Alexander Palfrey stál u francouzského okna své pracovny s regály plnými knih. Nacházela se v Brett Hallu, což byl jeden z velkolepých typicky anglických domů. Byl jedním z mála, které ještě byly v soukromých rukách, což v tomto případě nebylo zcela přesné. Ruce dr. Palfreye nebyly však "soukromé", jak tento vztah s ob-libou nazýval. Občas konkretizoval, co tím míní, a toto pozdní břez-nové odpoledne bylo k tomu vhodnou příležitostí. Usmál se. Jeho postarší host na něho zkoumavě pohlédl. Byl to velký, silný muž s pramenem šedých vlasů, které mu spadaly do širokého, vysoké-ho a zbrzděného čela. Jeho návštěvník, Američan, byl jednou z nej-známějších osobností Spojených států, které k věhlasu přidala televize také popularitu, což se stává jen zřídka. Byl totiž politikem. Senátor Samuel McCall nezastával žádnou pevně určenou funk-ci, ani neměl výkonnou moc, což je v Americe obvyklé,

ale jako po-radce měl neobyčejný vliv.

Měl plné rty, podmanivý úsměv a jeho celkové vzezření budilo dojem dobromyslného člověka. Byl idealistou s hlavou v oblacích a s pověstí dobrodince, měl však také mnoho nepřátel z řad tvrdohlavých materialistů, avšak rovněž mnoho přátel v Americe i v ostatním světě. Lidé mu věřili a on je nikdy nezklamal.

Ve srovnání s McCallem byl dr. Palfrey štíhlý a celkem nenápadný. Měl skleslá a kulatá ramena, která se proto zdála být úzká, což mu zdánlivě ubíralo na výšce. Jeho řídnoucí zlatový vlas byl jemný a trochu zvlněný a měl dobře utvářenou hlavu. Svým způsobem byl i hezký, i když někteří tvrdili, že má příliš zakřivený nos a poněkud slabou bradu. Tento dojem způsobil zčásti i jeho zvyk ji zatahovat, jakoby se stále obával, že ho někdo do ní udeří.

Měl mírné šedomodré oči a světlé obočí i řasy. Jeho pleť byla zlatově hnědá a celkově působil dojmem zdravého a schopného člo-věka. Často gestikuloval rukama, což působilo spíše galsky než ang-licky. Když mluvil, pohrával mu na rtech jemný úsměv, takže se zdá-lo, jako by se omlouval nebo byl ochoten se omluvit ze sebemenšího důvodu.

McCall znal Palfreyovu pověst, zatím se s ním však nesešel. Po-zvolna se vzpamatovával z pocitu těžkého zklamání, k čemuž nemalou měrou přispíval Palfreyův hlas a jeho chování svědčící o dokonalé sebekontrolě i charakteristický způsob jednání, z něhož byla patrná sebedůvěra. Palfrey vždy věděl o čem mluví a tomu, co řekl, také vě-řil. To však nebyl jediný důvod, proč se McCall v jeho přítomnosti cítil dobře. Hlavní roli zde hrála okolnost, že mu bezvýhradně důvěro-val.

Palfrey pokračoval:

"... je samozřejmě těžké tomu uvěřit, ale já osobně jsem o tom přesvědčen. Pokud vezmeme v úvahu všechny důkazy, pak ten Botticelli je nejhorším člověkem na světě, a to v hitlerovském pojetí, ale možná, že tento výraz není dost výstižný. Zdá se, že je daleko horší!"

McCallovy oči ztvrdly a zaleskly se.

"Chápu," řekl, "ale dříve než tomu uvěřím, potřebuji mít daleko více důkazů, než máte, doktore Palfrey. Botticelli je bezesporu dare-bák a mám dobrý důvod tomu věřit, protože se rozhodl zničit život mého jediného dítěte. FBI jako první sice navrhl, aby se jím vaše oddělení zabývalo, přesto však..."

"Promiňte," přerušil ho Palfrey s přímo cherubínským úsměvem. "Nikoli moje oddělení, já tam pouze sloužím. Týká se to Washingto-nu, Londýna, vás a našeho oddělení, když už je máme nějak nazývat. Dávám sice přednost názvu

"Service", je to sice absurdní, vím, ale..."

Pokrčil rameny.

"Název 'oddělení' je příliš neosobní a v takovém útvaru pracuje příliš mnoho lidí." Jeho oči se šibalsky zaleskly, když dodal: "Pokou-ším se vám naznačit, jakým způsobem zde pracuji."

McCall se zašklebil:

"Začíná mi to být jasné!"

"To je od vás hezké," téměř zacukroval Palfrey. "Je těžké po-chopit, proč jsou některé - ehm - služby podceňovány, například prá-vě ta naše. Možná, že je to v tom nenápadném názvu - Z 5, přímo stvořeném pro moderní Mata Hari!" Mechanicky zvedl ruku k čelu a začal si natáčet na prst pramě-nek svých hedvábných vlasů a natahovat je.

"Dokonce lidé, kteří nás financují, se ošívají, což pochopitelně neplatí pro FBI. Ta ví velmi dobře, co mám v plánu."

"To souhlasí," řekl McCall. "Řekli mi, že vedete organizaci agentů, mužů a žen, tvořící první celosvětovou tajnou službu. Vznikla za války, působila na straně Spojenců a vám se podařilo ji udržet i nadále, a to i ve spolupráci s Rusy a Číňany, přestože se s Ruskem nijak zvlášť nemilujete. A nyní..."

McCall se odmlčel. Palfrey mu nabídl cigaretu z úzkého zlatého pouzdra.

"Díky."

McCall si nechal připálit.

"Válka je jedna věc, ale nyní žijeme v jiné době," poznamenal. "Uvažujeme o cestách na jiné planety a z nich se možná chtějí zase podívat na nás. Jenže na této planetě jsou lidé - určitě jste se s někte-rými setkal - kteří jsou schopni vyrobit zbraně, jimiž by vydírali svět."

McCall hovořil suše a věcně. "Vaším úkolem je takové lidi odha-lit a..."

"Bohužel ne," řekl Palfrey a uhladil si k čelu pramének vlasů, který na něm vytvořil jakousi směšnou malou kudrlinku.

"Má práce začala daleko dříve a jejím cílem bylo vysvětlovat a odhalovat vše nepochopitelné. Samozřejmě také vyhledávat a nalézt muže, kteří se považují za novodobé Hitlera a našli jsme jich dost takových, kteří uvažují tímto nebo obdobným směrem. První ambicí tyranů bylo ovládnout svět od Athén po Babylon, od Říma po Cadiz, od Berlína po Paříž, a to nenápadně, aniž by to předem vzbudilo pozornost. Nej-horší na tom je, že lidé - vlády nevyjímaje - mají krátkou paměť. By-lo jen málo století, v nichž by nebyl nějaký pokus o ovládnutí světa. Mé historické znalosti sice nejsou vyčerpávající, ale k tomuto poznání stačí."

"Určitě," přikývl McCall. "Opravdu se domníváte, že Botticelli je podobný šílenec?"

"Je to pravděpodobné. Zřejmě trpí hitlerovským velikaštvím. Nepochybně se považuje za vládce všeho, co má, a má toho hodně. Nemyslím však, že by byl novodobým Neronem. Má prostě schopnost tahat za šňůrky, ať již je loutkou kdokoli. Navenek je Botticelli prostě miliardářem, majícím velký vliv na finance a obchod - nakonec, proč ne? Jenže to není vše."

Palfrey pokračoval tichým rozvážným hlasem:

"Má také zvláštní schopnost, nazveme ji třeba jakousi magnetic-kou silou, kterou dokáže připoutat k sobě lidi. Nakonec jste to zažil i vy."

McCall vážně přikývl. "I má vlastní dcera mu propadla a Eleono-ra nebyla žádný větroplach. Dodnes nechápu, co se jí mohlo stát. Zú-častnila se večírku v Botticelliho domě a od té doby mi již nepatřila."

Když Američan domluvil, podobal se člověku, který vzpomíná na své drahé zesnulé.

"Ona je jen jednou z mnohých," zamumlal Palfrey.

"Ano, jednou z mnohých," přikývl McCall. "Stala se jedním z Botticelliových andělů, což je jejich obecné označení, Palfreyi. Jeho dům..."

Zadrhl se mu hlas.

"Jeho dům se nazývá 'Domem andělů'," dokončil Palfrey jeho větu. "Kolik toho ještě víte, pane?"

McCall se mezitím vzpamatoval a potlačil svou bolest.

"Koluji zvěsti, že se tam pěstuje zvláštní druh jógy, která se po-kouši dokázat nadřazenost ducha nad hmotou."

"V tom asi bude spočívat podstata toho všeho," souhlasil Palfrey. "Nikdy se mi nepodařilo vpašovat žádného mého agenta do jeho do-mu. Vždy, když jsem se domníval, že budu mít úspěch, cosi se zvrtilo. Přesto však pověsti stále kolují. Říká se, že Botticelli je schopen upa-dat do transu, v němž může být pálen, bodán, kopán a mlácen a když se probere, je bez jakéhokoli zranění. Na tom určitě něco bude. Po léta organizoval malé skupinky, kde se studovala jeho metoda, jak ovládat duševní síly. Něco jako výuka jógy ve dvanácti krátkých sezeních na mírné splátky."

I když Palfreyova slova zněla poněkud lehkovážně, jeho tvář zů-stávala vážná.

"Někteří členové těchto skupin," pokračoval, "dosáhli pozoruhodných výsledků. Osobně jsem viděl jednoho z nich - byla to dívka, která kráčela po rozžhaveném uhlí, aniž by utrpěla sebemenší popále-niny"

"Skutečně jste to viděl?"

"Ano."

"Kde?"

"Minulý měsíc v Belgii."

"Je těžké tomu uvěřit, ale když to tvrdíte... Kolik těchto "studij-ních center" vlastně existuje?"

"Věděli jsme, že hodně, ale teprve v poslední době jsme zjistili, že jich jsou stovky, a to na celém světě. Adepti nejprve stráví několik týdnů v Botticelliově domě v Chicagu, pak se rozejdou a zakládají skupiny vyznavačů Botticelliovy metody, jak docílit, aby duch vládl nad hmotou. Kdyby nebyla známá jeho pověst, bylo by možno ho považovat za obyčejného potřeštěnce, dokonce i za jakéhosi proroka - však vy ho znáte. Asi před osmi lety měl Botticelli pověst jakéhosi Al Capona. Nejen ve vaší zemi, ale i v zámoří měl velký vliv, takže díky vám FBI usoudila, že bude lépe, když vyšetřování jeho činnosti přene-chá naší skupině. Nyní pracujeme spolu ruku v ruce."

Palfreyův úsměv pohasl a změnil se v přemýšlivý výraz. I oči mu zvázněly. "Před časem," řekl, "se tradovalo, že se Botticelli dopustil řady odporných činů. Jakoukoli opozici zničil obchodně, finančně či jakýmkoli jiným způsobem. Je naprosto bezohledný a má nesmírnou moc. Vždy ví, kde jsou jeho hranice, jak bezpečně zakrýt svou vinu. Zná přesně meze, které jsou federální, státní a místní orgány ještě ochotny tolerovat, a nikdy je nepřekročí. Řekněte mi upřímně, pane, necítil byste se znepokojen, kdyby o něm bylo známo, že spolupracuje s Moskvou?"

"Myslím, že by to bylo zlé."

V McCallových očích bylo patrné znepokojení.

"Přímo by mne to děsilo. Jen mi probůh neříkejte..."

"Pochybují, že se v tomto směru angažuje," ubezpečil ho Palfrey, "nemáme o tom žádné důkazy. Avšak jako komunisté, nacisté a ob-dobné politické organizace má své agenty všude. Dostane se třeba do styku s Nedem Kellym a právě on může být Botticelliovým člověkem. Nebo ženy. Právě ty jsou jeho hlavními instruktorkami. Jsou to obvyk-le vybrané krásy, které jsou schopny ovlivnit i takové muže, o nichž by to člověk neřekl. V senátě, kongresu či v Dolní nebo Horní sně-movně, a vůbec všude na obou polokoulích v zemích, kde peníze mají hlavní slovo. Od těchto lidí vedou tisíce neviditelných nitek zpět k Botticellimu, a to většinou prostřednictvím žen, které vycvičil ve svém Domě andělů."

Palfrey hleděl McCallovi přímo do očí.

"Palfreyi," řekl McCall, "vím přesně, co děláte a že víte, jak mne tíží osud mé dcery. Mluvil jste bez obalu a jsem vám za to vděčný. Doufal jsem, že by má dcera..."

Odmklcel se. "Vím," řekl mírným tónem Palfrey.

"Ano," přikývl McCall. "Určitě to víte. Jsem vám vděčný za způsob, jakým jste mi pomohl čelit nepříjemným skutečnostem. Nyní bych však chtěl slyšet odpověď na velmi důležitou otázku. Víte, kde je má dcera?"

"Před několika dny byla zdráva a v pořádku ve Španělsku. Pak byla v Londýně a nyní je pravděpodobně na zpáteční cestě do Ameri-ky."

"Je tedy zpátky doma," téměř zašeptal McCall. "Palfreyi, můj dům na Lakeside Road se nachází přímo proti Botticelliho sídlu. Ještě jako dítě ho často pozorovala. Je to velmi pohledný muž a Eleonora ho zbožňovala. Myslel jsem si, že jsem ji z jejího poblouznění vyléčil. Kdybych jí býval odvezl jinam..."

"Pochybují, že by se na tom něco změnilo," řekl rozhodným tó-nem Palfrey. "I tak by si ji našel. Pomyslete jen na ty tisíce, které při-šly do jeho sídla, proškolily se a pak se vrátily do svých vlastí, aby tam založily novou skupinu."

"I Eleonora?..."

"Ta žádnou skupinu nevede. Zřejmě je činná jako cestující misi-onář a je často doprovázena mužem jménem Lennard."

"Znáte ho?"

"Mnoho toho o něm nevíme," odpověděl Palfrey. "Zato Eleonora mnoho cestuje a navštěvuje mnohé Botticelliovy skupiny."

McCall prudce zamával rukama. "Znovu vám děkuji, Palfreyi. Pokračujte, prosím."

Palfrey povstal a přistoupil k oknu, které vedlo do zahrady. Byl jasný večer, a když pohlédl na východ, spatřil nádhernou temnou modř oblohy s náznakem rudého zbarvení a zamženou září vycházejí-ciho měsíce. V blízkosti bylo vidět několik malých obláčků mlhy, obklopujících dům. Bylo to nezvyklé, protože dům stál na vyvýšenině nad okolním terénem. Mlhy obvykle přicházely od jezera vzdáleného asi dvě míle, od některých usedlostí a od řeky protékající parkem ko-lem Brett Hallu.

Palfrey se o tyto oblázky zřejmě nezajímal. Zvedl těžkou knihu vázanou v černé kůži, která ležela na stolku.

"Zde je přehled většiny jeho činností," řekl. Kniha byla tak těžká, že ji musel nést oběma rukama.

"Toto je kniha, která pečeti Botticelliho zkázu," řekl. "Doklady v ní obsažené jsme dlouho a pracně sbírali. Je v ní dosti důkazů, aby na jejich základě mohl být pověšen, usmýkán, rozčtvrcen, gilotinován, uškvařen a zbaven hlavy. Od tohoto dokumentu existuje řada kopií, protože kdyby se o něm dozvěděl, učiní vše, aby jej zničil. Můžete si jej podle libosti přečíst a zjistíte, že důkazy jsou tak přesvědčivé, že žádná skupina právnických expertů ani Nejvyšší soud či Královna Soudní Stolice by je nemohly napadnout. Bohužel, zatím ještě nemůžeme proti němu zahájit trestní řízení, protože je zde ještě jedna ne-smírně důležitá věc, o níž však toho mnoho nevíme - lépe řečeno, jedná se o něco, o čem víme jen to, že vlastně nevíme nic." Palfrey rozhodil rukama a jemně se usmál. "Nerad to říkám, ale dokonce ani nevíme z čeho bychom ho měli v této věci podezřívat."

McCall převzal knihu. "Věřím vám a přečtu si ji později, abych ulehčil svému svědomí," řekl suše. "Co vám však brání, aby jste ho zajistili?" McCall pohlédl na Palfreye zuženy, jakoby ustrašeny očima.

"Zatím o něm víme příliš málo," řekl Palfrey. "Zejména nevíme, kam až sahá jeho moc a jakého je charakteru. Musíme o něm vědět víc, dříve než ho zatkneme."

Díval se z okna na krásné trávníky, květinové záhony a na jasnou oblohu a všiml si obláček mlhy, ale nezdálo se, že by ho to znepokojovalo. Byly tak měkké, hebké a bílé.

"Co tím chcete říct, Palfreyi?"

Palfrey se posadil.

Na okno již nepohlédl, i když se zdálo, že mlha je již velmi blízko. Rozhodil rukama a neznatelně pokrčil rameny. Na jeho tváři byl zvláštní úšklebek.

"Nevím, co bych vám měl ještě říci až na to, že mám strach."

McCall zaraženě mlčel.

"Mluvil jsem s různými lidmi ve Whitehallu a celkem se jim ne-divím, že byli skeptičtí. Botticelli mě však děsí, ne proto, co by mohl udělat, spíše jak by to mohl udělat. To, co mám na mysli, nejlépe osvětlí jedna zvlášť nepříjemná historka. Všichni víme, že si myslí, že mu žádná žena neodolá - zejména pokud jde o mladé dívky. Kromě toho se pyšní tím, že se pokládá za vrcholného znalce krásy. Rozhodně není žádný nevzdělanec, jak jistě víte..."

"Jistě," řekl McCall. "Jeho otec byl bohatý restaurátor. Botticelli měl všechno, dokonce navštěvoval univerzitu, pokud mu se vši slušností neoznámili, že nadále tam již není vítán."

"Měl rád své jméno a zbožňoval svého jmenovce, který žil před několika stoletími," pokračoval Palfrey. "Má víc Botticelliho obrazů než kterýkoli sběratel na světě. Některé z nich prý jsou ještě nádhernější než je "Zbožňování Magiho" nebo "Madona s dítětem", ale Botticelliho sbírka je zaměřena hlavně na mytologické náměty. Říká se o něm, že některá plátna dokonce rozřezal, aby oddělil ženské tváře - tváře andělů."

Palfrey se odmlčel a po chvíli pokračoval:

"Tato plátna kupoval všude, kde na ně přišel a některé obrazy si prý dokonce obstarával krádeží. Všechny z těchto mistrovských děl zná nazpaměť asi tak, jak jiní lidé odříkávají báseň. Pokud objeví nějakou dívku s tváří Botticelliova anděla, chce ji poznat a většina z nich pak pracuje pro něho - někdy však také mizí."

Palfrey se znovu odmlčel a ohlédl se přes rameno. Mlha vytvořila na okně doslova bílý povlak. Zachvěl se, aniž by tušil proč. Rovněž McCalla cosi přinutilo, aby pohlédl na okno, kde se překvapivě rychle zvětšovala a houstla bílá mlha.

I přes poutavé Palfreyovo vyprávění a pomyšlení na sbírku do-kladů, které budou znamenat Botticelliho zkázu, nemohl svůj zrak odtrhnout od okna.

Otřásl se.

"Zatopím," řekl Palfrey. "Začíná být chladno."

"Dobrý nápad," souhlasil McCall. Sledoval Palfreye, jak kráčí k ohništi, které bylo studené, dokud Palfrey neotočil vypínačem. Dům měl centrální topení a krb sloužil spíše jako výpomoc, i když tak velká zima zase nebyla.

"Hezké dívky mizely i předtím," poznamenal.

"Ta, kterou mám na mysli, se doslova rozplynula ve vzduchu," řekl Palfrey.

"Ale jděte, Palfrey, nepřeháníte to?"

Palfrey se pousmál.

Nebyl to však jeho dřívější nenucený smích. Zdálo se, jako by ho něco tížilo a znepokojovalo. Občas se rozhlížel kolem sebe.

"Povím vám o tom později," řekl. "I jiní lidé sloužící Botticelli-mu prostě zmizeli. Zprávy o těchto případech docházely z celého světa."

Palfrey se odmlčel a pohlédl na okno, jehož spodní část byla zce-la zakryta povlakem mlhy.

Přistoupil k němu.

"Dnes večer nějak nejsem ve své kůži," poznamenal, "bude to asi tou mlhou. Jak to vypadá, ještě víc houstne. A pokud jde o tu příhodu, musím vám říct, že o ní neslyšel nikdo kromě mého šéfa v Anglii."

"Chápu," řekl McCall. Uhasil v popelníku cigaretu a pohlédl na Palfreye, jakoby počínal věřit jeho historice o mizejících lidech.

"Doslechli jsme se, že Botticelli ovlivnil jednadvacetiletou dceru jednoho francouzského průmyslníka," pokračoval Palfrey. "Nebudu za-cházet do detailů, jakým způsobem jsme zjistili, že ji chce "přesvědčit", důležité je, že se nám to podařilo. Zařídili jsme, aby dívka nikdy nebyla o samotě. V jejím předpokojí spala naše agentka. To děvče bylo poněkud podivínské a v určitém směru i trochu plaché. Naším opatřením se vysmívala, ale vcelku se jim nebránila."

Palfrey se odmlčel.

McCall napjatě poslouchal a podivná mlha v zahradě jakoby byla zapomenuta.

"Žila v krásném pařížském domě na levém břehu řeky," pokračoval Palfrey. "Byla tam malá zahrada nebo dvorec zařízený ve fran-couzském stylu, kam byl jediný přístup velkými dřevěnými vraty, které sahaly od podlahy ke stropu. Dívka zde tedy byla v naprostém bezpečí.

Stalo se to asi před týdnem. Bylo nádherné odpoledne a celá rodina spolu s mou agentkou je trávila na zahradě.

Dívčin otec měl filmovou kameru a natočil několik snímků, mezi nimi i ty, jak dívka trhá květiny aniž by věděla, že je filmována."

Palfrey se odmlčel a pozorně pohlédl na McCallovu tvář. Neuvěřitelná událost mu ve vzpomínce připadala, jako by ji slyšel poprvé.

"Pokračujte," zavrčel McCall.

"Zmizela," vyrazil ze sebe prudce Palfrey. "Její otec se domníval, že zašla za nějaké křoví - prostě zmizela. Bylo časné odpoledne, všechny dveře byly zavřeny, takže nikdo nemohl do zahrady přijít ani odejít, přesto však zmizela.

Na filmu však bylo vidět, jak postupně mizí. Jednou chvíli na něm byla, pak se film jakoby zamlžil a v příští chvíli zmizela. Na snímku byla zahrada, květiny, zeď a domovní okno, ale po Octavii Delacroix ani stopy."

Palfreyův hlas se změnil téměř v šepot.

McCall si setřel z čela krůpěje potu. V krbu sice zářily dvě elek-trické výbojky, ale McCallovi bylo horko ze zcela jiného důvodu.

"To mi připadá jako nějaká triková fotografie," pronesl namáha-vě. "Jste si jist, že můžete věřit svědkům?"

"Jeden z mých agentů byl u toho, a to je jako kdybych tam byl sám. Dívka se skláněla a držela v ruce nůžky. Její otec ji filmoval. Expozice byla správná a také osvětlení bylo dobré. Náhle cosi zamlži-lo kameru a v příštím okamžiku..."

Palfrey se náhle zarazil.

Neotočil se, ani se nepohnul. Nebýt jeho rychlého pohledu na okno, na které se tlačila mlha, McCall by si ani neuvědomil, co Palfreye znepokojilo.

"Je tam něco bílého," zašeptal.

8.

Palfrey se rychle vrátil ke stolu. McCall na něho krátce pohlédl a pak hned zase na mlhu. Byla asi pět nebo šest stop od země, tlačila se na okno a divoce vířila.

Nebyla podobná mlze, která se za teplého večera zvedá z vlhké půdy.

Palfrey stiskl tlačítko, nahnul se a promluvil do domácího telefo-nu: "Ronnie, jste tam?"

Ozval se mužský hlas a McCall zpozorněl.

"Ano, pane."

"Okamžitě zařídte, aby veškerá vnější okna a vchody byly uza-vřeny!"

"Okay," řekl Ronnie klidným hlasem, jako by to byla ta nejběž-nější věc. "Hned to zařídím."

"Ještě něco. Když někdo uvidí v místnosti jakýkoli kouř, páru nebo mlhu, okamžitě je třeba prostor uzavřít, aby to nemohlo pronik-nout do dalších částí domu!"

"Co se vlastně děje, Sape?" Ronnieho hlas již nezněl tak klidně jako předtím.

"Řeknu vám to později."

Palfrey položil sluchátko a k McCallovmu údivu vztáhl ruku k čelu a začal si mechanicky natáčet pramének vlasů kolem ukazováčku.

"Půjdu nahoru trochu se porozhlédnout. Chcete jít se mnou?" ze-ptal se McCalla.

"Jistě, rád," zněla odpověď.

"Dějí se divné věci, že?" poznamenal Palfrey zdánlivě bezsta-rostně. "V žádném případě nesmíme dopustit, aby se to dostalo do tohoto pokoje." Mírně se usmál. "Alespoň se o to musíme pokusit!"

Stiskl na stole tlačítko, ozvalo se klapnutí a tiché zahučení. Před okna počaly sjíždět temné okenice, které zakryly večerní světlo i ml-hu. Připomínaly zasouvací dveře ve výtahu a těsně k sobě zapadly.

"Teď vyjdeme z pokoje a uzavřeme tyto dveře," pokračoval Palfrey. "Jsou ocelové a naprosto ohnivzdorné."

McCall měl dojem, že Palfrey si nebyl tak jist, jak by si přál, aby tyto ocelové dveře zabránily mlze v přístupu dovnitř.

Přešli do rozlehlé sály připomínající šlechtický sál, v níž dva muži ve všedních oblecích pospíchali postranními průchody, aniž by se ohlíželi.

Starší muž zavíral a zasouval na závory velké masivní dveře u vchodu. Čtyři sta let stará podlaha byla z dubového dřeva, zčernalého staletými stálého natírání a leštění. U paty širokého okrouhlého scho-diště stály dvě středověká brnění jako mlčenliví strážci a na stěnách haly i podél schodiště visely olejové portréty, na nichž bylo možno sledovat, jak se po staletí vyvíjela móda. Zobrazené tváře se často po-dobaly jedna druhé, žádná z nich však neměla nic společného s Palfreyovou.

"Vše, jak to zde stojí a leží, bych mohl z místa prodat Hollywoo-du," usmál se Palfrey. McCall však vycítil v jeho hlase napětí a snad i strach, který mělo vtipkování skrýt.

Palfrey kráčel jako první. Teprve když šli společně, bylo patrné, že je stejně vysoký jako McCall a téměř tak mohutný a že jeho ohnutá záda jsou spíše jen jakousi podvědomou reakcí na případný úder nebo náraz.

V prvním poschodí byla jakási půlkruhová galerie, z níž byl vý-hled do sálu. Na dubové podlaze ležely kožešiny, na stěnách visely další portréty spolu s obrovským goblénem znázorňujícím nějakou bitevní scénu. McCall prošel kolem všech těchto věcí, aniž by je vzal na vědomí.

"Je mi líto, ale jsou tu ještě další schody," poznamenal omluvně Palfrey. "Pohodlí výtahu zde bohužel nemáme."

Stoupal po schodech tak rychle, že mu McCall stěží stačil. Prošli podél dvou širokých oken a i když jimi McCall vyhlížel ven, nic nevi-děl. Palfrey se u nich ani nezastavil.

Další schodiště bylo velmi úzké a zřejmě vedlo do věže. Dostali se na jakousi podestu, z níž vedly vzhůru kamenné vycizené schody. McCall šel za Palfreyem, přidržuje se pevně starého dřevěného zábradlí a bezděky pocítil závan staré tradice a historie tohoto sídla. Zábradlí bylo ohlazené rukama těch, kteří již dávno zemřeli. Konečně se dostali do malého pokojíku s okny na všech stranách. McCall zvolal: "Podívejte se na to!" Pohled ven mu téměř vyrazil dech. "Ano," Palfrey jen zašeptal. "Podívejte se na to!"

Zvlněný areál parku se svými trávníky a stromy zářil chladnou krásou jarní anglické krajiny. Několik modřínů a nízký porost borovic se zeleně odrážely proti obloze, zatímco větve dubů, bříz, buků, jilmů a jasanů byly ještě tmavé a holé, jen s nepatrným náznakem blížícího se rašení. Jejich pupeny byly ještě zcela uzavřeny bez známky rozpuštění. Byl tam ozdobný bazén a o něco dále jezírko na projížďky ve člunu. Zcela vzadu bylo vidět dvě farmy a vesnice tvořící součást panství. Po celé této oblasti byly roztroušeny malé obláčky mlhy. Některé byly vysoko na obloze, jiné opět ve výši oken, ale většina z nich se nacházela při zemi. Všechny se však pomalu valily směrem k šlechtickému sídlu. V blízkosti věžního pokojíku, kde stáli, se žádné mlžné obláčky zatím neukázaly, měli však obavy, že se zde co nejdříve objeví. Bylo zřejmé, že se nejedná o obyčejnou mlhu, protože tam byly stovky malých obláčků podobných bludičkám, z nichž některé se vzdáleně podobaly lidským postavám.

Palfrey zvedl jednou rukou telefon a druhou přisunul k McCallovi krabičku cigaret. Vybral si jednu pro sebe a McCall zledovatělými prsty škrtnul zápalku.

"Ronnie," řekl Palfrey do telefonu. "Zavřete všechna okna v po-schodích a zejména zajistěte všechny přístupy do podzemních prostor!"

"Provedu, pane." Ronnieův hlas zněl zcela jinak než dříve. Bylo v něm možno rozeznat náznak strachu.

"Drž se, hochu!" Palfrey prudce vdechl cigaretový dým a křivě se usmál na McCalla, který se otočil a zahleděl se na ony podivné obláčky mlhy, které se zdály být naprosto neškodné. Ani jeden z obou mužů nepromluvil.

"Sape?" ozval se Ronnie.

"Ano."

"Ve dvou místnostech je mlha. V kuchyni a v salónu. Obě jsme izolovali. Ale pomocník kuchaře..."

Ronnie se odmlčel.

"Pokračujte," řekl Palfrey uklidňujícím tónem.

"Je mrtev," vydechl Ronnie. "Uškrten."

Palfreyova cigareta zažhnula až téměř do poloviny. Neřekl ani slovo. Ronnie však byl stále u telefonu. McCall, který nevěděl, o čem se jedná, ale vytušil, že se cosi stalo, pocítil závan hrůzy, stejně jako Palfrey.

"Tak dobře," řekl Palfrey. "Zajistěte, aby se mlha z pokojů nedostala ven, abychom ji mohli později analyzovat. A dejte na sebe pozor!"

Ronnie cosi zavřel. Palfrey se otočil k McCallovi: "Myslím, že bude lépe, když sejdem dolů. Doufám, že nebudete mít námitek, aby-chom nějaký čas strávili v podzemních kryptách. Budeme tam v klidu a bezpečí."

"Palfreyi, co se zde vlastně děje?"

"Na mou duši nevím," řekl Palfrey.

Znovu pohlédl z okna. Všude byly obláčky mlhy. Jeden z nich se vznášel blízko okna, pak je přeletěl, znovu se vrátil a těsně se přitiskl na okenní sklo.

Hned za dveřmi byly jiné, menší a užší, kterých si McCall ne všiml.

"Používáme je pouze jako nouzový východ," informoval ho Palfrey. "Promiňte, že jsem vám to neřekl."

Byl to výtah, do něhož se vešly čtyři osoby. Rozsvítilo se světlo a oba vstoupili dovnitř, a když Palfrey stiskl jedno ze čtyř tlačítek, dveře se zavřely.

"Jeden z důvodů, proč jsme si vybrali Brett Hall za svůj hlavní stan, jsou jeho rozsáhlé podzemní prostory," vysvětloval Palfrey. "Jsou prakticky pod celou stavbou. Původně to byly pochopitelně vinné sklepy, ale v době občanské války byly podstatně rozšířeny, když stoupenci krále Stuarta udělali z tohoto místa skladiště zbraní a munice. Je zapsáno, že se zde po určitou dobu skrývalo dvacet sedm šlechticů, na jejichž hlavy byla vypsána odměna, a představte si - ani služebnictvo o nich nevědělo!"

Výtah sjížděl jen velmi pomalu.

"Proč jste mi nic neřekl o tom, co vám sdělili telefonem?" zeptal se McCall. Choval se stejně klidně jako Palfrey, ale v očích měl náznak nejistoty.

"Uškrtili pomocníka kuchaře. Nevím, zda to udělal člověk nebo ta mlha."

Výtah se zastavil, dveře se automaticky otevřely a oba muži se ocitli v široké chodbě, v níž zářivky svítily téměř denním světlem. Bylo zde cítit chladněji než nahoře v pracovně, a tak kráčeli rychle vpřed.

Ze dveří na pravé straně chodby vystoupil muž.

"Všechno v pořádku?" zeptal se Palfrey.

"Na mé straně se nic neděje," odpověděl muž. Byl zavalitě postavy, měl vlnité hnědé vlasy a jeho prázdný levý rukáv byl pečlivě zasunut do kapsy saka.

"Co to má být s těmi vraždícími stíny," zeptal se.

"Je to mlha."

"Když to říkáte vy," pokrčil jednoruký muž rameny.

Palfrey se mírně usmál. "To není vtip, Howarde. Pečlivě to tu hlídejte. Jakmile někde uvidíte mlhu, kouř nebo páru, ihned zavřete místnost a nepusťte ji ven. Okamžitě se vzdalte, nedovolte, aby se to k vám přiblížilo a nechoďte k tomu!"

"Takže se jedná o plyn," poznamenal Howard. "Masky?"

"Myslím, že ne."

Palfrey položil ruku na McCallovo rameno a oba muži kráčeli dál. Bylo to, jako by procházeli tunely a chodbami londýnské pod-zemní dráhy - všude stejné osvětlení a čistý vzduch.

"Za chvíli tam budeme," řekl Palfrey. "Je to trochu nezvyklé prostředí, že? Některé úseky byly ponechány v původním stavu. Jsou sice poněkud vlhké a chladné, ale silné kamenné zdi jsou bezpečné a tuto sekci jsme byli nuceni zpevnit betonem. Máme zde spoustu zá-znamů a jiných důležitých věcí a nechťeli bychom, aby se jich někdo zmocnil. Dveře jsou hermeticky uzavíratelné a uzpůsobené tak, že jednotlivé sekce lze izolovat asi tak, jako na lodi, když v některé její části vznikne trhlina. Všechno bylo provedeno na vědeckém základě a zabezpečeno proti všem známým metodám vloupání."

"Známé metody vloupání," poznamenal s lehkou ironií McCall a odhrnul si vlasy z čela. "Slyšel jste někdy předtím o této mlze?"

"Ne. Ale pomyslete, že se tím objasní celá řada věcí. Podobná zmizení jako v případě Octavie už nebudou žádným tajemstvím. Pod pláštěm mlhy..."

"Co když se mýlíte?"

"To je možné," připustil Palfrey.

Pohlédl na Američana s téměř humorným výrazem, jakoby chtěl čelit McCallovi lehkovážnosti, ale nějak se mu to nepodařilo. "Jistě, mohl bych se mýlit," dodal. "Ta mlha může být zcela neškodná, ale dostala se do kuchyně, kde byl uškrcen kuchařův pomocník."

Zastavil a prudce otevřel dveře. Místnost, která byla za nimi, mohla docela dobře sloužit jako vstupní hala každého malého, ale pr-votřídního hotelu. Byly tam klubovky, gauče, stolky a stojany s noví-nami a časopisy a různé jiné drobnosti, ale nikdo v ní nebyl.

Palfrey za sebou zavřel dveře a přistoupil k telefonu. Pokynul McCallovi, aby zvedl paralelní linku. Američan uposlechl.

"Jste tam, Ronnie?" zeptal se Palfrey.

Telefon mlčel.

McCall sevřel pevně sluchátko, až mu klouby na silných rukou zbělely a nespouštěl oči z Palfreyovy tváře. Jediné co v místnosti sly-šel, byl jeho vlastní přerývaný dech - Palfreyův nevímá.

"To se mi nelíbí," mručel Palfrey.

Náhle se v telefonu kdosi ozval: "Kdo je tam?"

Byl to ostrý přerývaný hlas, jako by jeho vlastník odněkud rychle přiběhl.

"Zde Palfrey. Co se tam děje?"

"Já - já nevím. Zaslechl jsem výkřik a přiběhl jsem. Ronnie - je mrtev. Je uškrcen, ale nikoho jsem neviděl. Otláčeniny na jeho kr-ku..."

Muž na druhém konci linky se odmlčel a jakoby nebyl schopen dokončit větu.

"Viděl jste něco - mlhu, kouř nebo páru?" zeptal se naléhavě Palfrey.

"Vím, co máte na mysli. Nic takového zde není, ale všechno tady mne děsí. Já..."

Telefon se odmlčel, ale vzápětí nový zvuk.

Byl to zděšený ženský výkřik, který se přibližoval, jako by před ním utíkala zděšená žena bez ustání křičící a neschopná přestat.

"Je to jedna ze služebných," hlásil muž u telefonu. "Ach bože!" Jeho hlas se změnil na divoký výkřik: "Můj Bože! Ona zmizela! Je pryč, pohltila ji mlha! Ona..."

Hlas v telefonu zmlkl. Ozval se kovový zvuk, jako když někdo upustí sluchátko. Pak bylo slyšet přerývané dýchání zápasícího muže, které postupně sláblo, až přešlo v tichý chrapot. Pak - ticho. McCall se sluchátkem přitisknutým k uchu byl bledý jako mlha, která se tlačí-la k oknu. V jeho očích byl zvláštní strnulý lesk. Nevědomky se za-chvěl, ale když promluvil, zněl jeho hlas téměř normálně: "Tak přece se někdo dostal do domu, Palfreyi!"

"Asi ano," přikývl Palfrey. "Dal bych za to nevím co, kdyby se nám podařilo zmocnit se jednoho nebo dvou těch obláček mlhy."

Natáhl si pramének vlasů, vytočil z něj malý kroužek a přitiskl jej zpět k čelu.

"Zde není pro vás místo, pane," prohlásil. "Bude nejlépe, když vás odsud odvezeme."

Stiskl jiné tlačítko telefonu a než dostal spojení, pokračoval: "Máme zde několik východů, takže z těchto podzemních prostor vás můžeme vyvést na několika různých místech. Nemyslím, že by v tom byl nějaký problém."

"Raději bych zůstal zde."

"O tom nepochybují," řekl Palfrey a usmál se, jakoby již téměř zapomněl na výkřiky a chroptění, které se ozývalo v telefonu. "Jenže vy jste pro nás příliš významná osoba a určitě budete ve větším bezpečí než... haló, je tam North Lodge?... Jak to u vás vypadá?... Výbor-ně. Přijďte s vozem k okrasnému jezírku, kde k vám nastoupí senátor McCall a okamžitě ho odvezete do Londýna... Ne, já zůstanu zde, ale přijďte okamžitě, je to otázka života a smrti... Je tam někde kolem vás ta mlha?... Dobře."

Telefon se odmlčel a Palfrey položil sluchátko.

"Zdá se, že se to vše soustřeďuje na Brett Hall," poznamenal. "Myslím, že nebude problém vás odsud dostat, ovšem byl bych rád, kdybych to mohl zaručit."

"V celém svém životě jsem se ještě nikdy necítil tak bezbranný," zamračil se McCall.

"Vím, jak vám je. Jak jsem již řekl, i já mám již delší dobu strach. Botticelli dokáže věci, o kterých se nám možná ani nesnilo. To však neznamená, že bychom nebyli schopni mu čelit."

Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: "Byl bych si přál, aby se ty jevy zde neprojevovaly s takovou intenzitou. Jak se to sem vlastně dostalo? Co se tím sledovalo?"

Pohlédl vážně na McCalla.

"Bylo to kvůli vám nebo kvůli mně." Zdálo se, že tato slova pro-nesl jen tak mimochodem. "Doprovodím vás k vozu," pokračoval.

McCall se naježil: "Řekl jsem vám, že zůstanu zde!"

"Nikoli," řekl Palfrey pevným hlasem. "Má zodpovědnost vůči Whitehallu a ministerstvu vnitra to nedovolí. Vaší povinností je zůstat naživu. Až se vrátíte do Londýna, můžete zavolat Washington a in-formovat, co se zde stalo. Vám uvěří spíše než mně."

McCall neodpověděl.

Palfrey ho vedl na druhý konec velkého salónu, kde otevřel skle-něné dveře vedoucí do široké chodby, osvětlené zářivkami. Opatrně se rozhlédl na všechny strany, ale nikde mlhu neviděl.

U východu seděl muž v malém autíčku podobném těm, které jezdí v zábavních parcích a na poutích. Když je spatřil, vystoupil.

"Všechno v pořádku?" zeptal se Palfrey.

"Zatím ano."

"Dobře. Odvezete pana McCalla k ozdobnému jezírku, kde na něho čeká auto, které ho odveze do Londýna. Pokud v blízkosti jezír-ka uvidíte nějakou mlhu, ihned se vraťte. Ten pán je totiž nesmírně cenný!"

Palfrey se uchechtl a podal McCallovi ruku. "Uvidíme se v Lon-dýně!"

"Pevně doufám," zavrčel McCall.

Palfrey se díval za vozítkem a naslouchal vrčení jeho elektrické-ho motorku, dokud nezmizelo v tunelu. Cítil kolem sebe hrozící ne-bezpečí a zoufale si přál, aby jeho úvaha, že McCall bude bezpečnější v Londýně, byla správná. Pak se otočil a vrátil se do velké haly. Byl bledý a v jeho očích již nebylo ani náznaku dřívějšího úsměvu. Prošel kolem telefonu a stiskl tlačítko u vedlejších dveří. Byl to výtah. Vstoupil dovnitř a dveře se zavřely.

Promluvil jakoby ke čtyřem stěnám, které ho tísnily:

"Díky Bohu, že zde není Drusilla!"

V té chvíli se mu zdálo, že jeho žena je vedle něho a že mu na-slouchá a když zavřel oči, zřetelně viděl její tvář. V zimě byla nemoc-ná, a tak odjela s dcerkou do jižní Francie, kde měla zůstat ještě tři týdny. Pokud Palfrey do té doby svou práci neskončí, bude tam muset zůstat i nadále.

Jeho jediný syn byl ve škole.

Výtah se zastavil. Palfrey chvíli váhal, než stiskl tlačítko otvíra-jící posuvné dveře. Nyní byl v hlavní dvoraně, v níž byly dva obrov-ské lustry, jejichž světlo se odráželo od stovek malých zářících při-věsků z wasterfordského skla a jeho jas se zcela lišil od osvětlení v podzemních prostorách.

Ve dvoraně nebylo nic kromě obrazů, dvou brnění a dalších věcí, které tam patřily.

Vystoupil z výtahu. Nikde nebylo vidět mlhu a rovněž nebylo známky, že by tam někdo byl, což bylo podivné. V nutných případech měli zde být dva muži, neboť tato dvorana byla centrem veškeré čin-nosti v Brett Hallu. Protože bylo nemyslitelné, aby neuposlechli roz-kazu, bylo zřejmé, že jim v tom cosi zabránilo.

Ve dvoraně panovalo zvláštní ticho. Telefonní ústředna, v níž měl být Ronnie, se nacházela v malé místnosti vedle dvorany, jejíž dveře byly zavřeny. Palfrey k nim pomalu kráčel - velmi pomalu, protože měl pocit, že ho někdo sleduje, ale svůj úmysl nezměnil.

Vzal za kliku, ale dveře zatím neotevřel. Otočil se a znovu po-hlédl do dvorany i na schodiště.

Nikde se nic nehýbalo.

Měl však pocit, že neviditelné oči, které ho sledovaly, jsou nyní blíže.

Mimoděk se zachvěl a stiskl zuby, až zaskřípěly. Netušil, že pro-žívá totéž, co Forrester v uplynulých dvou dnech. Aby překonal plíži-vý neurčitý strach, prudce rozrazil dveře.

Na podlaze ležel Ronnie. Tvář i krk měl napuchlý, podivně zbar-vený a mezi rty mu vyčnívala špička jazyka.

V židli seděl další muž, ten, s nímž Palfrey telefonoval. Byl na-kloněn nad telefonní ústřednu a na jeho šiji byly vidět tmavé podlitiny.

To bylo vše.

Palfrey se otočil a pomalu otvíral dveře do dvorany, mysle spíše na to, co tam uvidí, než na smrt obou těchto mužů.

Vyкроčil ven.

Ve dvoraně divoce vířila mlha a pokrývala dolní polovinu scho-diště. Palfrey strnul.

Rukou svíral okraj dveří a jeho nohy jakoby vrostly do podlahy. Výprchala z něho vůle učinit i sebemenší pohyb. Stál tam, oči vytřeš-těné hrůzou, jakou dosud nepoznal.

Mlha se k němu valila. Její okraje se šířily jako mátožná cha-padla směrem k němu, jakoby se ho chtěly dotknout nebo se protáh-nout tak, aby ho mohly uchopit za krk a vytřást z něho život.

9.

Náhle se oslnivě zablesklo.

Bylo to nečekané a oslepující. Ani přírodní blesk nemohl zalít dvoranu tak prudkou září. V očích pocítil prudkou bolest - a neviděl.

Představoval si, že stojí uprostřed mlhy, jejíž chapadla mu ovíjejí ruce, paže, nohy, tělo i obličej. Zatím však na zátylku necítil tlak, ač-koli právě tam očekával pevné rdousící sevření, které usmrtilo jeho spolupracovníky.

Nic takového se však nestalo. Palfrey tam stál živ, opřen o dveře, s nohama jakoby vrostlýma do podlahy.

V očích cítil tlak a pálení jako od žhavého železa. Nebyl schopen je otevřít. V uších mu hučela krev a jeho srdce i puls bily šílenou rychlostí.

Tyto pocity však pozvolna ustávaly i tlak v očích se zmínil. Po-kusil se je otevřít. Nebylo to snadné, ale podařilo se mu trochu pootvřít víčka, takže mohl přes brvy poněkud prohlédnout. Stále však musel mrkat, neboť mu trvale přebíhal před očima oslňující záblesk. Postupně dozníval, až nakonec viděl dvoranu, kde leželo brnění vedle kráteru zejícího v mramorovém schodišti.

Po chvíli již viděl zcela normálně.

Udivilo ho, že dosud žije a že se nenachází v nějakém předpokoji vedoucím do jiného světa, ale že je stále v Brett Hallu. Do kráteru ve zdívu schodiště by se pohodlně vešel sedící muž a podlaha pod schodištěm byla pokryta úlomky mramoru a zdiva. Velká dvorana byla plná prachu, který vířil kolem lustrů jako jemná mlha. Byl to však pouze prach, nikoli záhadná mlha.

Žádný zvuk se nikde neozýval.

Palfrey si olízl rty. Jakmile pohnul čelistmi, pocítil bolest a jak pomalu kráčet kupředu, měl dojem, že mu musí prasknout klouby. Mohl se však pohybovat, což bylo důkazem, že stále ještě žije.

Přistoupil ke schodišti a při chůzi se chvěl. Stále měl pocit, že tu někde je vířící a vzdouvající se mlha, která vystřeluje svá chapadla, aby ho uškrtla. Nic takového zde však nebylo, kamkoli se podíval, viděl pouze světlá vznášející se oblaka prachu.

Zastavil se u paty schodiště.

Zhruba v jeho polovině, v místech, kde naposled viděl mlhu, byla rudá skvrna, jako kdyby tam někdo rozlil nádobku barvy. Přistoupil blíže. Na straně schodiště byla obdobná skvrna a když pohlédl na rozházené sutiny, spatřil ještě několik dalších.

Zastavil se a hleděl na ně.

Zazněly kroky a Palfrey spatřil muže, běžícího k němu. Otočil se a bez ohledu na to, co se stalo, zajela jeho pravá ruka do kapsy - jako-by ho mohla pistole ochránit před hrůzou, která zde vládla.

Byl to však přítel, malý šlachovitý muž s ocelově šedými vlasy, které ostře kontrastovaly s jeho mladistvou tváří. Měl zapadlé temně modré oči a jeho mahagonová pleť byla zbrázděna množstvím drobných vrásek. Když spatřil Palfreye, zpomalil krok, ale nezastavil se.

"Vás tedy nemohou zabít," řekl zvláštním protáhlým způsobem.

Palfrey neodpověděl.

"Co je to s vámi, ohluchl jste, nebo co?" zavrčel muž hlasem, v němž byl jasně patrný americký přízvuk, i když poněkud rozdílný od McCallova. Přistoupil k Palfreyovi, uchopil ho za paže a řekl ostře:

"Sape, vzpamatujte se! Jak to vypadáte?"

Palfrey zavřel oči.

"Jak vlastně vypadám?" zamumlal. "Je mi líto. Šok. Vy... buďte opatrný! Možná, že tu ještě..."

Zarazil se a rozhlédl se kolem. V jeho očích byl znovu strach.

"Pokud máte na mysli tu mlhu," řekl Cornelius Bruton, "tak ta už zmizela." Z tónu jeho hlasu bylo patrné, že se obává o Palfreyho ro-zum.

Palfrey se napřimil: "Co jste to řekl?"

"Ano, je pryč. Viděl jsem, jak mizí." Bruton stále ještě držel Palfreye za paže. "Jako nějaký mrak rychlejší než vítr. Byl to vzdouvající se oblak a odletěl tam nahoru, aby se připojil k těm druhým." Bruton ukázal palcem k obloze a v jeho úsečných slovech se odráželo napětí, které právě prožil. "Jste zraněn?"

"Myslím, že ne," řekl pomalu a jakoby nuceně Palfrey. "Tam vzadu je Ronnie s Arthurem. Oba jsou uškrceni."

"Na cestě sem jsem viděl dvě další mrtvolky. Dítě a žena." Bruto-nův hlas zněl tvrdě a úsečně. "Jinak se zdá, že tady už nikdo není."

Pustil Palfreyovi paže. "Chtěl bych se napít - pořádný drink. Pojdte se mnou."

Zavedl Palfreye do malého pokojíku, kde byl v rohu barový pult. Sklopil průchozí desku a vešel dovnitř. Palfrey, který vypadal jako mátoha a také se tak cítil, se opíral o pult, jakoby z něho veškerá síla vyprchala. Pak se těžce svezl do kůži potažené židle.

V pokojíku bylo vše netknuté. Záclony byly staženy a skulinou v nich viděl Palfrey zavřené dřevěné okenice, jimiž byla v Brett Hallu opatřena všechna okna.

Bruton mu vložil do ruky sklenku brandy. "Jen si dejte," řekl žo-viálně. "Chcete slyšet něco zajímavého? Když jsem přijížděl, zachytil jsem rádiovou zprávu od Kennedyho, a to mne přinutilo, abych pořádně šlápl na plyn. Pak jsem přijel do North Lodge, kde Smith blábolil něco o útočících oblacích mlhy a o pokynech, které dostal z Brett Hallu.

Mimochodem, viděl jsem McCalla odjíždět. To vy jste ho poslal pryč?"

"Ano." Palfrey vychutnával své brandy, snaže se překonat ne-volnost.

"Bude zřejmě v bezpečí. Potkal jsem jeho vůz už za naším po-zemkem na hlavní silnici."

Bruton své brandy nevychutnával, ale doslova hltal.

"Přijel jsem sem co nejrychleji. Vzal jsem to přes zahradu, pro-tože z North Lodge je to sem blíž." Zvrhl do sebe další sklenku brandy a pokračoval:

"Na cestě jsem viděl několik oblaků mlhy - byla už téměř tma. Pak jsem spatřil, jak spousta té mlhy vychází z domovních dveří a myslel jsem, že Brett Hall hoří. Náhle se ta mlha vyřítila ven jako hnána vichřicí a než jsem se vzpamatoval, zmizela. Tam nahoru." Zvedl ukazováček k obloze.

"S mou hlavou je to už trochu lepší, alespoň se mi to zdá," řekl opatrně Palfrey. "Měl jsem zde asi dvacet mužů. Byl jste v kuchyni?"

"Ano."

"Měly být zavřené. Nařídil jsem jim to." Palfrey se i nadále sna-žil mluvit souvisle. "Mohli jsme tak dostat nějaký vzorek

té mlhy."

Krátce pohlédl na Američana a kráčet ke dveřím, stále drže sklenici v ruce.

"Vím, že vypadám hloupě, a také se hloupě cítím. Jako by ze mne něco vysáli. Možná penty krve nebo vůli a odvalu.

Ted' se však musíme poohlédnout po ostatních. Musíme..."

Vešli do dvorany.

V průchozím prostoru vedoucím ven byl muž ze skupiny 25. Byl přitisknut ke zdi a pistole v jeho pravé ruce mířila přímo na Palfreye. Byl ve službě a podle Palfreyova příkazu zavřel okna a uzamkl dveře. To, co řekl Palfrey o sobě, platilo i pro něho - vypadal, jako by z něho byla vysátá krev a životní síla. Palfrey ještě nikdy neviděl tak bledou tvář - jen oči měly barvu a výrazně se odrážely od jeho zsinělé tváře. Byl v nich šok, strach a zoufalá odvaha.

"To je v pořádku, Tony," řekl Palfrey přerývaným hlasem.

Muž se zarazil. Chvilí se zdálo, že vystřelí. Jeho pistole sice stále mířila na Palfreye, ale ruka se mu začala chvět a náhle se zhroutil. Pistole zazvonila o podlahu a sklouzla k Palfreyovým nohám. Při pádu narazil hlavou na židli a klesl k zemi. Ležel s roztaženými rukama, pokrčenými koleny a s otevřenými ústy. Zdálo se, že je mrtev.

"Ano, je mrtev," konstatoval Palfrey. "Žádné zranění sice nemá, ale na tom konečně není nic divného, protože příčinou jeho smrti je šok."

Při prohlídce mrtvého muže byl Palfrey nucen využít svých pro-fesionálních lékařských znalostí, které ve své funkci šéfa Z 5 měl málokdy příležitost uplatnit. Přivedlo ho to na jiné myšlenky a pomohlo mu překonat stresový stav. Přispěla k tomu také Brutonova přítomnost, jeho rozvaha a sebevědomí. Nebyl si sice jist, zda je jeho diagnóza správná, ale předpokládal, že ano.

Jeho ukazováček si pohrával s praménkem vlasů.

"Poohlédneme se po ostatních," řekl. "Předpokládám, že z North Lodge poslali pro pomoc."

"Ano, telefonovali Kennedymu."

"Dobře," řekl Palfrey. "Můžeme jít. Je zvláštní, jak tyto prázdné místnosti působí tíživě. Jako by byly plné duchů.

Říkáte, že jste viděl, jak ta mlha stoupá k nebi?"

"Ano, a to pekelnou rychlostí!"

Palfrey byl nucen se usmát. "Je mi jasné, jak to míníte."

Chodili od jedné dveří ke druhým a ty, které byly zavřené, rozrazili. Prohlédli tak sedm místností, až došli k velkému pokoji, který dříve sloužil za zbrojnici. Nyní však z něho byla rekreační síň a ku-lečnickým stolem, šipkami - prostě vším, co bystřilo oči a tužilo svaly. V ní našli většinu osazenstva Brett Hallu a veškeré služebnictvo kromě dívky, která byla zabita.

Všichni byli živí, i když poděšení a otřesení. Pamatovali si pouze, že je obklopila mlha, v níž zděšeně pobíhali, snažíce se jí proniknout, padali a plazili se, ztráceli vědomí, až se probudili zde. Zažili totéž, co Palfrey, když viděl, jak se ze schodiště k němu plazí cha-padla mlhy a když po oslňující explozi ztratil vědomí.

Z Londýna počali přicházet muži, agenti, kteří v domě na Briery Place měli službu, i ti, co byli odvoláni z jiné práce nebo z dovolené. Jen málo z těch, kteří prožili hrůzu v Brett Hallu, bylo v příštích dnech schopno práce, i když dva nebo tři, mezi nimi i Palfrey, se vzpamato-vali ze šokujících zážitků a trvali na tom, že zůstanou ve službě.

V domě panovala stísněná atmosféra, však Palfrey s Brutonem si zachovali chladnou rozvahu. Rozbité schodiště bylo zahrazeno a pro výstup do vyšších pater se používal výtah a postranní schody. Během dvou hodin se dostavili odborníci z laboratoří National Research Board a začali s expertizou. Byl vyslechnut každý, kdo toho byl schopen, těla čtyř mrtvých včetně dívčina byla uložena v pokoji, který dočasně sloužil za umrlčí komoru a lékaři z nedalekého výzkumného ústavu vystavili úmrtní listy. Pátralo se po nějakém sebemenším zbytku mlhy, ale bez úspěchu. Jediná stopa byly narůžovělé skvrny na schodišti a na hromadě rumu, které podle expertů nepochybně pocházejí od nějaké olejovité tekutiny.

Také Palfrey byl podrobně vyslýchán jedním ze svých mužů a jedním z odborníků, aby se ověřila jeho původní výpověď.

Vyslýchán byl rovněž McCall, který již dvakrát telefonoval z Londýna, byl vyslýchán ještě dříve, než podal zprávu do Washingtonu.

Z Londýna se dostavil Kennedy a ihned informoval Palfreye o poselství Jima Forrester a o jeho panickém varování před mlhou. Na schůzku v Lucyho cukrárně na New Bond Street se však Forrester nedostavil. Pokud by tak byl učinil, okamžitě by o tom letěla depeše do Brett Hallu. Muži ze Z 5 pátrali kolem letiště, dotazovali se policistů, sousedů i chodců, kteří viděli, jak se snáší Forresterův padák. Každá zmínka o mlze byla prověřována a všude, kde se objevily obláčky mlhy, bylo prováděno šetření ze všech možných hledisek.

Pozvolna se celá záležitost vyjasňovala. Z Malagy došlo Piran-dovo kódované hlášení, jehož podstata spočívala v telefonátech od Andromoviče onoho odpoledne, kdy Forrester odletěl do Anglie. Pirando tyto informace nijak nekomentoval. Popis zápolení s tajemnými tvory zahalenými mlhou, i když byl podán naprosto věcně, bylo něco tak neuvěřitelného, že kdyby to Palfrey sám nezažil, musel by to považovat za horečný blábol. Pak ale došlo Forresterovo písemné hlášení, které vše potvrdilo.

Také McCall byl o tom přesvědčen.

Přes veškeré snahy udržet záležitost v tajnosti se o ní dozvěděli novináři. Šéfredaktoři však byli požádáni, aby z bezpečnostních důvodů nic o mlze nepsali a žádný z nich neporušil tuto dobrovolnou cenzuru. Několik významných osob včetně vydavatelů nejdůležitějších novin bylo Palfreyem o situaci dopodrobna informováno.

Případy zmizení lidí byly sice hlášeny z různých končin světa, avšak ty nejvážnější se odehrály ve Španělsku a v Anglii. Obvykle se to vysvětlovalo tak, že ony "stvůry" byli vlastně lidé, kteří se zahalo-vali jakýmsi neznámým

plynem. Otisky na hrdlech obětí byly beze-sporu způsobeny prsty. Lékaři, kteří vystavovali úmrtní listy, však tvrdili, že prsty musely mít přímo nadlidskou sílu, neboť ve dvou případech byly krky doslova rozdraceny. Přitom tloušťka prstů byla daleko menší než u normálního člověka.

V Londýně a ve Washingtonu, kde tyto události vzbudily největší pozornost, byly uspořádány konference, na nichž se objevily návozy, že jde o tvory z jiné planety. Tyto představy byly sice přijaty zdvořile, ale chladně.

Palfrey byl požádán, aby stáhl své lidi ze všech probíhajících akcí a soustředil je na tento problém, což nebylo nijak obtížné. Agenti sledující Botticelliho zaslali pravidelná hlášení, ale ten si zřejmě klidně žil ve svém domě na břehu jezera v Chicagu. Spolu s ním tam byl muž jménem Lennard a McCallova dcera. Přestože se na svých časových cestách vydávali za manžele, oddáni nebyli. McCall to věděl a také to, že jeho dcera se nachází v "Domě andělů".

Po Rusovi Stefanu Andromovičovi však stále chyběla jakákoli stopa.

Totéž platilo i o Forresterovi.

Po čtyři dny se žádná "mlha" neobjevila a pátý den se Palfrey již cítil zcela normálně. Jeho žena Drusilla sice věděla, že v Brett Hallu byly nějaké zmatky, ale telefonický rozhovor ji uklidnil. V Cap d'Antibes zůstane ještě čtrnáct dní, počasí prý je nádherné a cítí se podstatně lépe. Doufala, že Palfrey tam s ní stráví poslední víkendové dny.

Palfrey ji slíbil, že se o to pokusí, jenže musí jet do Ameriky a neví, zda se včas vrátí.

"Klidně tam zůstaň do té doby, dokud si pro tebe nepřijedu," řekl a Drusilla se jen zasmála a odpověděla, že je to jen výmluva, aby mu nepřekážela v práci. Chtěla vědět, koho že v Americe hodlá navštívit.

"Jedu tam na nějakou konferenci," řekl Palfrey.

Ve skutečnosti měl v úmyslu navštívit Botticelliho.

Byl krásný bezmračný den. Palfrey seděl v letadle a měl za sebou již polovinu letu přes Atlantik. Od události v Brett Hallu uplynul týden. Ale nic podstatného se nezjistilo a nic dalšího se také neudálo. Vědecká zkoumání nevedla k ničemu. Analýza červené olejovité skvrny sice prokázala, že obsahuje stopy radioaktivní látky, avšak tak nepatrné, že nebyla nijak nebezpečná. Zajímavé bylo zjištění, že se v ní nacházejí červená a bílá krevní tělíska.

Seděl s hlavou opřenou o opěradlo, oči přivřené. Bruton seděl proti němu přes uličku. Stroj byl na zkušební letu a kromě nich tam byli ještě dva muži, oba příslušníci vojenského letectva. Za nimi letělo letadlo normální linky, v němž kromě cestujících byli i dva agenti Z5. Další agenti na ně čekali v Idlewild a také v Chicagu. Bruton se neklidně pohnul, škrtl zapalovačem a zapálil si cigaretu: "To budete takhle spát celý den?"

Palfrey otevřel oči a otočil k němu hlavu:

"Celý den ne."

"V posledních dnech jste vůbec nepromluvil a každé slovo bylo třeba z vás páčit!"

"Alespoň to byla nějaká změna."

"O čem stále přemýšlíte?"

"Corny, kdybych mluvil, tak vy a kdokoli jiný by poznal, že mám hrozný strach."

Otočil hlavu a vyhlédl z okna. V dálce se vznášely dva bílé, ja-koby zamlžené obláčky.

"Od určité doby se nemohu podívat na oblaka, aniž bych nepřemýšlel, co se v nich může skrývat."

"Začínáte být neurotický."

"Asi ani. Stále mi něco není jasné. Lze si představit, že Botticelli získal nějakého vědce, který tento plyn vynalezl, to však nevysvětluje původ oněch tenkých prstových otlačů na krku obětí."

"Mohly by to být rukavice s všítkými ocelovými dráty," zamručel Bruton.

"Teď jste na to přišel," řekl Palfrey. "Není nad to uvažovat na-prosto racionálně, vidět vše ve vzájemných souvislostech a nepřipouštět možnost zásahu ze čtvrté dimenze."

Povstal.

"Kdybych jen věděl, co tu mlhu zahnal a co se stalo na schodišti. Jsem přesvědčen, že v tom nebylo nic lidského, alespoň ne v tom smyslu, jak to chápeme."

Pokrčil rameny a pokračoval:

"Především bych chtěl vědět, co tu mlhu zahnal a řekl bych, že dokonce zastrašilo."

"Zastrašilo?" opakoval nevěřicně Bruton.

"Je to zcela možné."

Bruton se zamyslel a pak zamumlal:

"Téměř bych věřil, že jste se zbláznil!"

Otočil se, pohlédl z okna a téměř nadskočil. Pak pohlédl na Palfreye s přihloupkým úsměvem. Kolem okna se přehnal malý obláček a před letadlem bylo vidět další, jak uprostřed Atlantiku pozvolna houstnou. Několik párů mlhy se odtrhlo a směřovalo k nim, ale žádná se k letadlu nepřiblížila, ani je nenásledovala.

"Co myslíte, že z Botticelliho dostanete?" zeptal se Bruton. Tuto otázku položil již předtím, ale zřejmě chtěl změnit námět rozhovoru.

"Chci ho vidět," odpověděl Palfrey. "Musím vědět, proti komu bojuji - pokud je to on, proti němuž bojuji."

Středozápadní státy se pozvolna dostávaly ze studeného sevření zimy. Michiganské jezero bylo klidné jako jezírko v newyorském Centrálním parku a jen lehounké vlnky čeřily jeho hladinu.

Pouze několik otužilců, toužících po létu a teple, se brouzdalo po chicagské pláži. Tráva v zahradách podél jezera byla již zelená a svěží, stromy se sice ještě nezelenaly, ale jejich pupeny byly již v rozpuštění. Z bezmračné oblohy svítilo jasné slunce a bylo poměrně teplo.

Palfrey vyšel z planetária a zastavil se na malé výspě, na níž bylo postaveno. Hleděl na siluetu města, jehož třiceti, čtyřiceti i padesáti poschodové mrakodrapy se z té dálky jeví jako nepatrné domečky. Zdálo se, že hledí na obraz, kde

malíř kreslil pouze vodorovné a kol-mé čáry. Nebylo známky, že by tam pulsoval život velkoměsta s více než třemi miliony obyvatel, s milionem domácností a tisíci továrnami, že by jeho srdce bilo a že bohatí i chudí zaplňují ulice jako Clark Street nebo Stevens. V nájemných bytech a v sídlištích žili pouze chudší, zatímco bohatí měli své domy směrem, kde stál Palfrey. I ty byly dosti vzdáleny.

K městu se mohl dostat po dálnici s mnoha jízdními pruhy, mohl do něho vjet a dostat se ven jinou dálnicí. Pokud by chtěl, mohl použít i člunu. Nebyla sice ještě sezóna vodních sportů, ale kdykoli si jej mohl vypůjčit.

Za jeho zády jemně šumělo jezero. Na pláži stál Bruton, sbíral oblázky a házel je tak, aby poskakovaly po hladině, dokud nezmizely z očí. Nedaleko si hrálo několik dětí na schůdcích vedoucích k vodě. Nad hlavami hučelo letadlo jako připomínka, že existuje ještě jiný svět.

Palfrey s pultuctem jiných předtím seděl ve velké klenuté místnosti, v níž průvodce planetáriem svým výkladem vzrušoval tisíce posluchačů v době, kdy bylo přístupno veřejnosti. Předváděl své fan-tastické přístroje, jimiž jim ukazoval známou oblast vesmíru, planety i záhady, o nichž se ještě před několika léty nevědělo, a také ty, které sice byly známy, ale jejichž podstata zůstávala zatím tajemstvím. Bylo vidět slunce, jehož žár byl pro člověka téměř nepochopitelný a jehož vybuchující a hořící plynové jazyky byly v neustálém pohybu. Vysílaly do prostoru onen báječný žár, který ochlazen kosmem nakonec po-hladil zemi svou dobrotivou životodárnou rukou.

Bylo vidět měsíc s jeho mrtvými krátery a divokými horami. Je-ho strnulý chlad mírnilo pouze odražené sluneční světlo. Byly tam planety. Mars, jemuž lidé přisoudili pověst zuřivce, s jeho kanály, o němž se věřilo, že tam žijí živí tvorové, planeta, o níž se lidé domnívali, že je jediná, kde by mohl být nějaký život. Mars se svými ročními obdobími, polárními čepičkami, plochým povrchem a bezmračnou oblohou - bezmračnou!

Nebo Venuše, obklopená hustými mračky, které odrážejí sluneč-ní světlo tak, že pozorovateli na zemi se jeví jako jasná hvězda, i když je zahalena mraky. Pozoruhodné jsou také Jupiterovy oblačné pásy, z nichž části odlétávají a putují prostorem. Mohou takto cestovat?

Vědci přesně nevědí, co všechno se děje. Je podivné, že toho vě-dí tak mnoho a současně tak málo. Například o meteorech, o tom, co se stane s roztavenými kovy, které přicházejí z neznáma, nebo s plyny, které se odpoutají od přitažlivosti jejich rodné planety.

Kolik se toho ještě neví! Jedna věc je jistá. Nikdo nemůže tvrdit, že se určitá věc nemůže stát. Je možno věřit, že na Měsíci není život - může se to však tvrdit s absolutní jistotou?

Co je to vlastně život?

Jaká to byla mlha, která se zmocnila Brett Hallu, odkud přišla a kam zmizela?

Může Botticelli na tyto otázky odpovědět?

10.

"Zde je ten dům," oznámil Bruton. "Dům andělů. Tak jej na-zval."

Jeli ve velkém buicku podél Lakeside Drive. Po obou stranách dálnice stály impozantní domy a ten, na nějž Bruton ukázal, byl na-pravo přímo u jezera. Měl vlastní pláž a vůbec vše, co je třeba.

Byla to velká moderní budova z bílého kamene ve tvaru "E" bez jeho střední čárky. Vpředu byl anglický trávník, nádherný, jak již tyto trávníky bývají a záhony osázené jarními květinami, v nichž rostly kvetoucí keře. Na trávníku pracovali dva zahradníci, jeden sekal a druhý odstraňoval plevel. Na průčelí domu byl obloukovitý štít s nápi-sem: "Dům andělů".

Na dálnici před domem byl živý provoz.

Bruton dům minul a pak zahnul doprava. Vjel do zadního vjezdu jednoho z domů na druhé straně silnice.

"Někdy máme štěstí. Tento dům patří McCallovi a slyšel jsem, že když se vrátil, podal o vás velmi příznivé hlášení, Sape." Bruton se pokusil o něco jako úsměv.

"To je od něho hezké," řekl nezúčastněně Palfrey. "Pomáhal nám i předtím. Někdy to sice bolelo, ale pomáhal."

"Já vím," přikývl Bruton. "on už má takovou povahu."

Zastavil před vchodem do domu, který ve srovnání s Botticelliho-vým vypadal staře a nemoderně. Vysoký hubený černoch se nervózně usmál na přivítanou a ustoupil stranou, aby mohli vejít. Druhý, v čo-koládově hnědém obleku, stál u malého výtahu, do něhož bez meškání nastoupili. Palfrey se na oba usmál, ale jeho pohled byl jako bez živo-ta.

Když výtah zastavil, Bruton poznamenal:

"Chvillemi pochybuji, zda jste se z toho šoku vůbec zotavil."

"Také bych to rád věděl," ušklíbl se Palfrey.

Bruton si v rozpacích prohrábl své rozježené šedé vlasy.

Výtah zastavil až nahoře, kde byl podstřešní byt. Palfrey věděl, že tam jsou čtyři místnosti - obývací pokoj, ložnice a dvě místnosti sloužící jako pracovny. U okna byla stálá hlídka s filmovou kamerou, a to ve dne i v noci, kdy bylo filmováno pomocí infračerveného světla.

Každý Botticelliho pohyb, každý návštěvník jeho domu byl fil-mován, snímek vyvolán a zaslán do Londýna k prostudování. Tímto způsobem se prokázalo spojení Lennarda s Botticellim a také skuteč-nost, že řada lidí, o nichž se předpokládalo, že zmizeli, Botticelliho navštívila.

Dveře půdního bytu jim otevřel starší, téměř holohlavý muž s ku-latým nosem a se skřipcem bez obruby. Když spatřil Palfreye, zhlubo-ka vydechl, oběma rukama uchopil jeho pravici a potřásl jí, jako by ji nemohl pustit. Jeho kulatá tvář zbrázděná vráskami útrap, na které nemohl zapomenout, se rozjasnila.

Dveře se zavřely.

"Pojď sem, Kramere!" volal. "Podívej se, kdo k nám přišel na návštěvu!"

Měl středoevropský, trochu hrdelní přízvuk a v jeho bleděmod-rých očích se podezřele zalesklo. "Rychle, ty líná oslí noho!"

Objevil se muž, vysoký, hubený, s orlím nosem a dlouhou úzkou bradou, téměř špičatou. Jeho velké oči byly skoro zakryty těžkými víčky. Působil ospalým dojmem, zatímco druhý muž byl živý, téměř rtuťovitě povahy. Jakmile však spatřil Palfreye, jeho chování se rázem změnilo.

"To je přímo zázrak," pronesl tichým hlasem. "Jen pojďte dál, milý příteli! Co vás k nám přivádí?" Hlášku "d" vyslovoval téměř jako "t".

Bruton zakroutil hlavou. "To nechápu. Dva dospělí muži se téměř zhroutí a začnou brečet, protože je nějaký chlap přišel navštívit. Pochopil bych to, kdyby to byl pořádný člověk, ale Palfrey!"

"Vy mlčte," utrl se na něho muž s kulatou tváří. "Kramere, do-nes něco k pití, abychom to oslavili!"

"Masáku, na tobě jsem vždycky obdivoval, jak dovedeš vymýšlet práci, ale vždycky pro někoho jiného!"

Čech Masák se ušklíbl, šel pro nápoje a Kramer, Němec, je nalil.

Půl hodiny poté seděli všichni v ložnici. Stáhli žaluzie, natáhli promítací plátno a spustili šestnáctimilimetrovou promítačku. Obsluhoval ji Masák, zatímco se Kramer vzdálil, aby pokračoval v nepřetržitém pozorování Botticelliho domu.

"Připraveni?" zeptal se Masák.

"Ano," přikývl Palfrey.

Naposledy viděli snímky před deseti dny. V prvních pěti minutách promítání bylo vidět různé osoby, jak vcházely do domu na druhé straně ulice, ale nikoho nepoznali. Nebyl mezi nimi nikdo, o kom by věděli, že je spolupracovníkem Botticelliho nebo pro něho nějakým způsobem pracuje. Mezi návštěvníky bylo několik překrásných dívek. Žádná z nich však nevyšla ven.

Počasí bylo nestálé. Některý den pršelo, jindy bylo větrno nebo zase krásně. Někdy byla také mlha, a to tak silná, že stěží bylo vidět přes ulici. Masák s Kramerem je však ujistili, že se jedná o normální mlhu, která je častým zjevem v okolí jezera.

Masák vyměnil filmový kotouč. Bruton zapálil cigarety pro sebe a pro Palfreye.

"Jsou tam dva lidé, které jsme dosud v tomto filmu neviděli," prohlásil Masák, když z promítačky vyrazil pruh světla a na plátně se objevil obraz. "Kramer udělal také několik pěkných záběrů," pokračoval, "ale podívejte se, ta dáma je úžasně fotogenická, že?"

Dvě nebo tři nenápadně vyhlížející osoby přišly k "Domu andě-lů". Kamera byla umístěna tak, že její dálkový objektiv pronikal až do vstupní haly a vše, co se dělo před ní přesně zachytil.

Do vjezdu Botticelliho domu zabočil zelený cadillac. Palfrey i Bruton si vzpomněli na Forresterovu zprávu z Estafilla, ve kterém se o něm zmiňoval. Z vozu vystoupil muž.

Palfreyovi oči se údivem rozšířily a Bruton syčavě vtáhl dech. Kamera vrčela a Masák něco mumlal, že ta dáma je úžasně krásná, co říkáte? Pak se dáma objevila v blízkém záběru a její krása byla přímo neskutečná. Její tvář byla doslova výzvou pro ženy, aby si uvědomily, co je to pravá krása. Její ladné pohyby, její plet' a šaty, to vše ještě zvýrazňovalo její půvab.

Byla oděna v červeném, měla malý klobouček, bílé střevíčky, bílé manžety a bílou kabelku. Muž jí pomohl z vozu a pak se obrátil ke dveřím, které se právě otvíraly.

"Forrester," zamumlal Bruton.

"Je to on," přikývl Palfrey.

"Co je to za dívku?" Bruton stále upíral zrak na dveře, i když se již za oběma zavřely. "Viděl jste ji už někdy?"

"Ne," řekl Palfrey.

"Pro ženu s takovou tváří by muž byl schopen všeho," zavrčel Bruton. "Byli zde již někdy předtím?"

"Ano, dvakrát nebo třikrát," odpověděl Masák, jehož tvář byla ozářena odrazem světla z promítačky. "Teď jsou uvnitř. Muž se jmenuje Forrester a žena Isabella Melado - španělské jméno, že? Botticelliho největší krasavice. Jaká škoda, jaká škoda! Ona tak krásná a on takový zloduch! Stačilo vám to?"

Palfrey horečně přemýšlel. To bylo jméno dívky, o níž psal Forrester - Isabella Melado. Klame snad Forrester Botticelliho? Určitá naděje by tu byla. Pokud tomu tak je, proč nepodal zprávu? Obával se snad, že by ji zachytili nebo vyčkává na vhodnou dobu?

"Ne," odpověděl Masákovi. "Prohlédneme si film až do konce."

Masák přikývl. Jeho důkladnost ho zřejmě těšila.

Seděli tedy dál a sledovali film. Viděli přicházet různé návštěvníky, mezi nimi i vysoce postavené muže a ženy a dokonce takové, o nichž by nikdo neřekl, že by mohli hrát nějakou roli v Botticelliho plánech.

Isabella Melado ani Jim Forrester se však již neobjevili.

"Neblázněte, Corny," řekl Palfrey. "Je samozřejmé, že tam půjdu. Nic se mi tam nemůže stát. Botticelli si s ničím nezačne. Pokud se něco stane, bude to teprve až budu venku. Neztrácejte hlavu. Dbejte, aby kamera zachytila veškerá dění a buďte připraveni, kdybych náhodou musel dům opustit ve spěchu."

"Musíte mít někoho s sebou," trval na svém Bruton. "Potřebujete mne!"

"Brzy vás budu potřebovat, ale ne hned. Pochybují, že byste se s Botticellim snesli."

Bruton nespokojeně zavrčel.

Nastal večer toho dne, kdy viděli film s Forresterem a španělskou dívkou.

Nad jezerem se stmívalo a podél Lakeside Drive svítila světla. Obloha za nimi zářila odraženou září statisíců neonových reklam, blikajících a měnících barvy, které každou vteřinu vytvářely z večerního šera a ze záře nad jezerem neustále se měnící kaleidoskop. Z vnitřního města doléhal zvuk dopravního provozu jasněji než předtím.

Palfrey vsedl do čokoládově hnědého chryslera, který zřejmě zažil již lepší časy a odjel z hotelu, v němž byl s Brutonem

ubytován. Bruton ho sledoval jiným vozem.

Byli si jisti, že je nikdo neviděl, protože po odpolední návštěvě nejvyššího patra McCallova domu sešli opatrně zadním schodištěm. Pokud dům nebyl Botticelliiovými muži pečlivě strážěn, jejich návštěva určitě zůstala utajena.

Palfrey, který znal dobře Chicago ze svých předchozích návštěv, jel pomalu směrem k East Wacker Drive a pak dále k jezeru. Nemyslel však na Chicago, ani na hustý provoz, na jakot klaksonů a na ostré hvízdání policistů. Nijak zvlášť nepřemýšlel ani o Forresterovi a o španělské dívce Isabelle, ani o naději, že by Forrester mohl oklamat Botticelliho a stát se špiónem v "Andělském domě". Ještě stále měl na paměti hrůzu, kterou pocítil při doteku oné mlhy.

Přesto všechno jel pozorně a svůj vůz řídil zkušnou rukou. Znal přesně okamžik, kdy Brutonův vůz odbočil a on jel dále sám už bez doprovodu. Ulice vedoucí k Botticelliovu domu byla totiž stále hlídána, takže kdyby jel někdo k jeho domu a byl sledován jiným vozem, který by zastavil opodál, Botticelli by si toho okamžitě všiml.

Palfrey tedy jel dál už zcela sám.

Ve svém podvědomí sice stále pociťoval strach, nikoli však tak intenzivně jako předtím. Zastavil vůz u předního vjezdu a chvíli seděl nehybně, jako by odpočíval. Ještě se nerozhodl, co řekne Botticellimu, měl však určitý plán a představu o taktice, jakou jej realizovat. Zda se mu to podaří - to byla druhá věc.

Bylo mimořádně obtížné získat spolehlivé informace o povaze a normálním chování tohoto muže. Byla to známá osobnost, ale nic víc. Na veřejnosti zachovával svou "pokerovou tvář" - mimochodem, byla to velmi hezká tvář.

Palfrey otevřel dveře svého vozu.

Přistoupil k němu muž, jakoby se zčistajasna zhmotnil. Palfrey však věděl, že číhal za stromem.

"Jdete sem?"

"Ano," řekl Palfrey. "Jdu navštívit pana Botticelliho."

"Jste ohlášen?"

"Pravděpodobně mne očekává, i když neví, kdy přijdu."

Palfrey tušil, že je někdo v blízkosti. Měl stejný pocit jako onedlouho v Brett Hallu, když pátral po mlze, nehmotné záhadě, schopné zardousit i silného člověka.

Osvítil ho paprsek světla a po několika vteřinách ulpěl na jeho tváři. Odvrátil oči, vytáhl náprsní tašku, vyňal z ní navštívenku a podal ji prvnímu z mužů. Ten se na ni podíval a otočil se na druhého:

"Palfrey - zná on nějakého Palfreye?"

Světlo svítilny zhaslo.

"Pojďte tudy," řekl druhý muž.

Palfrey šel za ním do domu. Nyní zjistil, že bez striktního prověřování byli do Botticelliova domu vpuštěni pouze známí nebo pozvaní návštěvníci.

Dveře se za ním zavřely.

Ocitl se ve čtvercové hale s bíle natřeným schodištěm vedoucím do mezaninu. Úzká podlahová prkna byla z jakéhosi načervenalého dřeva, pravděpodobně santalového. Ve vzduchu byl cítit slabý vtíravý pach laku.

První dojem byl velmi příjemný.

Na podlaze byly kožesiny a nábytek se zdál být velmi kvalitní, i když nepůsobil nijak ostentativně. Na vykládaných stěnách viselo několik obrazů s jediným námětem - hlavy dívek a žen, Botticelliových "andělů".

Palfrey zůstal sám, ale věděl, že je pozorován. Mohl si sednout, kouřit a bojovat proti strachu, který v něm tento dům vzbuzoval. Mís-to toho však chodil od obrazu k obrazu a prohlížel si je. Všechny byly malovány stylem slavného Botticelliho, některé byly podepsány jejich tvůrci a všechny byly velmi dobré. Byly to kopie slavných Botticelliho děl, jejich originál byl obvykle uveden.

V domě panovalo ticho. Ani zvenčí sem nedoléhala žádný zvuk, takže se zdálo, že dům je tisíc mil vzdálen od veškerého ruchu, i když věděl, že Bruton dům pozoruje ze svého podkrovního okna na druhé straně Riverside Drive, že i jiní jej hlídají a že na pozemcích "Andělského domu" jsou další jeho muži.

Minuty se neúnosně vlekly.

Palfrey náhle zaslechl podivný ostrý zvuk, který prořízl dosa-vadní ticho. Okna zadrnčela, dveře se zatřásly a zahučel vítr, ale v několika okamžicích bylo opět ticho.

"To je divné," zamumlal Palfrey a čekal, že se zvuk ozve znovu, ale marně.

Skončil prohlídku obrazů, z nichž ho upoutalo několik posledních v řadě. Stále se však nic nedělo, takže to vypadalo, jakoby na něho zapomněli. Přesto měl stále pocit, že ho někdo pozoruje.

Náhle zaslechl ženské kroky. Zněly jasně a ostře na dřevěné podlaze a tlumeně tam, kde ležely kožesiny. Palfrey hleděl do chodby, kterou odešel muž, jenž ho doprovázel.

Ženské kroky se blížily. Palfrey si přesedl na křeslo blíže chodby a pak spatřil ženu, jak do ní zahýbá. Byla to ta, kterou viděl na filmu spolu s Forresterem.

Povstal.

Kolem něho byly kopie obrazů krásných žen, ale ta, která přicházela, je svou krásou daleko převyšovala. Její chůze byla doslova hudbou. Neusmívala se, přesto však na ní bylo vidět, že jeho návštěva ji těší.

Palfreyovy ponuré představy, s nimiž vcházel do tohoto domu, se nezdály být oprávněné.

Z té ženy zářila добрota.

Kráska může mít mnoho podob. V obrazech visících na stěně převládal výraz dobroty, ale tato žena je v tomto ohledu překonávala. Pro slavného Botticelliho, který zanechal světu díla jedinečné ceny, by musela být tím ideálním modelem. Isabella Melado k němu přistoupila. Usmála se, ale v očích jí zůstal tážavý pohled, jako by v Palfreyově tváři pátrala po důvodu jeho návštěvy.

"Doktor Palfrey?" Její angličtina měla jen nepatrný cizí přízvuk.

"Ano," odpověděl a jeho oči se poněkud zúžily. "Señorita Mela-do?"

Nečekaně se usmála, jako by v ní toto zjištění vzbudilo touhu se zasmát. Její krása se úsměvem ještě zvýšila a stala se téměř neskutečnou, až zabořila v očích. Ne, nic nemůže být tak krásné a současně zlé.

"Ano," řekla, aniž by se ho zeptala, jak je možné, že zná její jméno. "Pan Botticelli vás momentálně nemůže přijmout. Pokud ještě chvíli počkáte, rád vás uvidí."

"Jak dlouho trvá chvíle?"

"Asi tak půl hodiny." Její medově hnědé oči měly opět tázavý výraz. Palfrey měl dojem, že se snaží přesvědčit sebe samu, že jeho návštěva má čistě formální účel.

"V tom případě počkám."

"Dobře. Račte mě následovat." Ustoupila stranou a vedla ho ke schodišti. Na konci mezaninu visel obraz nádherně osvětlený skrytými zdroji po jeho stranách. Byl tak úžasný, že Palfrey se zastavil a doslova vykřikl. Okamžitě bylo možno poznat rozdíl mezi originálem a padělkem - mezi obrazem mistra a jeho epigonů. Tvář na obraze před ním byla doslova živá. Medově hnědé oči zářily a její nádherná pleť přímo kvetla. Umělcův model musel být jedinečně krásný a Palfrey nepochyboval, že obraz maloval sám Botticelli.

Vedle Palfreye stála žena, která se portrétu na obraze neobyčejně podobala.

"Líbí se vám ten obraz?" zeptala se Isabella.

"Jeho krásu nelze vyjádřit slovy," řekl Palfrey a znovu se na portrét zahleděl. Pak pohlédl na dívku a usmál se.

"Myslím, že poprvé v životě musím věřit v převtělení."

Pochopila a zarděla se. Poklona se jí zřejmě líbila.

Vystoupili do patra. Rovněž i tam byly obrazy podobného charakteru jako dole, avšak žádný originál.

Isabella Melado ho uvedla do příjemného pokoje s pěkným nábytkem, nikoli však ostentativně přepychovým. Vypadal jako dámský pokoj. Na oknech byly barevné kartounové záclony a stejnou látkou byla potažena křesla a gauče. Jedinou známkou přepychu byly vázy s růžemi a karafiáty, které v březnu musely stát pohádkovou sumu.

Televize, rádio, knihy a magazíny vytvářely domácí atmosféru. Obrazy tam nebyly, pouze nástěnné plastiky se stejným námětem - hlavy z Botticelliových obrazů.

"Posaďte se, prosím," vybidla ho Isabella, předklonila se a stiskla tlačítko. Zazvonění neslyšel, ale vzápětí se otevřely dveře a vešla dívka v prostých, ale elegantních vínově červených šatech a bílé zástěrcce z nádherných krajků. Nesla se se stejnou lehkostí a grácií jako Isabella.

"Buď tak laskava, Paulo, a přivez koktejlový stůlek!"

"Hned, señorito!" Když se otočila a odcházela, krátce pohlédla na Palfreye, který předstíral nezájem, což ostatně nebylo snadné. V ulicích Chicaga by tato dívka způsobila senzaci. Byla téměř tak půvabná jako Isabella, i když k její dokonalosti jí cosi chybělo, ale jen málokdo by si toho všiml.

"Můžete kouřit," řekla Isabella a nabídla mu zlaté cigaretové pouzdro.

Palfrey si posloužil. "Chcete také?" zeptal se.

"Nikdy nekouřím," řekla. "U žen se mi to nelíbí." Zapálila mu cigaretu, naklonila se k němu a Palfrey si byl plně vědom její blízkosti. Poněkud se odotáhl.

"Jste samozřejmě Angličan," řekla. "Byl jste často v Americe?"

"Několikrát."

"Proč chcete navštívit pana Botticelliho?"

"Hodně jsem o něm slyšel a chtěl bych se ubezpečit, že je to pravda."

"Jinými slovy, nechcete mi to říci." Isabella pokrčila rameny. Nezdálo se, že by se jí to dotklo a i nadále se chovala přátelsky.

Paula se vrátila s malým pojízdným stolem a postavila jej před ně. Stiskla malou postranní páčku, deska se odklopila a objevily se láhve, sklenky a další propriety.

"Přejete si ještě něco?" zeptala se.

"Děkuji, zatím ne."

Palfreyovi neušla určitá formálnost v jejich rozhovoru. Jejich angličtina byla velmi přesná, jak tomu bývá u lidí jiných národností. Nápadná byla také důstojnost jejich chování, kterou předtím Isabella porušila svým upřímným smíchem, a to jen jednou.

Nalil si sklenku "Staré skotské".

Dokouřil cigaretu a zapálil si další. Rozhovor se točil kolem obecných věcí a později si Palfrey nemohl vzpomenout, o čem se vlastně mluvilo. Neměl v úmyslu na ní vyzvídat, protože své dotazy měl připraveny pro Botticelliho. Jedno však bylo jisté. Začátek jeho návštěvy neprobíhal tak, jak si představoval. Isabella byla hovorná a Palfrey byl rád, že vedle ní sedí, že může naslouchat jejímu milému hlasu a hledět na její medově zbarvenou krásu.

Náhle si povšiml, že se její výraz změnil. Před chvílí ještě seděla, opírala se o opěradlo gauče a nenuceně rozmlouvala, nyní povstala a hleděla na dveře, kterými vstoupili.

Náhle venku zaznělo cosi jako zvuk zvonku a náhle se rozezvučel zvonek i v pokoji. Bylo to jakoby někdo vyhlásil poplach.

"Zůstaňte zde!" zvolala. Přeběhla pokoj, otevřela dveře a zůstala stát jako zkamenělá.

Palfrey přiběhl za ní.

Ještě než se dostal ke dveřím, zaslechl, jak venku kdosi vykřikl.

11.

Když byl již u dveří, výkřik se ozval znovu.

Jako by cítila jeho blízkost, Isabella se otočila a snažila se přizvat dveře. Palfrey ji však odstrčil a uchopil kliku.

Venku na chodbě stál Forrester.

Byl otočen zády ke zdi, ruce nataženy a vytřeštěně zíral s otevřenými ústy na cosi před ním.

Byl to svíjející se oblak mlhy.

"Pojďte zpátky, rychle zpět!" volala a uchopila Palfreye za paži. "Nemůžete nic dělat, vy..."

Palfrey zaslechl podivný praskavý zvuk. Chvilí jakoby přicházel z dálky, pak zase zblízka. Oblak mlhy se divoce zmítal, takže se zdálo, že zvuk pro něj znamená jakési nebezpečí.

Působilo to podivně. Ještě před tím, než nastala exploze, měl Palfrey dojem, že oblak mlhy má jakýsi tvar - jakoby v něm bylo cosi lidského, co pohybuje končetinami a víří mlhu, která z tohoto zjevení vychází.

Pak se oslnivě zablesklo.

Palfrey ucítil v očích ostrou bolest a zavrával. Cítil, jak ho uchopily ruce a táhly pryč. Rukou bylo zřejmě více, ale hlas pouze jeden - Isabellin. Zaslechl, jak se dveře zavřely.

Ohlušen a oslepen explozí si náhle na cosi vzpomněl. Vytrhl se z rukou, které ho svíraly a potácel se zpět ke dveřím - či spíše tam, kde tušil, že se nacházejí. Narazil na křeslo, které mu bylo v cestě a téměř upadl.

"Prosím, zůstaňte zde," naléhala Isabella. "Za chvíli budete v pořádku a jemu se nic nestalo."

Palfrey hleděl směrem, odkud se ozýval její hlas. Matně rozeznával její siluetu a obrys její hlavy, jejíž obličej jakoby byl rozmazán a jeho krása zastřena. Za několik vteřin se mu začal postupně zrak vracet.

Znovu se vrhl ke dveřím. V pokoji byla pouze Isabella. Nesnažila se ho zastavit, ale když vzal za kliku, shledal, že dveře jsou zamčeny.

"Není zraněn," řekla Isabella klidným hlasem. "Nemějte obav, všechno je v pořádku!"

"Chci ho vidět!"

"Vždyť vám říkám, že není zraněn!"

"Nevěřím vám!"

Zrak se mu již plně vrátil, takže mohl znovu vnímat krásu jejího obličej, na němž nebylo ani stopy po úzkosti nebo strachu. Také její oči vyjadřovaly vyrovnanost a klid. Pozvedla ruku v jakémsi žehnajícím gestu a řekla tichým hlasem:

"Mluvím pravdu, doktore Palfreyi, v tomto domě se nelže!"

"Dobře," zavřel. "Dokažte to tím, že mi dovolíte, abych se na něho podíval." Měl na jazyku jméno "Forrester", ale neřekl je, protože si své trumfy v rukávu chtěl zachovat pro Botticelliho. Nemyslel si však, že mu budou mnoho platné. Pohled na mlhu, záblesk a následná exploze jím otřásl. Nyní byl sice opět v pořádku, ale nebyl si jist, zda tomu tak bude i nadále.

Isabella stála a dívala se na něho.

"Tak dobře," řekla. "Jděte se podívat."

Nevedla ho k zamčeným dveřím, ale k jiným, kterými prošli do chodby, pak vystoupili po nízkém schodišti a přešli kolem několika dveří, až se ocitli v ložnici.

Byla to malá místnost s jednou postelí, se skříní z borového dřeva, toaletním stolem a kobercem pokrývajícím celou plochu podlahy.

Na posteli ležel úplně oblečený Forrester. Jedna dívka mu rozvazovala střevíce, druhá mu uvolňovala kravatu, límeček u košile a rozepínala knoflíky u saka - prostě vše, co se dělá s osobou v bezvědomí nebo v šoku. Palfrey k němu přistoupil a dívky se vzdálily. Všiml si, že se obě podobají Paule. Ne, že by si byly podobné v tom smyslu, že by byla možná záměna, ale měly tytéž rysy tváře, totéž Botticelliho-skou spanilost.

V této chvíli ho však zajímal pouze Forrester.

Ohmatal mu puls. Byl rychlý a nepravidelný.

Isabella měla pravdu, protože kromě šoku neutrpěl žádné zranění.

Forresterovy oči nenápadně zamžikaly.

Palfrey se k němu sklonil a ostentativně mu sáhl na čelo. Dívky stály za ním, takže neviděly Forresterovu tvář, když otevřel oči a jeho rty se pohnuly:

"Okamžitě odtud odejděte!" zašeptal.

Palfrey ho téměř neslyšel, spíše jen tušil, co říká.

Nemohl se však mýlit. Ve Forresterově šepotu i v jeho očích bylo zoufalství.

"Pošlu zprávu. Jděte pryč. Smrtelné nebezpečí!" šeptal dále Forrester.

Jedna z dívek se přiblížila, jakoby pojala nějaké podezření. Forrester rychle zavřel oči a jeho ústa strnula.

Dívka měla v ruce injekční stříkačku.

"Musí mít klid," prohlásila, "a vy, prosím, odejděte!" Téměř Palfreye odstrčila. "O Jima se již postarám."

Odhrnula pokrývku a obnažila Forresterovu paži. Stála mezi postelí a Palfreyem, takže nemohl zůstat na místě, kde byl.

Druhá dívka, stojící za ním, promluvila:

"Prosím, doktore Palfrey."

Se sevřenými rty Palfrey hleděl na Forresterovu tvář. Jistě, Forrester chtěl, aby odešel, to však neznamenal, že to bylo správné. Kdyby tak mohli spolu nerušeně mluvit dvě minuty - minutu - půl minuty!

Forrester vykřikl.

Palfrey viděl, jak dívka couvá a zděšeně mává injekční jehlou. Forrester se po ní rozehnal a chytil ji za ruku. Chtěl vyskočit z postele, udeřit ji a odehnat, a to všechno naráz. Bránila se mu, on však měl sílu šilence a přinutil ji, aby upustila stříkačku.

Forrester ji zvedl a v jeho očích se objevil zvláštní výraz. Palfrey si nebyl jist, zda je skutečný nebo hraný, zda Forrester klame nebo má skutečně strach.

"Já vám dám injekci!" zařval a mrštil po dívce injekční stříkačkou. "Já vás...!"

Dívka zděšeně ucouvla.

"Dojdi pro pomoc!" zvolala a Palfrey viděl, jak druhá dívka mizí za dveřmi. Ta, která zůstala v místnosti, zoufale vykřikla:

"Doktore Palfreyi, utečte! On vás zabije!"

Forrester po ní skočil.

Uniknout nemohla, protože Palfrey stál mezi ní a dveřmi. Forrester uchopil dívku za krk a jeho prsty se sevřely, jako by ji chtěl uškrtit. Palfrey chtěl zasáhnout a uvolnit škrtící prsty.

"To nesmíte," zvolal.

Forrester na něho pohlédl přes dívčinu hlavu a Palfrey rázem poznal, že Forrester hraje divadlo, že nemá zasahovat, ale pouze přihlížet, jak z dívčina těla prchá život. Zdálo se, že Forrester má skutečně v úmyslu ji zabít.

Nečekaně ji však pustil.

Ležela na zemi, zhroucená a v bezvědomí. Dokonce se zdálo, že ani nedýchá. V pokoji nastalo ticho, v němž bylo slyšet jen vzrušený dech obou mužů.

Forrester zachroptěl:

"Dole v podzemí je laboratoř, kde se vyrábějí mlhové stvůry. Říkájí jim "elementa". Snažil jsem se o nich něco dozvědět - jejich podstatu tvoří nějaký materiál z různých míst, například ze Sierry Nevady ve Španělsku. Vede to tu profesor Rebonne - dvounohý ďábel. Do-mnívají se, že jsem se k nim přidal a že vyznávám to jejich ohavné náboženství."

Odmlčel se, aby nabral dech. Věděl přesně, o čem mluví a ve zbývajících vteřinách, kdy ještě byli sami, se snažil sdělit toho co nejvíc.

"Pokračujte," Palfrey téměř prosil.

"Zůstanete-li tady déle, zabijí vás. Musíte hluboko kopat a dostat se sem odspodu. Sto stop, možná víc. Nesmí o tom vědět, nebo..."

Zarazil se.

V očích se mu objevila hrůza a pozorně naslouchal. Nedaleko bylo slyšet dupot běžících mužů i žen.

"O mne nemějte obavy," vydechl. "Já je oklamu - musím! Pama-tujte - Rebonne - hluboko kopat - nové náboženství - elementa mají neuvěřitelnou moc a Botticelli je megalom..."

Nedokončil.

Odstrčil Palfreye a vrhl se ke dveřím, otevřel je a se skloněnou hlavou se řítit chodbou. Palfrey slyšel, jak při tom řve jako divoch, pak jeho řev přešel v jekot, bylo slyšet hluk zápasu a pak - ticho.

Po chvíli vešla do pokoje Isabella, zardělá a znepokojená, dokud neuviděla Palfreye. Zcela určitě svůj neklid nepředstírala.

"Jste v pořádku?" vydechla.

Palfrey neodpověděl.

"Doktore Palfreyi, jste..."

"Ne, nejsem v pořádku," odpověděl divoce. "Ten muž téměř ze-šílel. Co jste mu to, k čertu, udělali? On je..."

"Je těžce nemocen," odpověděla. "Je nutno ho léčit a svůj strach si pouze sugeruje. Má divoké sny..."

"Tomu nevěřím!"

"Je to pravda. Někteří reagují jako on, jiní zase účinek vůbec ne-pocítují."

"Účinek čeho?"

"Mohu vám pouze říci, že provádíme pokusy, o nichž věříme, že budou mít pro lidstvo nesmírnou cenu, doktore Palfreyi. Pokud vás bude pan Botticelli chtít o nich blíže informovat, jistě tak učiní. Mohu vám říci, že pan Forrester není jediný, který je podroben experimentu a že my všichni jsme jím prošli bez jakýchkoli zlých následků."

"To nijak nezmenšuje ďábelskost těchto záměrů!"

"Doktore Palfrey," řekla netrpělivě. "Nemohu s vámi diskutovat. Pojdte prosím se mnou."

Přivedla ho do pokoje, v němž byli předtím, a řekla úsečně:

"Pokud se chcete napít, poslužte si."

Otočila se a odešla.

Palfrey se díval, jak se za ní zavírají dveře a v duchu viděl Forrestera, vyběhajícího z onoho jiného pokoje. Zdálo se mu, že stále ještě slyší jeho křik a také ona úsečná slova, z nichž každé vyslovoval tak, aby se hluboko vryla do Palfreyova mozku. Vytvořil si příležitost, aby mohl mluvit, ale za jakou cenu?

Ať byla ta cena jakákoliv, jen aby to nebyl jeho život.

Palfrey byl nucen se spokojit s tím, co se dozvěděl. Bylo toho celkem hodně. Forrester byl živ a vloudil se do Botticelliova tábora, což může znamenat mnoho pro budoucí vývoj situace.

Botticelli je megaloman. Existuje tedy nějaké ohavné "nové" náboženství, v němž Botticelli hraje roli Spasitele?

Důležitá byla také zpráva, že profesor Rebonne z Paříže vede výzkum, že laboratoř je někde v podzemí domu a že elementa nahánějí Forresterovi takovou hrůzu, že se o nich zmiňoval jako o tvorech z jiné planety. Čeká ho tedy mnoho práce, především se však musí odsud dostat.

Palfrey znovu pocítil, jak se ho zmocňuje strach. Strach měl však také Forrester, především o Palfreyův život. Proto nesmí dopustit, aby ho zabili. Musí se dostat ven, aby podal informace, na které svět tak dlouho čekal.

Zapálil si cigaretu.

Nyní musí jednat opatrně. Nesmí dát najevo sebemenší známku paniky, ani že se zná s Forresterem. Pokud by jim dal důvod k do-mněnce, že mu Forrester něco prozradil, nebude mít nejmenší naději dostat se odsud živý.

Měl však i tak vůbec nějakou naději?

Jak může někdo bojovat s mlhou, s elementy? Toto pomyšlení v něm budilo hrůzu, jako ostatně vše, co souviselo s Botticellim.

Přesto však zde bylo tolik krásy! Je možno věřit, že mu Isabella Melado lhala a že je ve spojení se zlem? Tvrdila sice, že je nemyslitelné, aby kdokoli v tomto domě lhal. Jak je tedy možné, že zde žije krása spolu s hrůzou?

Za každou cenu musí odsud uniknout.

Neslyšel, že by se dveře byly otevřely, ale náhle před ním stanul muž. Lehkost, s jakou se pohyboval, přímo naháněla hrůzu. Když na něho Palfrey pohlédl, pocítil zvláštní vzrušení.

Povstal a stál bez hnutí.

Proti němu přicházel Botticelli.

12.

Botticelli se neusmíval. I oči měl vážné. Zastavil se několik stop před Palfreyem a studoval jeho tvář, jakoby hledal cosi, co jinde ne-může nalézt. Byla to napjatá chvíle vzájemného hodnocení.

Palfrey mlčel.

Před ním stál muž, o němž důvěrně prohlásil, že je tím nejhorším člověkem na světě. Již dříve viděl mnoho jeho fotografií a všechny byly dobré. Na každé byly tytéž ocelově šedé vlasy sčesané dozadu z čela, jasné šedé oči, orlí nos - byl to muž svým způsobem stejně hez-ký, jako byla krásná Isabella Melado. Botticelliho rysy byly tak pra-videlné, že se zdály být přímo nereálné.

Palfreyovi se zdálo, že tento muž ani není reálný. Byl oděn do perfektně ušitého světlešedého obleku, měl vínově rudou kravatu se zvláštním vzorkem, něco jako malé obláčky mraků. Jeho oči byly jas-né, avšak pokud by se někomu podařilo sestrojít robota a dát mu Bot-ticelliho podobu, pak by jeho oči byly stejně bezvýrazné jako oči Sandra Botticelliho.

To vše se náhle změnilo. Do Botticelliho jakoby vjel život.

"To je od vás milé, že jste na mne počkal," řekl, ale ruku mu ne-podal. "Je mi hrozně líto," pokračoval, "že jste byl svědkem toho ne-milého incidentu, ale nic zvláštního se celkem nestalo."

Mluvil velmi precizně stejně jako Isabella a ostatní dívky a jeho přízvuk byl jen lehce americký. "Samozřejmě, že jsem o vás toho mnoho slyšel."

"To mne opravdu mrzí," řekl tiše Palfrey.

"Za to vy nemůžete. Vínny jsou noviny a veřejnost, která touží po novinkách," řekl Botticelli, aniž by se usmál. "I kdyby toho nebylo, stejně bych se o vás toho hodně dozvěděl, takže bylo nevyhnutelné, abychom se co nejdříve setkali."

"Myslím, že jsme se setkali dost pozdě," zamumlal Palfrey.

"Možná. Co pro vás mohu udělat?"

Prozatím nebylo nutno se obávat hrozeb ani nebezpečí. Botticelliho chování nevzbuzovalo v této chvíli žádný strach. Tohle že má být megaloman a tvůrce ohyzdného kultu? Co když se Forrester mý-lil?

"Možná, že jste zde nenašel vše, co jste očekával," pokračoval Botticelli, "to by však nemělo překvapit muže vašich zkušeností, že doktore Palfrey? Věci obvykle nejsou takové, jaké se zdají. Ale jsem špatný hostitel. Pojdme do jiného pokoje, Isabella a - ehm - nižší andělé by si zde rádi odpočinuli!"

Palfrey vycítil ironii ve slovech "a - ehm - nižší andělé", pohlédl do Botticelliho tváře a zamračil se. Pátral v ní po náznaku, že by Bot-ticelli žertoval. Pokud tam nějaký byl, Palfrey jej nezjistil.

Botticelli ho vedl přes chodbu do jiného malého pokoje, tento-krát výhradně pánského. Na stěně visely pouze dva obrazy, na nichž byla vidět mistrova ruka stejně zřetelně, jako na onom obraze v meza-ninu. Stejně tlumené světlo ozařovalo každý rys tváří na obrazech.

"Krása je sama o sobě inspirací, souhlasíte, doktore Palfrey?" ře-kl Botticelli jakoby mimochodem. "Mohu se vám s něčím svěřit? Víte, hledal jsem po celém světě umělce, který by se alespoň z poloviny vyrovnal velkému Botticellimu. Výsledky jste viděl dole. Ty obrazy působí jen jako fotografie živoucích osob. Napadlo vás někdy, že totéž by se dalo říct prakticky o všech umělcích, snad kromě Epsteina, je-hož dílo nemám rád, protože jsem zaměřen výhradně na krásu? Svět je bez génů a plný diletantů. Souhlasíte?"

"Možná," řekl Palfrey celkem bez zájmu. "Nijak zvlášť jsem o tom nepřemýšlel."

"Hlavním nedostatkem dobrých lidí je, že zapomínají, kolik jich je na světě špatných," řekl Botticelli svým rozvlácným způsobem. "Mimochodem, nechcete se posadit?"

Palfrey si sedl.

"Jistě se rád napijete," pokračoval Botticelli a stiskl tlačítko, stejně tak, jak to udělala Isabella. Výsledek byl tentýž až na to, že do pokoje vstoupila jiná dívka.

"Zakouříte si?" Botticelli mu přisunul krabici doutníků.

"Děkuji." Palfrey užil špičku doutníku ostrou čepelí svého noží-ku a nalil si "Starou skotskou". Pronesl obvyklou frázi, ale nenapil se.

Botticelli seděl pod jedním z obrazů s rukama volně složenýma v klíně.

Jeho krásná hlava byla lehce natočena směrem ke krbu, kde líně hořela polena a světlemodrý dým pomalu stoupal do komína.

"Tak v čem vám tedy mohu pomoci, doktore Palfrey?"

"Pokouší se si se mnou hrát jak kočka s myši," pomyslel si Palfrey.

"Vlastně ani nevím," řekl. "Ledaže byste mi objasnil, co se stalo s Forresterem, odkud se vzala ta mlha a co to vlastně je."

"Po této otázce je mi jasné, jak málo toho víte," řekl Botticelli zasmušile. "Ano, řeknu vám to," a pokračoval:

"Je to projev fyzické formy hmoty nebo tvorů, které nazýváme elementa."

Myslel to vážně? Je možné, aby někdo se zdravým rozumem mluvil o "projevu fyzické formy hmoty"?

"Je to nová životní forma, jakási elementární forma, kterou jsme vytvořili," vysvětloval Botticelli. "Někdy se vymkne kontrole," pokrčil rameny, "ale nalezneme způsob, jak tomu zabránit," dodal téměř slavnostně. "Poděsilo to Forrestera, který..."

"Zdá se, že víc ho poděsila ta injekční stříkačka."

"Možná, že ano," přikývl Botticelli. "Forrester zažil těžké chvíle, ale z nejhoršího je už venku. Učí se to, co my ostatní již dávno známe, totiž že mysl ovládá tělo, řídí je a překonává strach, naděje, tělesné bolesti i námahu."

"To vše bylo známo již dříve."

"Ale nevěřilo se tomu," řekl Botticelli klidným hlasem. "Aby to někdo pochopil, musí nejprve projít usilovným tělesným a duchovním cvičením. Možná, že malá názorná ukázka..."

"Nepotřebuji žádnou názornou ukázku," zamračil se Palfrey. Stá-le si ještě nebyl jist, zda si s ním Botticelli nějak nepohrává.

"Proč ne, doktore Palfrey?"

Botticelliho ukazováček, jehož oválný nehet se leskl přírodním lakem, stiskl tlačítko zvonku umístěného na stole.

Pohlédl na Palfreye s jakýmsi vzdorem:

"Přesto si myslím, že byste měl jednu takovou vidět."

Dveře se otevřely a vešla dívka.

"Přejete si, Sandro?"

"Kdo je dnes na bohoslužbách?"

"Rebecca, Telisa, Mitzi, Hiliare, Elenora," odpověděla dívka bez váhání.

"Ach ano. Zavolejte, prosím, Elenoru."

"Prosím," usmála se dívka a vyšla z pokoje.

"Zatím, co budeme čekat, objasním vám, doktore Palfrey, někte-ré věci, v nichž zřejmě nemáte jasno," řekl Botticelli.

"Isabella se obává, že byste zbytečně tápal v tajemstvích a i když pochybuji, že byste byl schopen pochopit alespoň to nejzákladnější, jsem toho názo-ru, že vám to nemůže být na škodu. Především vám musím sdělit, že Forrester je náš člověk, nebo se jím chce stát."

Palfrey mlčel.

"Je to mimořádně statečný člověk," pokračoval Botticelli. "Za-tím bojuje a neví proti čemu. Když byl v Estafillu, navštívilo ho jedno z našich element, aby získalo informace o vaší organizaci. Věděli jsme totiž, že se o nás zajímáte. Elementa jsou sice inteligentní, ale neřídí se naší logikou. Jedno z nich vstoupilo do pokoje, aniž by vyčkalo, až se Forrester vzdálí. Když slídilo po pokoji, Forrester je napadl a na-neštěstí zasáhl jedno z jeho zranitelných míst, takže jeho krev - či spíše plazma - potřísnila uraženou hranu popelníku. Tato "krev" - je těžko nalézt vhodný výraz - obsahuje substanci, která vytváří zvláštní mlhu, v níž mohou elementa podle libosti mizet. Vše, čeho se tato "krev" dotkne, se zahalí na chvíli mlhou, což vy nakonec víte."

Palfrey stále mlčel. Kolik neznalosti může připustit a kam až může jít při blufování?

Botticelli se však usmíval, jako by tušil, jak málo toho Palfrey ví.

"Za pomoci vašeho velkého ruského agenta," pokračoval Botti-celli, "se Forresterovi podařilo přivést popelník ze Španělska do Ang-lie. Jak víte, elementa oba sledovala. Tomu Rusovi sice popelník ode-brala, ale nebyl to ten pravý. Proto se zaměřila na Forrestera a..."

"Proč vyvinula tolik úsilí, aby popelník dostala?" přerušil ho Palfrey.

Botticelliův úsměv se rozšířil, jako by byl schopen číst Palfreyovy myšlenky a věděl, jak na ně odpovědět. Zde byl absolutním pánem, který se těší ze strachu druhých - megalomanem?

"Elementa nejsou lidské bytosti v pravém smyslu slova," pokračoval Botticelli. "Vznikla v průběhu našich pokusů stvořit nového člověka. Mají něco jako tělo a krev..."

"Proč mi to všechno říkáte?" zamračil se Palfrey.

Srdce mu prudce bušilo.

Pokud ho tento člověk má v úmyslu propustit, proč mluví tak otevřeně?

"Říkám vám to proto, abyste pochopil, že bojujete proti něčemu tak mocnému a nemilosrdnému, jako by to byly síly pocházející z jiné planety. Elementa jsou sice do jisté míry pod kontrolou, i když si nejsem jist, do jaké míry je spolehlivá. Proto musíme být velmi opatr-ní."

Někdy se kontrole vymknou jako tehdy, když vás v Anglii na-vštívily. Jejich úkolem bylo unést McCalla aby s vámi nemohl mluvit. Mylně jsme se domnívali, že vám chce předat nějaké důležité infor-mace. Elementa však zpanikařila a vyděsila se. Důsledek paniky je vždy stejný, a jak jistě chápete, obdobný tomu, který by nastal v při-padě, že by zaútočila na náš přímý příkaz.

Vždy pak nastane exploze, kterou se samy zničí a při které vzni-ká velký žár měnící okolní hmotu na žhavé bahno. Je jisté, že tento způsob sebezničení má v důsledku značnou škodu na objektech i oko-lí."

Palfrey ho rozhořčeně přerušil.

"Tím chcete říct, že jste tyto stvůry vyrobili a jen tak vypustili, aniž byste nad nimi měli kontrolu?"

"Vyrobili jsme je a některé z nich se vymkly kontrole," připustil Botticelli. Stále se však usmíval a jeho úsměv byl úsměvem Mony Lisy na mužské tváři.

"Při tak rozsáhlých pokusech, doktore Palfrey, se nelze vyhnout určitým rizikům. Navíc, nesouhlasím s teorií o posvátnosti lidského života. Ale abychom se vrátili k onomu nešťastnému popelníku. Byl potřísněn "krví" onoho elementa a my nesměli dopustit, abyste dostali její vzorek a rozbořem zjistili, jak se ona mlha vytváří."

Tito tvorové se sice od nás značně liší, přitom ale dýchají a mají hmotný tvar, i když mohou existovat i v plynném stavu. Nakonec sám víte, že za určitých okolností se plyn může stát tak hmotný, jako třeba cihlová zeď. Jindy opět může zřidnout natolik, že umožňuje elementům proniknout místy, kudy by člověk neprošel. Životní procesy těchto stvůr jsou závislé na oné "krevní plazmě" a našim cílem je dát lidem některé jejich vlastnosti. Nemůžeme pochopitelně uzpůsobit člověka natolik, aby mohl létat do takových výšek jako ona, protože pokusy dokázaly, že mohou žít i vysoko nad stratosférou. Avšak stejně jako elementa se dokážeme obklopit mlhou, a to jak sebe, tak i koho-koli jiného. Věřte mi, Palfrey, jsou to podivuhodní tvorové!

Dovolte mi však rekapitulovat. Forrester poranil jednoho z nich, a to i přes ochranný plynný obal. Popelník se nárazem o zeď rozbil a porušil mu na krku žílu srovnatelnou s lidskou tepnou. Pokud by se k vám dostal vzorek jeho krve, věděli jsme, že by se britským výzkumníkům podařilo odhalit tajemství těl těchto tvorů. Ve Španělsku byla kontrolována mým agentem, který jim nařídil, aby v letadle Forrestera napadli. Ten však vyskočil padákem, jenže Isabella s Elenorou byly včas na místě, aby mu - ehm - pomohly. Zachránily ho a spolu s ním i popelník, který nyní máme zde. Měli jsme štěstí. Ono růžové a olejo-vité plazma je něco zcela jiného než lidská krev a vyskytuje se poměrně zřídka. Elementa je totiž obsahují jen tehdy, když přecházejí z jedné životní sféry do druhé. Rozumíte?"

"Co je to životní sféra?" zeptal se Palfrey.

Botticelli si povzdychl. "To je jako bych se pokoušel mluvit o abstraktní literatuře s člověkem, který nezná ani abecedu. Nejprve se musíte pokusit porozumět alespoň tomu základnímu.

Forrester k nám přišel, zamiloval se do Isabelly Melado, a po zvolna začal chápat velikost našich záměrů a Isabella mu v tom ráda pomůže. Nyní je v prvním stadiu zasvěcování. Věděl, že jste přišel a chtěl vás navštívit, ale elementa mu v tom zabránila. První fáze zasvěcování jsou obvykle poznamenány strachem, který tyto stvůry vzbuzují, a jen velmi málo adeptů se jej dokáže zcela zbavit. Dokonce ani já nejsem proti němu zcela imunní a noví adepti jej pocítují zvlášť intenzivně. Jen velmi pozvolna si uvědomují podstatu těchto tvorů. Adept má obvykle dojem, že šílí, a pokud se k tomu přidá ještě strach, prožívá něco jako delirium tremens nebo první období protinarkotické léčby. Forrester tímto obdobím právě prochází, nejsem si však jist, zda má potřebné vlastnosti, aby se mohlo v zasvěcování pokračovat."

"Zasvěcování - k čemu?" zeptal se Palfrey.

Ozval se telefon. "Promiňte," usmál se na něho Botticelli.

"Ano, Mary, velmi dobře." Položil sluchátko. "Elenora se ještě několik minut zdrží. Na co jste se před tím ptal?"

"Ptal jsem se, do čeho se Forrester zasvěcuje." Palfrey měl náhle sucho v ústech. Něco v Botticelliho chování ho děsilo víc než otevřená hrozba.

"Ani to nevíte?" Botticelli si se zájmem prohlížel nehty. "Vy to sice víte, ale nechcete tomu věřit. Dobře, Palfreyi. Vězte, že v lidském životě jsou období, kdy je možné, aby mysl, duch nebo duše, ať již to nazvete jakkoli, protože všechny tyto tři pojmy jsou vzájemně neoddelitelně svázány, dokonale ovládly tělo. Jeden aspekt tohoto jevu je dobře znám v Indii a nejvyšší stadium jógy je s určitým úspěchem aplikováno i v Evropě. Jiné autentické důkazy ovládnutí těla duší pocházejí od národů, které my nestydatě nazýváme primitivy."

"Mám zvláštní dar, Palfreyi. Umím ovládat hmotu a mohu to naučit i jiné. Neřeknu vám sice, jak se to dělá, ale věřte, že to vyžaduje absolutní - a to zdůrazňuji - absolutní oddanost a zasvěcení. Všechny jiné pocity jako láska, nenávist, návyky a touhy musí jít stranou. Podivil byste se, kolik lidí se takto obětuje, a zpočátku je to skutečně velká oběť. Elenora opustila otce, kterého nesmírně milovala, a ve Španělsku Saturnino zanechal ženu a děti. Avšak Saturnino" - Botticelli se zarazil, jako by chtěl dodat něco nepříjemného - "se nakonec ukázal jako nespolehlivý člověk. Pocházel ze stejné vesnice jako Isabella, která se tam vrátila, aby ho přivedla k rozumu, ale pohádali se. Oba měli k dispozici elementa, která ovládali. Důsledek jejich neshod byl ten, že Saturninova elementa napadla Isabellin dům s následky, které vám jsou známy."

Botticelli se odmlčel. Mlčel však i Palfrey.

"Poslal jsem tam dva agenty, muže jménem Lennard a Elenoru, aby Isabelle pomohli," pokračoval po chvíli Botticelli.

"Skrýli ji v mlze a stejně tak i svůj vůz, když odjížděli z města. Tím chtěli Saturnina zmást, jenže to bylo zbytečné, protože ten zatím zahynul v mořské bouři způsobené střetem dvou skupin vzájemně se svářících elementů."

Naštěstí se pak Rebonnovi podařilo nalézt způsob, jak soustředit vrcholnou kontrolu nad elementy v svých rukou a nenechat ji pouhým agentům. Uznáte, že si nemůžeme dovolit podobné bratrovražedné šarvátky."

"Takže to je tedy původ všech hrůz v Estafillu," poznamenal suše Palfrey.

"Ano, Palfrey. Tím je vše naprosto jasně vysvětleno."

"Ne tak úplně," namítl Palfrey. "Co se stalo s Andromovičem?"

Botticelli se usmál. "Váš přítel je v pořádku a právě se podrobuje první fázi zasvěcování. Věřím, že z něho bude dobrý adept. Právě došl stupně, kdy začíná ovládat hmotu, ovšem to je především díky jeho neobyčejně pevné vůli."

Nemusíte se o něho obávat, Palfreyi."

"Kde je?"

"Na tom celkem nezáleží," vyhnul se Botticelli přímé odpovědi. "Brzy o něm uslyšíte."

Jeho hlas náhle ztvrdl. "Nyní jste viděl a znáte elementa a víte, co se může stát, když se vymknou z kontroly. V Brett Hallu můj agent - jeden z vašich lidí - se pokoušel znovu získat nad nimi kontrolu a byl zabit. Jejich síla je nesmírná, ale rychle se vyčerpává, jinak byste jejich útok nepřežil. Jakmile je budu mít pod svou kontrolou, a to bude co nevidět, dovedete si představit, jak strašnou armádu budu mít k dispozici?"

"Jste blázen," řekl Palfrey hrubě. "Co s takovou mocí, nad níž nemáte spolehlivou kontrolu..."

"Kdyby se obrátila proti nám, budeme včas varováni a uchýlíme se do bezpečí," prohlásil Botticelli. "Ti tvorové jsou sice těžko zvládnutelní, ale užiteční. Je třeba, abyste věděl, že je použijeme v případě, že vy, vaše vláda, tajná služba nebo jakákoli jiná vlivná organizace se pokusí bránit nám v naší činnosti."

"V čem spočívá ta vaše činnost?"

"Máme v úmyslu ovládnout mysl a těla všech lidí," prohlásil slavnostním tónem Botticelli. "Nyní vám ukáži, co mám na mysli."

Jakmile domluvil, otevřely se dveře a do pokoje vstoupila Elenora, dcera senátora Samuela McCalla.

Vlasy barvy zralého obilí měla pevně stočeny kolem hlavy a byla bez jakéhokoli make-upu. Její jednoduchý šat byl průsvitný, živůtek přichycený v pasu a volné záhyby sukně sahaly do poloviny krásných štíhlých nohou. Byla to tvář a postava anděla.

S vážným úsměvem pohlédla na oba muže.

"Elenora," řekl Botticelli, "chtěl bych, abyste dokázala doktoru Palfreyovi, že na vás nepůsobí nijaké fyzikální podmínky."

"Samozřejmě." Její hlas zněl klidně a přirozeně, bez jakéhokoli náznaku nervozity. Napřáhla paži lehce opálenou španělským sluncem.

Botticelli otevřel zásuvku a vyňal z ní malý zahnutý nož s čepejí ostrou jako břitva.

Napřáhl jej.

"Ne!" zaječel Palfrey.

Botticelli zabodl nůž hluboko do dívčiny paže, ale Elenora se ani nepohnula. Na Palfreyově čele vyrazil pot. Bylo mu nevolno a zdálo se mu, že se dusí.

Botticelli vytáhl nůž z rány a Palfrey s úžasem zíral na blyštivou ocel bez poskvrny a na dívčinu paži, na níž nebyla sebemenší stopa po zranění.

"Elenora," řekl tiše Botticelli, "sestoupíte do Inferna?"

"Samozřejmě," řekla. Otočila se a odešla.

Palfreyovi se chvěly rty, cítil, jak mu stéká pot po zádech a ne-vydržel klidně sedět. Opřel se o stůl.

"Co - co má v úmyslu?"

"Jen se dívejte," řekl Botticelli. "Pak možná pochopíte." Jeho hlas zněl stejně měkce a přesvědčivě, jako když předtím mluvil k Mc-Callově dceři. "Má pevnou víru, takže se jí nemůže nic stát. Dívejte se!"

Na stole stiskl jiné tlačítko.

Na protější zdi se objevilo úzké okno, jež rudě zářilo, jakoby za ním zuřil velký oheň. Palfrey stiskl zuby, zaťal pěsti a přinutil se po-stoupit kupředu. Botticelli stojící u okna pohnul paží a Palfreye zalil závan rozžhaveného vzduchu. Pak otevřel malé okénko, které bylo zasazeno ve velkém, uchopil mosazné těžítka a hodil je do rozžhavené místnosti zvané Inferno.

V okamžiku, kdy těžítka dopadlo na podlahu, se roztavilo.

Pak se v Infernu objevila McCallova dcera. Byla zcela nahá a rozpuštěné vlasy jí spadaly na ramena jako lesklý závoj.

"Ne!" zařval Palfrey. Divoce se otočil k Botticellimu: "Vytáhněte ji ven!"

"Dívejte se!" odsekl Botticelli.

Elenora, dcera senátora McCalla, vstoupila na doběle rozžhavenou podlahu, na níž byla kovová louže z roztaveného těžítka. Překročila ji, otočila se a kráčela pomalu zpět. Zastavila se uprostřed žhnoucího pekla a usmála se.

Palfrey se ještě nevzpamatoval z toho, co viděl, když se dveře Botticelliho pokoje otevřely a vstoupila Elenora.

Na jejím těle nebylo jediné známky po popálenině.

13.

"Jak vidíte, Palfreyi," pronesl Botticelli sebevědomě, "jsou věci, které jsou mimo dosah vašeho chápání. Nejen vašeho, ale každého běžného člověka. Naproti tomu já jsem - jiný."

Bylo nesporné, že to míní naprosto vážně.

"Jsem člověk, který stojí jaksí mimo, Palfreyi," pokračoval. "Věřím, že je možné ovládnout lidskou mysl natolik, že člověk se stane tím, čím kdysi byl - Nejvyšší bytostí."

Odmlčel se.

Jeho nesmírné rouhání se ho zřejmě vůbec nedotklo.

Palfrey nevěděl, co by na to řekl. Prostě nenalézal slov.

"Bude nějakou dobu trvat, než to vše pochopíte," pokračoval Botticelli, "ale na tom konečně nezáleží. Mám totiž desetitisíce přívrženců ve všech částech světa a elementa mi poskytují to jediné, co potřebuji - dokonalou ochranu proti všem útokům vedeným běžným způsobem. Můžete jít a informovat o tom McCalla, svou vládu a všechny vlády světa. Začali jsme a nikdo nás nezastaví!"

Palfrey byl stále ještě napůl oslepen vizí onoho pekelného pokoje a pohledem na ženu kráčející bílým žářem, takže jen stěží mohl mluvit.

"Pro své osobní záměry riskujete, že zahynou..." vyrazil ze sebe.

"Ve věcech vrcholné důležitosti nemá sentimentalita místo," řekl sebevědomě Botticelli. "Napadne vás snad pomstít své přátele, kteří padnou ve válce? Zajisté, že ne. Nebo když někdo usmrtí vašeho přítele, pomstíte se stejným způsobem? Samozřejmě, že nikoli. Od toho jsou zde příslušné orgány. A pokud jde o smrt, Palfreyi, děsí vás smrt jako taková? Vaše filozofie považuje smrt za určité stadium života. Lidé běžně umírají, je to zcela normální jev a nic, co by bylo šokující. Někdo se dokonce na smrt těší, aby zjistil co bude dál. Z tohoto hle-diska je smrt dokonce vzrušující!"

"Co by se stalo, kdyby se někdo pokusil vnést podobné vzrušení do vašeho života?" zeptal se Palfrey.

Botticelli mávl rukou. "Až taková situace nastane, bude dost ča-su o ní přemýšlet. Na tomto světě musím ještě mnohé vykonat, než jej opustím. Berte má slova vážně, doktore Palfreyi! Nemusíte se obávat, že by vás elementa znovu

navštívila, pokud je ovšem necháte na pokoji. Vašich mrtvých přátel je mi sice líto, ale neradím vám, abyste se kvůli nim chápali meče. To nechte na mně. Informujte svou vládu a řekněte jí, že existují věci, které se vymykají vašemu chápání. To je to nejmoudřejší, co můžete udělat."

Palfrey mlčel.

"Pokud si myslíte, že mluvím jen tak do větru, vyčkejte několik týdnů a pak uvidíte."

Palfrey měl pocit, že se dusí.

"Nejvyšší bytost!"

Botticelli byl zřejmě přesvědčen, že si své zbožnění dovede vy-nutit. Zde ovládal vše s výjimkou stvůr, které vytvořil, ale mohl jim nařídít, aby udeřily na veškeré obranné prostředky lidstva. Chlubil se, že má po světě desetitisíce stoupenců. Věřil, že ovládnutím lidské mysli se stane všemocným a před tímto cílem ho nezastaví smrt mili-onů a dokonce celých národů. V tom bylo hlavní nebezpečí. Ne v tom, že by nějakým způsobem mohl ovládnout svět, ale protože by způsobil nesčetná utrpení.

Pokud se mu podaří dostat se bezpečně odsud...

Určitá naděje zde byla. Nebylo důvodu, aby si s ním Botticelli hrál jako kočka s myší. Chtěl, aby odešel a předal tuto fantastickou informaci do Londýna, Washingtonu a vůbec všem.

Kdyby Botticelli jen tušil, co mu Forrester sdělil!

Dveře se otevřely a vstoupila Isabella Melado. Poprvé na ní byla vidět jakási změna v chování a vnitřní napětí. Bylo to tak neobvyklé, že Botticelli na ni ostře pohlédl, ale neřekl nic.

"Co se děje?"

"Je zde nějaký agent z Washingtonu. Z ministerstva vnitra."

Botticelli krátce zaváhal, zvedl se a kráčet ke dveřím. Isabella vrhla na Palfreye rychlý pohled.

Botticelli se ve dveřích otočil:

"Promiňte, Palfreyi," řekl a spolu s Isabellou vyšli z pokoje

Palfrey mu se zdálo, že nastal konec světa.

Botticelliho žviřiní chování se rázem změnilo a kdyby se do-zvěděl, co Forrester řekl...

Šel ke dveřím a chtěl je otevřít. Byly zamčené.

V pokoji jiné dveře nebyly. Ani okna.

Zapálil si cigaretu, stál a čekal, svíráv pocitem strachu z Botticelliho a z hrůz, které by mohl vypustit na nic netušící svět.

Nevěděl, zda ho někdo pozoruje a zdálo se mu, že zde stojí již celé věky.

Pak se dveře otevřely a při pohledu na Botticelliovu tvář ho poja-la hrůza.

Botticelli byl sám a tvářil se doslova vražedně. Hleděl na Palfreye, jako by ho chtěl zardousit vlastníma rukama. Palfrey mimo-děk couvl a uvažoval, jakým způsobem by se mu mohl úspěšně bránit, ale nic ho nenapadlo.

"Zůstaňte kde jste a poslouchajte!" vyjel na něho Botticelli. "V Chicagu byla zatčena skupina mých přívrženců, další ve Washingtonu a totéž se stalo v Los Angeles. Byli obviněni" - Botticelli se téměř zalykal hněvem - "ze zrad a ze spiknutí proti státu, a to jen proto, že mne zbožňují. Musí být ihned propuštěni. Řekněte McCallovi, aby oznámil prezidentovi, že nebudou-li během dvaceti čtyř hodin propuštěni, zažije tato země katastrofu svých dějin. Moji lidé musí být osvo-bozeni!"

Palfrey cítil smrtelné nebezpečí vycházející z tohoto muže a vě-děl, že Botticelli svou výhrůžku myslí naprosto vážně.

Předchozí do-jem, že mu nic nehrozí, zmizel, protože si uvědomil, za koho se Botticelli považuje.

Do pokoje vstoupila Mathilda.

"Pošlete ho pryč, Mathildo, může jít," řekl úsečně Botticelli.

Mathilda k němu pomalu přistoupila. Nevěděl, co má v úmyslu, dokud neucítil v rameni ostré bodnutí injekční jehly.

Bolestně sebou trhl. Usmála se. Botticelli se mezitím posadil a tvářil se jako zneuzna-né božstvo.

Palfrey cítil, jak se mu začíná točit hlava, podlamovat kolena a před očima mu vířila mlha. Bolest necítil, pouze jakousi bezmocnost a zvláštní klid. Veškeré napětí, v němž žil od chvíle, kdy spatřil Forrester-a, se náhle uvolnilo. Byl naprosto pasivní a vůle k zápasu ho opusti-la.

Měl pocit, že ho někam nesou. Pak si uvědomil, že sedí v jakési pohodlné židli a že ruce, které ho svíraly, kamsi zmizely.

Před očima mu sice ještě stále vířila mlha, ale kupodivu ho nedě-sila.

Pak kdosi, koho neviděl, promluvil:

"Síly element patří nám, doktore Palfreyi, a těm nelze čelit nebo je dokonce přemoci. Řekněte McCallovi a svým přátelům, že Botticelliho lidé musí být propuštěni."

Hlas se postupně ztrácel a Palfrey se cítil být zvláštním způsobem ospalý. Nepřemýšlel o Botticellim ani o tom, co si asi myslí Bru-ton, Masák nebo Kramer, že se tak dlouho nevrací. Nemyslel ani na obrazy. Před svým duševním zrakem viděl Isabellu Melado, Paulu a Mathildu, tato nádherná stvoření. Nechápal, co se s ním děje. Bylo to jakoby někdo zcela ovládl jeho mysl i jeho strach, ale ani toto pomys-lení ho nijak nezne-pokojovalo.

Čím to jen může být?

Maně mu přišel na mysl hašiš, marihuana a jiné halucinogenní drogy. Zřejmě něco podobného požil a ocítl se ve světě krásných žen, které znal a které se na něho usmívaly jako Isabella nebo Elenora. Jejich smích byl lahodný, tichý a přátelský, bez sebemenší stopy vý-směchu. Isabella - Paula - Mathilda - McCallova krásná dcera...

Pak pocítil pohyb. Bylo mu, jako by byl nesen po nějaké rovné cestě do automobilu s dokonalým pérováním nebo snad do letadla, kde prožíval pocit klidu, pohodlí a rychlého pohybu, jako by prolétá-val mračny. Jeden z obláčků se přitiskl na okno, takže nebylo vidět ven, přesto se však cítil v bezpečí bez sebemenšího pocitu strachu.

Jak je krásné nemít strach!

Pocit pohybu ustal. Slyšel podivně známé zvuky, tlumené hlasy a pak ho kdosi nadzvedl. Stále sice seděl, ale na tvrdém sedadle a ruce, které ho svíraly, náhle zmizely. Zaslechl, jak bouchly dveře, ale znělo to zastřeně, jakoby ho mlha nejen oslepovala, ale i ohlušovala. Zvuky, které musely být blízko, se zdály přicházet z velké dálky. Zaslechl tichý vrčivý zvuk - asi motor automobilu. Uvědomil si, že ho vynesli z "Domu andělů" a posadili někde na neznámém místě, kde je obklopen hustou mlhou. Toho všeho si byl vědom právě tak, jako že sedí na čemsi tvrdém, nebyl však znepokojen, ani necítil strach - pouze příjemný klid.

Přesto však v podvědomí slyšel, jak někdo říká:

"Povězte to McCallovi - největší katastrofa - moji lidé musí být ihned propuštěni - moji lidé, moji lidé, moji lidé..."

14.

"Ten chlapík kouří, je to kouř!" řekl jeden z mužů.

Druhý zavrtěl hlavou: "Žádný kouř necítím, bude to asi pára."

"Jaká pára? Vaří se tu snad někde voda?"

"Vypadá to jako mlha," poznamenal třetí z mužů.

"Podívej se kolem a řekni mi, kde je tu nějaká mlha?" ušklíbl se muž, který první promluvil.

Chvilí bylo ticho. Palfrey vnímal tyto hlasy pouze matně. Tušil, že vedle něho jsou nějakí lidé, ale nějak se mu nechtělo probrat se ze sladkého opojení.

Jeden z mužů se dotkl jeho ramene.

"Hej, vy, vzbud'te se!"

Palfrey pootevřel oči.

Mimoděk se otřásl.

"Podívejte se, že se probouzí," zvolal kdosi.

Na rozdíl od dívčiny ruky, která se ho předtím dotýkala, byla ru-ka na jeho rameni pevná a silná. Hlasy patřily bezesporu Američanům. Na tom konečně nebylo nic divného, protože si uvědomil, že je stále v Chicagu. To znamená, že jeho mysl již začínala normálně pracovat. Přál si, aby muž s ním přestal třást, chtěl se probouzet pozvolna a v klidu, ale oni zřejmě byli jiného názoru.

Otevřel oči.

Kolem něho byly pouze nepatrné zbytky mlhy. Něco mlhy bylo na jeho nohou a ramenou, byly to malé obláčky, které jakoby bez zájmu odplouly - kam?

Spatřil světla odrážející se od vody.

"Tady nemůžete spát," řekl muž, který ho vzbudil.

Palfrey se rozhlédl a spatřil vysokého zavalitého muže v unifor-mě - policistu. Kolem stálo pŕltuctu lidí a další přicházeli. Někde v dále bylo slyšet auta a Palfrey si uvědomil, že sedí na lavičce na ve-řejném prostranství v Lakeside Drive.

"Jste v pořádku?" zeptal se muž a posvítil mu do tváře. "Vy..."

Policistův hlas jakoby se ztrácel. Palfrey zavřel oči před prud-kým světlem, to však nezhaslo. Vycítil změnu v policistově chování a zmocnilo se ho vzrušení, první pocit od té doby, co opustil Botticelli-ho. Nebylo však nijak intenzivní.

"Podívejte se na něho," vydechl muž. Volnou rukou uchopil Palfreye za rameno a druhou mu posvítil do obličeje.

"Pane, jmenujete se Palfrey? Doktor Palfrey?"

První slabiku Palfreyova jména pronesl jako "Pó". V jeho hlasu bylo znát vzrušení a ruka na Palfreyově rameni se pevně, bolestně sevřela.

"Máte pravdu. Jsem Palfrey." Vyslovil to spíše jako "Polfry".

"Poslouchej, Uly," otočil se policista ke svému společníku, "vrat' se do vozu a podej rádiové hlášení, že máme Palfreye. To je ten chlapík, o kterém rádio hlásilo, že se po něm usilovně pátrá."

"Jste v pořádku?" zeptal se znovu. "Opravdu vám nic není?"

"Ano," řekl Palfrey a stěží potlačil zívnutí. "Jsem pouze trochu unaven, to je vše." Usmál se, když zaslechl, jak si policista cosi brumlá pro sebe.

"Odpočínate si," kývl hlavou policista. "Pojd'te se mnou, dokto-re. A vy ostatní, rozejd'te se!"

Na kraji silnice byl zaparkován policejní vůz. Za volantem seděl muž a mluvil do mikrofonu. Druhý doprovázel Palfreye k autu, pevně ho svíraje, jakoby dopravoval nějakou vzácnost.

Palfrey nepotřeboval takovou péči. Byl jen nesmírně unaven a zíval. Podvědomě nějak tušil, že prožil podivuhodnou noc, a toužil po odpočinku.

Cornelius Bruton pohlédl do McCallových očí. Byly světle mod-ré a klidné, zatímco v jeho tmavomodrých to blýskalo rozčilením.

Seděli v apartmá Stevensova hotelu. Bylo již ráno, ale závěsy by-ly stále ještě zataženy. Z ulice bylo slyšet hluk motorů a houkání aut - toto město neznalo spánek.

"Už je na cestě a až dorazí, dozvíme se vše," řekl McCall.

"Jistě," zabručel jeho společník. "Našli ho na lavičce poblíž jeze-ra jako nějakého vandráka, a to hned poté, co jsme obrátili Botticelliův dům vzhůru nohama, když jsme ho hledali. - Já vím, trval jsem na tom a..."

"Botticelli ochotně spolupracoval," řekl McCall s mírnou výčit-kou.

"Rád bych věděl, jestli ten chlap má vůbec nervy," zamračil se Bruton. "Z toho místa mě mrazilo v zádech a navíc ty ženy..."

McCall zachovával klid. Řekl mírným hlasem:

"Botticelli oznámil, že Palfrey u něho skutečně byl a že odešel kolem deváté. Víme však také, že využívají mlhu, aby zakryli své po-hyby a že se také Palfrey zhmotnil z mlhy, když jsme ho našli."

"Co se však událo mezitím?" Bruton nevrle vstal, odvrátil se od McCalla a nervózně přecházel pokojem. "Kdybyste věděl, jak mi je. Neměl jsem do toho "Andělského domu" chodit, ale přesto..."

Odmíchl se a zapálil si cigaretu a zápalku hodil do popelníku. Spadla však mimo a hořela na podlaze. Rychle ji zvedl, uhasil a dal do popelníku.

"Stále nemohu věřit tomu, co jsem tam viděl," mružel. "Ti..."

"Andělé," dokončil za něho McCall.

"Jistě, jistě, ti andělé," přikývl Bruton. "Vy jste tam nebyl, takže nevíte, jak to tam vypadalo. Botticelli vypadal, jako by byl vymodelo-ván z vosku a v každém rohu byla dívka, která by vlastně měla viset jako obraz na zdi. Jistě, jistě, byla to nádherná stvoření, ale přejedl jste se někdy zmrzlina?"

McCall se zasmál. "Uklidněte se," řekl. "Palfreye našli a je na cestě sem. Bude-li schopen mluvit, všechno se dozvíme."

"Doufejme. Je zde však ještě něco jiného. Masák viděl, jak For-rister vešel do domu, ale tam jsme ho nenašli. Rovněž viděl, že také Isabella Melado vstoupila do domu, ale jako jediná z celé té andělské odrůdy tam rovněž nebyla. Jistě, mohli je obklopit mlhou a vyčarovat je z domu, ale nic takového jsme neviděli. Jen si vzpomeňte, že Palfreye našli na lavičce a šla z něj pára. Ano, pára, tak to alespoň je uvedeno v hlášení. Prý se z něho "pařilo". Nyní je Palfrey ospalý a odmítá mluvit. Víte, co si myslím?" Bruton se prudce otočil k McCall-ovi. "Palfrey prostě neměl do toho domu sám chodit!"

"Nechápu, proč si stále děláte starosti," kroutil hlavou McCall. "Něco jiného by bylo, kdybychom ho nenašli."

Bruton se zastavil a zostra pohlédl na McCalla.

V zapadlých očích měl stíny a jeho ostře řezaná tvář byla jako ze žuly, i když jeho plné rty poněkud změkčovaly tvrdý výraz jeho obli-čeje.

"Jistě," řekl, "to by bylo něco jiného. O to však nejde. Já vám te-dy řeknu, co mi je. Prostě mám strach."

"Všichni máme strach."

Bruton si pohládl špičku nosu. Šel ke dveřím, otevřel je a nahlé-dl do chodby. Pak dveře zase přirazil, přešel k oknu a vyhlédl ven.

Několik obláčků lině plulo po obloze a občas zakrývalo hvězdy. Nahnul se z okna a pohlédl do ulice. Byla to postranní, málo osvětlená ulička, ale za ní bylo vidět třeptání zářící neonů, soutěžících s prvním šedým úsvitem rána. Z kanálových otvorů v postranní ulici stoupala oblaka páry, dokrvava zbarvená odrazem neonových světél a podobná rudé mlze se valila vzhůru, aby se ve výši oken rozplynula.

Bruton se odvrátil od okna.

"Mraky, mlha, triky se zmizením a - Botticelli," zavrčel. "Co má vlastně ten chlap místo krve? Neusměje se, chová se vznešeně a na první pohled připomíná Hitlera. A ještě něco. Palfreye znám dvanáct let. Dvanáct let! To je sto čtyřicet čtyři měsíců. Spolu jsme prováděli stovky šetření a nebylo to vždy příjemné. Mnohdy jsem měl dojem, že se naše civilizace rozpadá, ale nikdy jsem neviděl, že by Palfrey měl strach. Až nyní, a to před pouhými obláčky mlhy! Také já mám strach a vy též. Každý, kdo s tím přišel do styku, má strach. Víte, co se stalo s těmi muži v Brett Hallu? Tři z nich zešíleli, chápete - zešíleli! A to nemluví o mrtvých."

"Potřebujete klid," řekl McCall mírným hlasem.

"To je hloupost," mávl rukou Bruton. "Především mám starost o Sapa. Až se vrátí a pokud na tom nebude příliš zle..."

Zarazil se a vrhl se ke dveřím, jako by mu v patách hořelo. Roz-razil je a vyhlédl do chodby. Pak cosi vykřikl a rychle couvl zpět. Se-nátor McCall otevřel ústa a cítil, jak mu krev tuhne v žilách.

Bruton rychle přirazil dveře.

Mlha sice zůstala venku na chodbě, ale Bruton stál jako přimra-žen se široce otevřenými ústy, jako by se bál, že pronikne klíčovou dírkou nebo spárami podél dveří. Přerývaně dýchal a veškerá barva z jeho tváří zmizela. McCall, stejně bledý a zděšený, upřeně zíral na dveře.

"Cítím tu hrůzu," mumlal Bruton. "Každý ji musí cítit!"

Chvilí stál bez hnutí se sevřenými zuby a svěšenými rukama. Pak přistoupil ke dveřím. "K čertu," zavrčel a stiskl kliku.

"Brutone!" zaječel McCall.

"K čertu!" opakoval Bruton. "Když už se mám zbláznit, tak ať to mám aspoň za sebou!"

"Brutone!"

Bruton prudce rozrazil dveře. V chodbě nebylo po mlze ani pa-mátky. Stála tam však dívka, jeden z Botticelliových "andělů". Usmí-vala se a dívala se na Brutona způsobem, který dával najevo, že ví, jak mu asi je, a že se tím baví.

"Doktor Palfrey u nás toto zapomněl," řekla s úsměvem a podala mu zlaté cigaretové pouzdro. Bruton je často měl v ruce. Věděl, že je na jednom rohu slabě promáčkklá a že monogram je spleten z počáteč-ních písmen Palfreyova jména a jména jeho manželky.

Jazykem si přejel suché rty.

"To je od vás milé," vyrazil ze sebe. "Nechcete - nechcete jít dál?"

"Ne, děkuji." Usmála se a odcházela.

Bruton se vrátil do pokoje. V ruce držel pouzdro a mechanicky je otíral palcem.

"Jsou zdvořilí a poctiví," ušklíbl se. "Alespoň chtějí, abychom si to o nich mysleli. Poslouchejte, McCalle, nejhorší je, když vás něco vystraší a vy nevíte, jak se proti tomu bránit. Stejný pocit má Palfrey a když jej má on, má jej každý."

Odmíchl se a pohlédl ke dveřím. V chodbě bylo slyšet kroky ně-kolika mužů. Když se přiblížily, uchopil kliku a chvíli ji držel.

Zazněl zvonek a Bruton stále váhal. Jako by se bál toho, co uvi-dí. Zřejmě čekal Palfreye, ale současně se děsil

pomyšlení na jeho stav. Toho se obával stejně jako mlhy.

Otevřel dveře.

Spolu s Palfreyem vstoupili do pokoje dva muži z policejního ředitelství. Byli vysocí, silní a - zmatení. Jeden z nich stále upřeně po-zoroval Palfreye, který stál s hlavou nakloněnou na stranu s nepřítomným pohledem v očích, ale ve tvářích měl normální barvu. Jednu ruku měl v kapse saka a druhou zdviženou do výše prsou.

"Tak co, Corny, čekáte na mne?" Široce se usmál, pokročil vpřed a napřáhl ruku. "To je od vás hezké! Tito dva pánové byli tak laskavi a doprovodili mne sem. Namítal jsem, že jsem schopen dojít sám, ale nepustili mne. Já - ale pan McCall!" Když si všiml McCalla, poněkud se zarazil, ale pak k němu přistoupil a natáhl obě ruce:

"Jsem rád, že vás opět vidím, pane. Je to od vás milé, že jste přišel!"

Kráčel poněkud nejistě. Jeden z policistů v civilu poznamenal, že v takovém stavu byl, když ho našli.

"Pokud chcete znát můj názor..." dodal váhavě a dotkl se ukazovákem čela. "Protože jste zde, pane McCallo, nepotřebujeme žádné potvrzení o jeho předání."

Palfrey zazíval, založil ruce za hlavu a rozhlédl se po pokoji, ja-ko by ho viděl poprvé. Bruton od něho poněkud poodstoupil a pozo-roval ho se starostlivým výrazem v očích.

"Co teď nejvíc potřebuji, je postel," řekl Palfrey ospale. "Postel a sladké sny, můj drahý Morfee! Chtěl bych prožít pocit sladké závratě, když pomalu upadám do zamlženého spánku. Mlha - spánek v mlze, ano, to je to pravé."

Mluvil a choval se, jakoby byl opilý.

Přistoupil k Brutonovi a ukázal na něho nejistým prstem:

"Také byste to potřeboval, vypadáte unaveně, kamaráde, jako kdyby se za vámi hnali ďábli s pochodní ze smůly a síry! Ale ne, stačily by pekelné zvonky a oheň!"

Zívl a zakryl si rukou ústa.

"Promiňte, mluvím asi hlouposti."

Za muži z policejního ředitelství se zavřely dveře. Zatímco Mc-Call se zmateně díval na Palfreye, Bruton ho uchopil za paži:

"Můžete přestat plácát, Palfreyi, už odešli."

Palfrey na něho pohlédl matnými šedými očima. "S čím mám přestat, kamaráde? Musím spát!" Na jeho tvářích byla hektická červeň a vypadal téměř jako dítě.

Setřásl Brutonovu paži a přátelsky mu poklepal na rameno. Pak se otočil a kolísavým krokem zamířil ke dveřím do ložnice. Před nimi se zastavil, pohlédl na oba muže a usmál se.

"Mám pro vás poselství - ano, poselství. Botticelli mi řekl, že nějací jeho stoupenci byli zatčeni. Musí být ihned propuštěni!"

Zdálo se, že v téměř opilém stavu, ve kterém se nacházel, byl pa-trný náznak strachu.

"Je to důležité. Botticelli tvrdí, že nebudou-li propuštěni, způsobí největší - eh - katastrofu, jakou tato země kdy zažila. Pravděpodobně to udělá."

"Víte, co říkáte?" Brutonův hlas zněl téměř hrubě.

"Ano."

"Palfreyi," ozval se McCall, "to vypadá, jako byste věřil, že to dokáže!"

"Samozřejmě, že je schopen to udělat. Je přece všemocný, že? Vládne nade vším, nebo snad ne? Ovšem kdybyste věděli, co jsem viděl a zažil..."

Potlačovaný strach z něho vyrazil jako plamen:

"K čertu, propusťte je! Zatčení bylo provedeno tady v Chicagu, v Los Angeles a Washingtonu..." zarazil se a polkl slinu. Pošetile se usmál:

"Promiňte mi. Měl jsem vyčerpávající den a jsem utahaný. Ne-zapomeňte uvědomit Washington o tom, co jsem vám řekl. Dobrou noc!"

Vešel do ložnice, ale dveře nechal otevřené. Bylo slyšet zapras-kání postele, pak dopadla na podlahu bota, za ní druhá...

Z ložnice zaznělo tiché pobroukávání jakéhosi muzikálu...

"Neuvěřitelné," poznamenal McCall.

"Víte, co to bylo za lidi?" zeptal se Bruton.

"Nějaké skupiny náboženské sekty. Jsou podezírány ze zrady a jsou zadržovány... ale o tom přece nikdo nevěděl! Vše bylo provede-no v tajnosti. Pokud to Botticelli řekl Palfreyovi..."

"Dovolte mi, abych z něho dostal něco konkrétního," řekl Bruton a zamířil do ložnice.

V ložnici byl Palfrey pouze ve spodkách a snažil se potlačit zívání. Měl pevné ramenní svaly, klenutou hrud' a pod lehce opálenou pokožkou byl vidět pohyb svalů. Kráčel ke koupelně, stále si broukal onu stupidní melodii a nezdálo se, že by si Brutona vůbec povšiml.

Asi po dvou minutách se vrátil z koupelny, vlezl do postele, pře-táhl přes sebe přikrývku a otočil se zády k oknu.

Světlo ale nezhasl.

"Sape, chceme vědět víc o tom, co se stalo," ozval se Bruton. "Mluvil jste s Botticellim?"

"Co říkáte? Ach ano. Povolili mi audienci u Velkého Bílého Ná-čelníka. Velmi působivý chlapík. Chce, abyste propustili jeho lidi a čím hrozí, to také splní. Slyšíte, Cony?"

"Ano."

"Říkám, že čím hrozí, to také splní!"

Zdálo se, že v této chvíli je Palfrey opět při smyslech. Ať již byl dopován čímkoli, působení narkotika pominulo a zůstal pouze strach.

"Prived' McCalla! McCalle, senátore!" volal.
Chtěl vyskočit z postele, ale Bruton ho vtlačil zpět.
McCall vyděšeně přiběhl.
"Senátore! On to myslí vážně! Ovládá mlhu, elementa - a vůbec. Tím jsem si naprosto jist!"
"Já ale nemohu..."
"Pokuste se! Telefonujte do Washingtonu, udělejte vše, co je ve vaší moci..."
Palfrey klesl zpět na postel. "Točí se mi hlava. Zatracená droga. Buďte opatrní. Botticelli má moc, je to mimořádně nebezpečný člo-věk!"
Odmkl se a pak zamručel. "Člověk - je to opravdu jen člověk?"
Pak ztratil vědomí.

Téměř po celou noc byl Palfrey v bezvědomí. Když se k ránu probudil, nebylo mu dobře a po celý den měl podivnou náladu. Sám sobě nerozuměl. Měl strach, ale kupodivu ne z Botticelliho. Také po-myšlení na Isabellu, Elenoru a Mathildu ho nijak nevzrušovalo.
Pozdě odpoledne se dostavil McCall. "Jsem rád, že už jste vzhů-ru," řekl. "Cítíte se už zase ve své kůži?"
"Skoro," zamručel Palfrey.
"To jsem rád," řekl McCall s ulehčením.
"Měl jste úspěch?" zeptal se ho Bruton.
"Ne, a ani jsem nic jiného nečekal. Ministr vnitra byl sice zdvoři-lý, ale nic víc. Není pochyb, že ti zatčení lidé měli v úmyslu provést státní převrat. Měli u sebe spoustu Botticelliho podobizen a bylo mi řečeno, že ho považují za boha."
"Zbožňují ho. Ano, vím to," řekl Palfrey. Těžce se procházel po-kojem, jakoby na svých bedrech nesl tíhu celého světa.
"I já jsem chvíli tomu pocitu podléhal. Mají zvláštní drogu, která..." odmkl se a natáčil si pramének vlasů kolem ukazováčku. "V každém případě vědí, jak přimět lidi, aby ho zbožňovali, ale Forrester jim čelí. Ří-ká..."
Pověděl jim vše, co mu Forrester potají sdělil. Když skončil, ze-ptal se, zda byl dnes někdo v "Andělském domě".
"Ano," odpověděl McCall. "Lidé s FBI. Byli za Botticellim, ale byl pryč. Dokonce i celý dům je prázdný."
Nikdo si však nepovšiml, že se zvedl vítr a zatřásl oknem.
Bouře zuřila celou noc.
Celou noc také úřední místa ve Washingtonu a v Londýně studo-vala Palfreyovu zprávu a jeho rozmluvě s Botticellim a o Forresterově varování. Současně bylo také zahájeno šetření o osobě profesora Re-bonna, o němž bylo známo, že jeho výzkumy v oblasti atomu získaly uznání v celém vědeckém světě. Vědělo se, že je v Americe, ale celé týdny ho nikdo neviděl.
Mnoho pozornosti vyvolala také zpráva o Palfreyově duševním stavu po jeho návratu z "Andělského domu".
Všeobecně se soudilo, že byl přepracován a z tohoto důvodu trpěl halucinacemi.
Zatímco venku řádila bouře, Palfrey spal.

15.

Druhý den ráno Bruton odhodil příkrývku a olízl si rozpraskané rty. Palfrey ležel obrácen čelem k oknu a zdálo se, že spí. Bruton zív, poškrabal se na hlavě, protáhl se a vstal z postele. Potácivým krokem přistoupil k Palfreyovi, jehož rty byly pevně sevřeny, dýchal klidně nosem a zdálo se, že je celkem v pořádku. Bruton však věděl, co všechno musel v posledních hodinách prožít. Především na něho mu-sela působit obava z jakési katastrofy, kterou mu Botticelli nějakým způsobem vsugeroval.
Venku zuřila bouře, ale Palfrey stále ještě spal. Okno se zachví-valo pod nápořem větru.
Bruton si zapálil cigaretu, zašel do koupelny, z ledničky vytáhl plechovku pomerančové šťávy, prorazil ji a zhluboka se napil. Pak zasunul do zástrčky elektrický strojek, oholil se, zapnul elektrický vařič s vodou na čaj a vrátil se do ložnice. Do okna udeřil další závan větru. Bylo právě deset hodin.
Palfrey sebou v posteli škubl a otočil se na druhý bok. Bruton si prohrábl své husté vlasy a usmál se. Zřejmě bude všechno zase v po-řádku. Vrátil se do koupelny, osprchoval se a když byl hotov, voda v kotlíku počala zpívat.
Kdykoli to bylo možné, Palfrey si vždy připravoval svůj čaj. Byl to jeho koníček. S úsměvem říkával, že je to známka stárnutí.
Vulici skučel vítr a prudce narážel na okna. Bruton šel k oknu a když pohlédl ven, srdce mu začalo divoce bít a měl dojem, že se dusí.
Ulice byla zahalena hustou mlhou.
Okno neotevřel. Così mu prikazovalo, aby za žádnou cenu ne-vpouštěl mlhu do pokoje. Stiskl zuby, přitlačil tvář k oknu a pohlédl dolů. Několik tmavě oděných lidí, promoklých, s ohnutými límci a sehnutých pod nápořem větru, utíkalo ulicí.
Ještě včera bylo krásně a předpověď počasí slibovala, že tak zů-stane i nadále.
Oknem bylo možno dohlédnout až na Clarke Street, kde byl hus-tý a pomalý dopravní provoz. Občas bylo možno zaslechnout netrpěli-vé houkání klaksonů, ale neutichající hukot větru téměř vše přehlušo-val.
Zaslechl za sebou pohyb a téměř se lekl. Otočil se a spatřil Palfreye, jak stojí vedle postele a protírá si ospalé oči.
"Máte být v posteli!" vyjel na něho. "Nesmíte..."
"Už je mi dobře." Palfreyův hlas zněl již zcela normálně. "Co se to teď ráno děje?"
"Ve "Vetřném městě" fouká jako obvykle vítr. A navíc je mlha."
"Hm," řekl Palfrey.
Přistoupil k oknu.
Ať se mu již v Botticelliově domě stalo cokoli, následky zřejmě pominuly. Tvář měl vážnou, téměř až strnulou a jeho

přivřené oči byly jasné.

Zuřící vítr třásl okny a vývěsní štít na protější straně ulice se točil kolem závěsné tyče jako dětský větrník. Pod oknem letěl vzduchem klobouk zvednutý větrem a vyvolával představu neviditelného muže, který si zapomněl sundat klobouk.

"Jak dlouho už ten vítr takhle řádí?" zeptal se Palfrey.

"Před chvílí začal," zavrčel Bruton. "Pokud si vzpomínám, tak asi před deseti minutami. Když jsem se vzbudil, bylo ještě тихо. Záleží na tom?"

Palfrey se otočil. Tvářil se vážně a Brutona zarazil stín v jeho očích.

"Počasí mne začíná znervózňovat," poznamenal Palfrey. "Zejména nemám rád bouři. Ještě jsem vám nevyprávěl, co mi řekl Botticelli o Saturninovi a oné bouři u španělského pobřeží? Tak po-slouchejte!"

Když skončil, na chvíli se odmlčel a pak řekl:

"Jsem už zcela v pořádku, přestože mne Botticelli pořádně vy-strašil, ale nejen on. Něco do mne museli napumpovat, aby mne pře-svědčili, že Botticelli je - je..."

"Dobrá?" napověděl mu Bruton.

"Více než to. Svatý nebo co já vím!"

Vítr znovu zalomcoval oknem.

"Hrozil, že způsobí katastrofu," pokračoval Palfrey. "Říkám vám, Brutone, byla to hrůza! Viděl jsem McCallovu dceru kráčet ohněm. Dovedete si to představit? Botticelli ji bodl nožem do paže a nevytekla ani kapka krve! Viděl jsem vystrašeného Forrestera. Je dobře, že tam je, i když se ho zřejmě snaží obrátit na svou víru, jako to zkoušeli se mnou. Injekcemi, aby se zmocnili naší vůle. Jsou to ďáb-lové!"

"Voda se už vaří," upozornil ho Bruton. "Jděte zpátky do poste-le, já připravím čaj!"

Když se vrátil se dvěma šálky čaje, Palfrey stál u okna s tváří při-tištěnou na sklo. Hukot vichru neustával a překryl všechny ostatní hluky z ulice kromě občasného zaječení klaksonu. Kolem okna pře-le-těl kus novin, směšně zatančil a zmizel z dohledu.

Obloha se zatáhla tak, že byla téměř tma.

"Váš čaj, pane," hlásil Bruton přepjatě slavnostním tónem, jako by chtěl navodit trochu úsměvnější náladu.

"Díky," řekl Palfrey a odvrátil se od okna. Bruton nabyl dojmu, že se ho opět zmocnil strach, který ho prakticky neopustil od samého počátku tohoto případu.

"Jak často máte v Chicagu takový víchř?"

"Což jste nikdy neslyšel o našem mizerném počasí?"

"Slyšel." Palfrey pomalu srkal svůj čaj. "Jenže je čím dál tím větší tma a mlha houstne. Zanedlouho nebude vůbec vidět."

Znovu přistoupil k oknu a vyhlížel ven. Bruton se k němu při-družil, téměř proti své vůli. Za oknem se líně vznášela hustá oblaka mlhy, takže se již nedalo ani pozorovat provoz na Clarke Street. Bylo to jakoby se díval někde z vrcholku hory na moře mraků pod sebou.

V pokoji již byla téměř tma.

"Okay," pokrčil Bruton rameny. "Rozsvítíme."

Rozsvítilo se, ale bylo to venku.

Byl to rychlý oslňující záblesk, který ozářil pokoj, ulici, město i oblohu a oba je oslepil.

Vzápětí převala ranní klid ohlušující rána. Bylo to uši trhající, hrůzné a drtivé zahřmení - výkřik agónie nebe, které roztrhl blesk.

"Nevidím, pane!" sténal Bruton.

"Za chvíli to přejde."

"Říkám vám, že nevidím!"

"Já také ne. Jsme pouze oslněni."

"Nevidím!"

"Zůstaňte, kde jste a nehýbejte se," domlouval mu trpělivě Palfrey.

"Jak si, k čertu, můžete být tak jist?"

"Už se to přece jednou stalo - v Brett Hallu. Ještě než jste tam dorazil."

Palfrey si maně vzpomněl na nejasné obrysy jakési postavy, na její mlžná chapadla, která se k němu vztahovala, na oslepující záblesk a ohlušující explozi, která zničila část schodiště. Obdobný záblesk spatřil včera v noci, když Forrester stál u zdi a snažil se uniknout sví-jející se postavě zahalené mlhou.

Po několik minut oba přátelé stáli tiše a bez hnutí. Venku vichř-ice ječela a skučela, rvala vývěsní štíty a otřásala okny.

Kolem okna v pokoji se proháněla mlha, i když v nastalé tmě ji bylo stěží vidět.

Pozvolna se jim vracel zrak. Předměty v pokoji byly zprvu jen nejasnými obrysy a byly vidět trojmo - postel, lampa, šálky, a vše jakoby se otáčelo.

"Měl jste opět pravdu," zamručel Bruton.

Palfrey přikývl. Sehnul se k okraji postele a vytáhl kufřík, který byl pod ní. Otevřel jej a začal se v něm přehrabovat.

Pak řekl znechuceně:

"Myslel jsem si to. Nechal jsem je v autě."

"Co jste nechal v autě?"

"Černé ochranné brýle. Mám takový ošklivý pocit, že tomu vše-mu ještě není konec. Víte tady poblíž o nějakém krámu, kde bychom je mohli koupit? Ať jsou jakékoli, jen když budou mít silná černá skla."

"Každý obchod s kosmetikou nebo hračkářství je má na prodej."

"Nechci žádné hračky!" utrl se Palfrey. "Možná v Marshall Fields... Ne, nechod' nikam, půjdeme tam spolu!"

Palfrey šel k oknu a prudce rozhrnul závěs. "Poohlédněte se po nějaké hotelové službě, je mi jako bych celý týden nejedl!"

Každý jeho pohyb, každé slovo, které pronesl, svědčilo o jeho stoupající nervozitě. Rychle na sebe házel části oděvu, zatímco se Bruton snažil volat hotelovou službu, ale nedovolal se.

Venku těžká tmavá mlha zakrývala ulice i oblohu, ale zatím se neblýskalo ani nehřmělo.

"Vykašlete se na hotelovou službu," zavrčel Palfrey, který se mezitím již oblékl a právě si zavazoval kravatu. "Pokuste se dostat k telefonu Masáka!"

Bruton vytáčet číslo.

Venku bouře ještě zesílila. Narážela do oken a ječela jako tisíc ustrašených koček. Náhle však ustala a současně se znovu oslnivě zablesklo. Intenzita záblesku nebyla však tak prudká jako předtím, protože zatažené závěsy ji částečně ztlumily.

Bruton vykřikl a rukama si zakryl oči. Telefonní aparát spadl ze stolu a visel jen na šňůře. Palfrey, který stál zády k oknu, takže blesk ho tentokrát neoslepil, jej zvedl a udal Masákovo číslo. Čekal.

Pokojem otřásla hromová rána, jako by tisíc děl najednou vystřelilo. Vše se zachvělo a drobné věci na toaletce spadly na zem.

"Nemůžeme dostat spojení," ozvala se hotelová centrála. "Větší-na linek je buď obsazena, nebo mají poruchu."

"Dobře, děkuji," řekl Palfrey a položil sluchátko. Poklepal na kapsu, aby se ujistil, že má zbraň.

"Ne že bych věřil, že pistole bude něco platná, ale člověk neví. Jdeme, Corny!"

Vyšli z pokoje.

V široké chodbě pokryté kobercem bylo ticho. Nikdo tam nebyl, jen za stolem u výtahu seděla služba. Muž na ně pohlédl a lehce se usmál. "Říkají, že venku zuří hrozná bouře," poznamenal a dál se věnoval zapisování čísel do formuláře.

Výtah přijel, skřípavě zastavil a dveře se otevřely. Liftboy ustou-pil stranou, aby mohli vejít. Byl bledý a v očích měl strach.

Ve výtahu byl muž se ženou. Oba stáli nejistě a byla na nich pa-trná nervozita.

"Slyšeli jste tu ránu?" zeptal se muž.

"Hezky silná, že," usmál se Palfrey.

"Ještě jsem nikdy nezažila něco tak hrozného," řekla žena. "Pak ten strašný blesk!" začala se třást. "Na chvíli jsem oslepla a bála se, že už nikdy nebudu vidět!" snažila se potlačit vzlykání.

"Jen klid, drahoušku," utěšoval ji muž, "dole v kavárně budeme v bezpečí, je to hluboko pod úrovní ulice."

Pohládl jí ruku a pohlédl na Palfreye a Brutona, jako by chtěl říct - nervózní žena, však víte, jak to chodí!

V dalším patře přistoupili tři lidé. Dva mladíci a dívka s dlouhý-mi hedvábnými vlasy, zlatovou pokožkou a zářícíma vzrušenýma očima.

"Slyšeli jste tu ránu?" zeptal se jeden z mladíků. "Páni, ani ato-mová bomba nemůže dát větší šlupku!"

"Prosím vás, ne!" vydechla žena.

"Uklidni se, drahoušku," sklonil se k ní muž.

"Je mi líto, madame," omlouval se mladík.

"Bylo to tak vzrušující!" ozvala se dívka a její oči zářily, jako by to považovala za zábavu a oba mladíci byli zřejmě téhož názoru. V jejich schopnosti vnímat hrůzu jako vzrušení, bylo cosi, co pomáhalo čelit strachu.

"Jsme dole," oznámil liftboy.

Vystoupili a ocitli se ve velké dvoraně zaplněné lidmi. Bylo sly-šet tlumené hlasy a když někdo zakašlal, rozlehlo se to jako výbuch a některé ženy se zachvěly.

Palfrey s Brutonem si razili cestu k východu vzrušeným davem. U dveří stála skupina tří policistů s přilbami na hlavách.

"Je to ošklivá bouře," řekl jeden z nich. "Ostatně není se co divit. U nás v Chicagu bývají ty nejhorší bouře v celé Americe. Však ono to přestane."

"Vy chcete jít ven?" zeptal se, když se Palfrey s Brutonem při-blížili.

"Ano."

"To není rozumné. Alespoň pokud trvá bouře."

"Mám neodkladnou práci," řekl Palfrey. "Jsem lékař."

Cítil na sobě pohledy stovky lidí ve dvoraně i v přilehlých chod-bách. Staří, mladí, ženy, muži i děti zaplňovali každou čtvereční stopu tohoto prostoru.

Palfrey sledován Brutonem vyšel na ulici. Za nimi pospíchala dívka s oběma mladíky.

Obloha vypadala jako obrovská pokrývka ze sirnatého kouře. Palfrey ještě nikdy neviděl, aby v americkém městě byly tak prázdné ulice.

Tu a tam bylo vidět auta a taxíky, které se jen plazily, protože mlha vše zakrývala. Občas se ozvalo zahoukání klaksonu. Lidé stáli v průchodech a také většina obchodů byla plná. Chvillemi bylo slyšet tlumené hlasy. Bylo možno vycítit jejich nervozitu a obavu, že ještě není všemu konec.

"Nevím, že by tady někde byl nějaký obchod, kde..." řekl Bru-ton.

"Třeba na Marshall Fields," přerušil ho Palfrey.

Věděl, kde to je, ukazoval, kudy se tam dostat a chvílemi se dal i do běhu. Vichřice se proháněla ulicemi a narážela na zdi i na okna. Chvillemi se museli proti ní opírat, občas zavládlo naprosté bezvětrí. Blízko i v dáli vítr hučel a sténal, vývěsní štíty se otřásaly a ulici pole-tovaly klobouky a útržky novin.

Zastavili se před velkým obchodem. Ve všech vchodech se tísnili lidé a úzkostlivě pozorovali ztemnělou oblohu, ozářenou pouze jakou-si sírověžlutou aureolou. Prodavači stáli v malých hloučcích a pozorovali hemžení lidí u vchodů.

Palfrey s Brutonem zašli do příslušného oddělení.

"Ano, pane, máme co potřebujete," uklonil se prodavač. "Speciální ochranné brýle pro pozorování atomových výbuchů tam dole v Nevadě."

Koupili si je a vyšli z obchodu. Nastoupili do jednoho z taxíků, stojících v dlouhé řadě před obchodem.

"Kam máte namířeno?" zeptal se řidič.

"Zavezte nás na Lakeside Drive, do Cross Street!"

"Nevím, jestli se tam dostaneme," řekl řidič, převaluje v ústech žvýkačku. Pohlédl na oblohu, jako by uvažoval, zda je to vůbec ro-zumné. "Jsou tam hlášeny nějaké velké škody," poznamenal. "Dobře, zkusíme to. Nastupte si."

Nastoupili a vůz se dal do pohybu.

Na nejbližší křižovatce byla zácpa pomalu se pohybujících vozi-del, ale naštěstí brzy naskočila zelená. Asi za deset minut se dostali na silnici podél jezera a mohli jet rychleji, stejně jako ostatní vozy - asi deset mil za hodinu.

"Blesk prý tady způsobil značné škody," otočil se k nim řidič a přestal žvýkat. "Proto jedeme tak pomalu."

"Hlavně abychom se tam dostali!"

"Dopravím vás, kam až to půjde," přikývl řidič.

Byla taková mlha, že museli rozsvítit, aby viděli alespoň obrub-ník. Válela se v hustých, žlutě se lesknoucích kotoučích, kam až oko dohlédlo.

Asi po sto metrech udeřila do vozu vichřice. Řidič pevně uchopil volant, přesto se však vůz smýkl na stranu.

Jiný vůz přijíždějící z protisměru se naštěstí otočil stejným smě-rem.

Jakoby varován nějakým instinktem, řidič prudce dupl na brzdu a zakryl si oči. Strašlivý blesk pročísl oblohu. Lidé na chodníku zoufale vykřikli, auta na silnici se vymkla z kontroly, některá se vklínila do sebe a v jakémsi opilém tanci jela dál.

Palfreyovo taxi se však bezpečně zastavilo. Jeho řidič seděl se svěšenou hlavou a rukama si zakrýval oči. Veškerá doprava se zasta-vila.

"Budu řídit sám," řekl Palfrey podivně dutým hlasem. Jeho zrak nebyl oslepen, protože si již předtím prozíravě nasadil černé brýle. Bruton se ani nepokoušel mu v tom zabránit.

Palfrey odstrčil řidiče, který naprosto pasivně převzal postavení cestujícího ve svém vlastním taxi, a chopil se volantu. Řídil se stěží viditelným světlem odraženým od obrubníku, takže jízda byla velmi obtížná.

Mezi jednotlivými záblesky byl dost dlouhý interval, takže ris-koval a nadzvedl si ochranné brýle.

Občas se některý z vozů přece jen dal do pohybu. V přeplněných domovních vchodech stáli lidé a zírali před sebe prázdnýma očima. Někteří plakali, jiní se potáceli sem a tam, jako by z nich blesky a ex-ploze udělaly hysteriky.

Nad městem stále visela temná clona.

Palfrey zabočil do Lakeside Drive. Ujel asi sto yardů, když do vozovky vkročil policista. Jeho tvář měla barvu těsta před vložením do trouby.

Zvedl ruku.

"Kam, k čertu, jedete?"

"Ještě kus dál. Do Botticelliho domu."

"V tom případě musíte pěšky. Tam v tom směru je nějaký zma-tek." Mluvil přerývaným hlasem, jakoby se stále ještě nemohl vzpa-matovat z prožitého šoku.

"Vozem se dál nedostanete!"

"Tak dobře."

Palfrey s Brutonem vystoupili. Palfrey zasunul dvacetidolarovou bankovku do kapsy řidiče, který se teprve nyní začal zmateně rozhlí-žet kolem sebe.

Dále už šli pěšky.

Kolem ležely vyvrácené stromy, okna okolních budov byla vy-tlučena a podél obou stran silnice tekly potoky vody, kterou vyvrhly vlny vzbouřeného jezera. Uši zaléhaly hukotem kypících vod, bijících do pobřežních hrází.

Jako předzvěst dalších hrůz se ozvalo divoké zaječení vichřice. Oba si znovu nasadili ochranné brýle a ze zatajeným dechem čekali.

Opět se strašlivě zablesklo.

Tentokrát sice oslepení nebyli, ale ohlušilo je zadunění, které otřáslo celým okolím. Schoulili se za silnou cihlovou zdí, za níž se již krčilo několik lidí a ohromeni hrůzou čekali, až děsivé dunění utichne. Běžné zvuky jim unikaly a teprve nyní Palfrey pochopil, proč po ex-plozi vždy nastalo podivné ticho.

Byl první, kdo se vzbopil a povstal.

"Jdeme!" zavolal na Brutona.

Bruton se vztyčil, narovnal ramena a vykročil do zuřící vichřice, která je chvílemi srážela k sobě, chvílemi zase od sebe oddělovala. Palfreye dokonce zatlačila o celý yard zpět a Brutonem mrštila zpět do vozovky, kde naštěstí nic nejelo.

Náhle, jako na povel, bouře utichla.

Bylo vidět obrovské vlny, ženoucí se k pobřeží. Přelévaly se přes zahrady pobřežních domů, které se předtím pyšnily svou zelenou nád-herou. Narážely až na vozovku, kde se však tříštily a ustupovaly dříve, než se přes ni převalily.

Jezero se stalo vařícím kotlem, připomínajícím Atlantik uprostřed zimní bouře.

Nad tím vším však stále fičel prudký vítr.

Palfreyovi a Brutonovi se sice vrátil sluch, ale ještě stále jim zvonilo v uších. Vše, co vnímali, bylo tak nepřirozené a

nezřetelné, že se raději ani nepokoušeli o rozhovor.

Šli kolem zaplavených domů, kde míjeli zmatené obyvatele, zá-pasící s tíhou zachraňovaného nábytku, obrazů, šatstva a různých za-vazadel.

Pomáhala jim i děcka a všude kolem bylo množství policistů a další stále přijížděli. Někteří v autech, jiní na motocyklech projížděli kolem Palfreye a Brutona, kteří dospěli až na roh ulice. Na její druhé straně stál velký dům ze světlekrémových cihel, který ještě včera okouzloval svou vznešeností.

Nyní však zela ve střese veliká díra a jedna stěna domu se zcela zřítla. Uvnitř bylo vidět dvě postele, z nichž jedna se zachytila o okraj zbytku stěny a co bylo horší - ležela v ní žena. Na tváři a na krku bylo vidět krev. Dole pod ní pracovala skupina policistů, zatímco druhá se snažila podepřít stěnu a zabránit tak jejímu úplnému zřícení.

Prošli kolem jiného domu, který se až na zaplavení zdál být ne-porušen.

Zato další dům byl zcela zničen a na jeho místě byla jen hromada trosek.

Vyvrácené stromy ležely podél ulice i přes ni. Na místě, kde rostl dříve trávník, bylo nyní velké jezero vířené větrem.

Policisté se rozhlíželi a většinou bezradně stáli, jako by je rozsah katastrofy ohromil a zbavil možnosti pohybu. O něčem mezi sebou hovořili. Někteří slova Palfrey zaslechl a jiná si domyslel:

"Mohl to být meteor," řekl jeden různolící Irčan. "Co jiného by to bylo?"

"Kdybyste se mne zeptali, tak..."

"Nikdo se vás na nic neptá, Carney," okřikl ho podsaditý poru-čík.

"Nestůjte tu jako socha a dejte se do práce!"

Práce spočívala především v rozhánění zvědavců a ve výzvách, aby se nezastavovali a pokračovali v chůzi. Někteří policisté se však také ujímali lidí, kteří jako omámeni vycházeli z okolních velkých domů.

Nade vším se však stále vznášela mlha jako temný příkrov se sí-rově žlutým zabarvením v pozadí, který svědčil o tom, že i slunce bylo nuceno přiznat svou porážku.

Povel "Dejte se do práce!" však nezabránil, aby se také přestalo mluvit, ale z hlasů i těch nejstatečnějších mužů bylo možno vycítit strach. Někteří totiž tvrdili, že katastrofu nezpůsobil meteor, ale vý-buch atomové pumy.

Jak Palfrey kráčet dál, probíhaly mu myslí různé domněnky a představy, ale jen do té doby, než došel na dohled do Botticelliova domu.

Žádný dům tam však nestál.

16.

Palfrey si sňal ochranné brýle a s úžasem zíral na obrovský krá-ter, který byl na místě, kde předtím stál Botticelliův dům. Exploze rozmetala trosky daleko po celém okolí, i když většina z nich zůstala nahromaděna na pozemku. Z toho, co tam dříve bylo, nezůstalo prak-ticky nic - ani cihla, strom, květiny nebo ozdobné keře. Sežehnutý okrasný trávník zčernal jakoby zemřel a větve vzdálenějších stromů byly zbaveny veškerého pučícího příslibu.

Nezůstalo zho-la nic, pouze kráter, do něhož by se vešlo několik velkých nákladních automobilů.

"Co tomu říkáte?" vydechl Bruton.

Zde bylo podstatně klidněji, i když o kus dál stále ještě skučel ví-tr. Zdálo se, že i mlha poněkud zřídla. Palfrey si své ochranné brýle sňal a dal do kapsy.

Objevil se policejní poručík a výhružně k nim kráčet. Byl menší postavy jak většina z uniformovaných mužů, smrtelně bledy se skle-něnými očima z nedostatku spánku nebo v důsledku šoku. Přistoupil k nim, pohlédl na ně a jeho rty se sevřely v úzkou čáru.

"Co tady, k čertu, děláte? Zmizte!"

"Co, k čertu, tady děláme? Vy děláte svou práci a my zase svou," řekl Palfrey a vytáhl z kapsy potvrzení podepsané McCallem.

Poručík, jehož ochablá ramena byla známkou, že se co nevidět zhroutí, náhle ožil.

"Pokud potřebujete informace," řekl uctivě, "pak vám mohu sdě-lit, že ještě v půl desáté tady stál velký dům s garáží pro šest vozů, skleník, pařeniště a navíc ještě stáje. Bydlel v něm Botticelli se svými dámami a spousta jiných lidí. Jak vidíte, dům už není. Vůbec nic už není, pouze velká díra v zemi plná divného bahna - hustého, slizkého, žlutého, smradlavého bahna!" Poručík ze sebe vyrážel jednotlivá slova jako v hysterii.

"Uklidněte se," řekl Bruton káravě. "Jeden z těch lidí byl můj přítel."

Vytáhl z kapsy lahvičku brandy a podal mu ji.

"Nikdo z obyvatel domu tady nezůstal?" zeptal se.

"Vůbec nikdo."

"Jste si tím jist?"

Poručík téměř vyjekl:

"Což vám všemohoucí Bůh nedal oči?"

"Vidíme to, uklidněte se," řekl Palfrey. Jeho obličej zřejmě budil důvěru, takže poručík se vzpamatoval.

"Díky, už jsem zase O.K." řekl.

Palfrey s Brutonem přistoupili blíže ke kráteru. Byl obrovský, naplněný žlutým, hustým a slizkým bahnem, které se pohybovalo a bublalo. Vycházely z něho kotouče kouře nebo snad páry.

Palfrey pocítil mrazení v zádech a věděl, že ani Brutonovi není lépe. Dlouho tam stáli bez hnutí, až Palfrey poznamenal:

"Vaří se to. Podobné bahno jsem viděl v Rotorua. Žhavé vulka-nické bahno!"

"Jistě máte pravdu," zamručel Bruton. "Jenže tam to vycházelo ze zemských hlubin, kdežto zde..."

Odmlčel se, zapálil si cigaretu a zápalku hodil do kráteru. Něko-lik minut plávala po povrchu, pak vzplála a bahno ji stáhlo dolů."

"Sape," otočil se k Palfreyovi. "Vy jste v tom domě byl. Viděl jste Botticelliho?"

"Ano."

"Isabellu?"

"Také."

"Jistě jste viděl také Elenoru, Mathildu, Paulu a půl tuctu dalších a pochopitelně i Jima Forresteru. Já viděl několik těch dívek, jak vy-cházely z domu a byla to ta nejkrásnější stvoření, jaká jsem kdy viděl. Teď se na ně podívejte. Jsou zde, usmaženy v této pekelné díře. Na Botticelliho čerta záleží, ale tyto dívky..."

"Nic pro ně nemůžeme udělat," povzdychl si Palfrey. "Pojďme se raději podívat za Masákem, zdali je v pořádku."

Přešli Riverside Drive, která v těchto místech nijak nepřipomínala dálnici. U McCallova domu, jehož jedna stěna se zřítíla, pracovaly skupiny policistů a hasičů. Také střecha zmizela a půdní prostory byly odhaleny.

Mlha již povolna mizela.

Vystoupili do nejhořejšího patra, kde Masák stále držel službu. Ležel zhroucený na zemi a tiskl k sobě kameru, aby ji chránil, i když věděl, že zemře.

Po Kramerovi však nebylo ani stopy.

Asi za dvě hodiny se mlha nad Chicagem postupně zvedla a také strach, který ovládl celé město, pomalu mizel.

Byly registrovány celkem čtyři "blesky" a čtyři exploze. Polovi-na těchto jevů se udála na Riverside v blízkosti Botticelliho domu, třetí asi půl míle na jezeře, kde právě proplouval parník, který beze stopy zmizel.

Čtvrtý se stal ve středu města, kde ztráty na životech a věcné škody byly větší než kdekoli jinde. Zděšení však zavládlo všude. Poli-cie, vojsko, hasiči a dobrovolníci ze stovek klubů a organizací se za-pojili do záchranných prací a za pomoci lékařských stanic, polních kuchyní a všech dostupných prostředků se snažili ulehčit situaci zra-něných, šokovaných a nemocných.

Nejhůře na tom byli ti, kteří utrpěli nervový šok. Tisíce jich po-bíhalo sem a tam, mnozí ještě osleplí s otevřenými ústy a jejich těla se mátožně potácela. V očích již neměli strach, ale prázdnotu. Do všech částí města byly rozeslány pokyny, aby Tito lidé byli zajištěni a nebylo jim dovoleno se volně pohybovat.

Během hodiny se na místo neštěstí dostavili vědci.

K polednímu se mlha nad Chicagem zvedla úplně. Všechny roz-hlasové a televizní stanice vysílaly stejné zprávy, a sice že veškeré pověsti o atomové bombě, která prý vybuchla nad Chicagem, jsou nepravdivé.

V ruinách ani ve žhavém bahně nebyla zjištěna žádná radioakti-vita. Je prověřována teorie, že zemi zasáhl neobyčejně velký meteorit a nejslavnější američtí meteorologové a fyzikové se dostavili na místo neštěstí. Nejpravděpodobněji však vyzněla úvaha, že Chicago zasáhla jakási zřůdná bouře, nejhorší v celé historii města.

Palfrey ve svém pokoji naslouchal rozhlasovým zprávám:

"... vždyť koho to může překvapit? Naše "Chi" musí přece vždy mít to největší na světě, že?"

Rozhlasový reportér zakončil sugestivním úsměvem, který při-měl dokonce i Palfreye, aby se pousmál.

Také televizní hlasatelé obdobně vesele vtipkovali a ve stejném duchu psaly i noviny. Obdobným brilantním způsobem uklidňoval veřejnost i nový televizní hlasatel jménem Cardell.

Zprávy o situaci ve městě docházely průběžně, a to telefonicky i posly. Panika se téměř nikde nevyskytla, i když první zmatené zprávy mluvily o jakési atomové válce.

Lidem přišla vhod zkušenost získaná mnoholetým nácivkem pro-tiletecké obrany a po prvních explozích byly ulice téměř liduprázdné. Bylo sice hlášeno větší množství dopravních nehod, ale většinou nic vážného. Telefonní spojení, zásobování vodou, plynem a elektrinou brzy fungovalo normálně, kromě nejhůře postižených obvodů.

Kolem půl druhé odpoledne, kdy bledé slunce již přerazilo opa-rem, který zbyl po mlze, vystoupil McCall do Palfreyova pokoje v hotelu Stevens. Přítomen byl též Bruton a dva agenti Z 5, kteří měli v Chicagu své stanoviště. Všichni tam znovu prosívali zprávy, které již jednou prošly sítím na policejním ředitelství.

"Hi," pozdravil Palfrey McCalla. Stál u stolu, který byl plný pa-pírů. "Jsem rád, že se vám nic nestalo."

"Jsem v pořádku," řekl McCall. Zdálo se, že zestárl o dvacet let. Věděl, že jeho dcera zůstala v domě zničeném explozí a toto vědomí na něho těžce dolehlo. Bylo mu známo, že Chicago postihla záhadná katastrofa.

"Potvrdilo se, čeho jsme se obávali," Palfrey mluvil pomalu a s plnou vážností. "Zprávy hodnověrných svědků se prakticky v ničem neliší. První známka, že se cosi děje, byl náhlý závan prudkého větru na jezeře. To by celkem nebylo nic zvláštního, protože mnohé bouře vznikají zčistajasna, jenže tato byla obzvlášť divoká. Přišla tak náhle, že než byla oficiálně zaznamenána, změnila jezero na divoký vír. Vět-šina plavidel v blízkosti se buď potopila, nebo se roztříštila o břehy."

McCall přikývl.

"Na druhé straně však měla pouze místní charakter," pokračoval Palfrey. "Vzniklo cosi jako obrovská příbojová vlna, ale její rozsah nepřesáhl pět mil od epicentra bouře, takže ve vzdálenosti asi dvaceti pěti mil vítr již prakticky nebyl a jezero bylo zvlněno jen o trochu víc než normálně. Bylo sice slyšet exploze, ale jediná známka toho, že se cosi děje, byla mlha nebo silně zatažena obloha."

McCall znovu přikývl.

"Senátore," pokračoval Palfrey, "nevím přesně, co se stalo, a to mne děsí. Jedno však vím, a sice že podobných katastrof zažijeme ještě víc. Jsem toho názoru, že všechny vlády by měly být varovány a že lidé ve velkých městech by měli být upozorněni, aby se uchýlili do protileteckých krytů ihned, jakmile bude vyhlášen poplach. Ve většině zemí byl prováděn protivzdušný výcvik a myslím si, že by se toho mělo využít."

"Plně souhlasím," řekl McCall.

"Kromě toho jsem toho názoru, že by se s Botticelliovou skupi-nou a s jeho agenty mělo zacházet opatrně. Řekl mi totiž, že je připra-ven na všechny nepříjemné eventuality. Mohl být tedy připraven i na tuto, z čehož vyplývá, že není

jisté, zdali je vůbec mrtev."

"Jste si jist, že to způsobil on?"

"Je těžké tvrdit to s jistotou, ale víme, že existují elementa a čeho jsou schopna. Myslíte, že byste mohl přesvědčit Washington, aby nechal jeho skupiny na pokoji?"

"Pokud budu mít pádné argumenty, pak ano. Můžete vy přesvědčit Londýn?"

"Spojil jsem se rádiem se svým šéfem," řekl Palfrey. "Slíbil, že bude spolupracovat."

"Stále nemohu uvěřit, že by jediný člověk..."

"Nechme mluvit fakta," řekl Palfrey. "Botticelli má fyziky, kteří pro něho pracují již celá léta. Objevili něco, co je napůl mlha, napůl jakýsi tvor, ať již se to nazývá elementa nebo jakkoli jinak. Botticelli je ovládá, ale někdy se vzbouří, jindy zase vyvolají situace, kterým, jak řekl, nerozumí ani on sám - ale je zcela možné, že mi lhal. Máme však řadu důkazů, že je skutečně ovládá a že jsou smrtelně nebezpečná. Posuďte celou záležitost ze všech hledisek. Například to, že lidé mizí v mlze. Z různých částí světa jsou hlášeny občasné menší exploze, aniž by byla známá jejich příčina. Nebo ta nedávná velká bouře ve Španělsku. Studoval jsem Andromovičovu zprávu, kterou mi poslal, ještě než zmizel. Oné noci, kdy byl Forrester napaden, strhla se divoká bouře s nevidanými blesky. Nápadné přitom bylo její načasování. Před týdnem tam totiž byla podobná, i když menší. Podobné bouře se tam neopakovaly nikdy dříve než po dvou měsících. Navíc bylo zajímavé, že v oblasti, kde vznikly, nedošlo k žádným průvodním jevům, jako jsou energetické poruchy v rozvodné síti a tak podobně. Botticelli řekl, že v tomto případě se elementa vzbourila, vzájemně se napadla a zabila Saturnina. Nemohu tedy tvrdit, že by Botticelli byl lhář."

Odměl se a prudce do sebe vsál dým z cigarety. McCall spolu s ostatními napjatě naslouchali.

"Na pevnině přímo proti místu, kde se odehrála ona mořská bouře, bylo objeveno několik zvláštních úkazů. V malém údolí asi tři míle severozápadně od Estafilla našli sedláci místo, kde se propadla země a v kráteru bylo malé jezírko žhavého bahna. Způsobilo to značný rozruch, protože dosud nikdy se nic podobného nestalo. Byly objeveny ještě dva nebo tři další krátery se žhavým bahnem a několik dalších kráterů ve skalnaté horské stráni, o nichž místní lidé tvrdili, že tam předtím nebyly. To je asi tak vše. Že by si příroda tak podivně zahrála?"

"Víte o tom ještě něco?" zeptal se McCall.

"Pouze ta událost v Brett Hallu, ale to je zanedbatelné s tím, co se stalo tady."

Palfrey povstal. "Naši agenti na tom pracují, nasadili jsme i zálohy, ale mnoho si od toho neslibuji. Ledaže by Forrester byl naživu. Jedna věc ve mně vzbuzuje jakousi naději. Forrester totiž řekl, že chceme-li se dostat do "Andělského domu", musíme na to jít odspodu, a to znamená hluboko kopat. Začneme s tím hned, jakmile to situace dovolí. Je zcela možné, že tam mají jakýsi superkryt..."

Odměl se a přistoupil k oknu, které bylo nyní dokořán otevřené. Veškerá mlha již zmizela a slunce již před deseti minutami proražilo jemný opar, který po ní zbyl. Bylo příjemné teplo a na ulici již vše vypadalo normálně. Lidé spěchali nebo se zastavovali, dopravní ruch byl hektický jako dříve, klaksony houkaly, píšťalky hvízdaly...

"Zdá se, že je již všechno v pořádku," řekl, aniž se otočil. "Ale spoň prozatím," dodal tiše.

McCall řekl svým pomalým vážným hlasem:

"Učiníme všechna nutná opatření a pokusíme se dostat do podzemí domu. Co když však zjistí, že některý z jeho stoupenců se dostal do nesnázi a začne s tím znovu?" Zalapal po dechu.

"Na to nechci ani pomyslet," řekl Palfrey s trpkým úsměvem.

Zazvonil telefon.

Bruton povstal. "Vezmu to!"

Palfrey pokračoval: "Jestliže se Botticelli pokládá za božskou bytost a myslí si, že tímto způsobem nastolí světové náboženství, a jestliže..."

"Jak myslíte, že jsou silní?" přerušil ho McCall. "Kolik jich vlastně je? Mohou rozpoutat podobné bouře také někde jinde?"

Bruton, který stál u telefonu jako vytesaný ze dřeva, sebou náhle pohnul. Palfrey spatřil v jeho očích podivný záblesk, když řekl nuceně klidným hlasem:

"Okay, hned tam jedeme."

Položil sluchátko. "Sape, policie chce, abychom se dostavili k "Andělskému domu". Nějaká nová zjištění."

McCall si zřejmě povšiml Brutonova potlačovaného vzrušení a zdálo se, že dřívější deprese ho náhle opustila.

Palfrey se bez zbytečných průtahů rozloučil s McCallem a zanechal ho zamyšleně hledícího z okna pokoje.

Když byli v chodbě, Bruton vzrušeně vybuchl: "Jednu z dívek našli živou, Sape. Prý je to McCallova dcera. Pokud je tomu tak, pak by mohl být naživu i Forrester!"

17.

Riverside Drive se změnila k nepoznání. Pracovalo tam několik buldozerů, odklízějících trosky domů a zahrad. Množství vojáků i civilistů opravovalo pobřežní hráze přímo s mravenčím úsilím. Část dálnice byla již natolik opravena, že byl povolen jednosměrný provoz řízený policií. Na okraji dálnice, v zahradách a v přilehlých ulicích stály davy lidí.

Asi dvě stě yardů před "Andělským domem" zpomalil Bruton svůj zelený pontiac. "Tady zaparkujeme," řekl.

"Dovedete si představit, co je tam šmejdlů a čumilů. V celé Americe je to stejné!"

"Od té doby, co vás znám, tomu plně věřím," ušklíbl se Palfrey.

Vystoupil a promluvil si s policejním seržantem, který začal hned křičet a rozhánět zvědavce, aby jim uvolnil cestu.

Další policisté mu v tom pomáhali.

Palfrey se nedíval napravo ani nalevo, cítil však, že v davu vládne nejen zvědavost, ale především jakási nervozita a vzrušení. Nezdálo se, že by lidé měli přímo strach.

Ti, kteří byli přímo postiženi, zde nebyli. Ostatní, které dopolední bouře pouze vystrašila, postávali kolem, s

otevřenými ústy hleděli na způsobené škody, debatovali a roztrušovali různé fámy.

"Táto," ozval se chlapec nedaleko Palfreye, "myslíš, že to byla atomová bomba?"

"Slyšel jsi přece v rádiu, že ne, synku."

"Ty věříš jejich povídkám? Co si o tom myslíš ty?"

"Nevím, synku."

"Někdo by to ale měl vědět!"

Kolem pozemku "Andělského domu" byl postaven provizorní plot. Před průchody stáli policisté a další patrolovali po jeho obvodu. Přímou na pozemku dva traktory hrmuly a nakládaly zeminu a trosky. Z kráteru naplněného bahnem již nestoupala pára a zdálo se, že bahno již ztuhlo.

V rohu pozemku byla postavena velká provizorní bouda. Palfrey si všiml dvou mužů, kteří právě vcházeli dovnitř. Byli vážní, bledí a v jednom z nich poznal Robara, pravděpodobně největšího světového experta v oblasti nukleárního štěpení.

Opodál stál ambulanční vůz.

Z malého otvoru v zemi vylezl hasič s ocelovou přilbou na hlavě.

Několik úředních osob přistoupilo k Palfreyovi a Brutonovi, aby ověřili jejich totožnost. Pak zavolali na muže s ocelovou přilbou:

"Hi, Cape, přišel doktor Palfrey!"

"To je dobře," řekl kapitán. Přistoupil k Palfreyovi, sňal přilbu a otřel si zpoceně čelo. Vrásčitou tvář měl rovněž pokrytou potem a jeho zarudlé oči měly skelný výraz.

"Těší mne, že vás poznávám, doktore Palfrey!"

Potřásl si rukama.

Kapitánova ruka byla horká a vlhká. Otočil se k Brutonovi.

"Pan Bruton, jestli se nemýlím. Mé jméno je kapitán Hartmann."

"Je pravda, že jedna z dívek zůstala naživu?" zeptal se nedočka-vě Bruton.

"Ano, žije. Není to dlouho, co jsme ji vyprostili. Objevili jsme podezřelé místo a kopali do hloubky asi třiceti stop. Tam dole bylo takové vedro, že se nám zdálo, jako bychom pracovali vedle brány do pekla. Když jsme začali, bylo ještě daleko větší, ale asi po třech hodi-nách klesla teplota bahna asi o pět set stupňů - alespoň to tvrdí exper-ti."

"Ta dívka," řekl Palfrey, "je zraněná?"

"Je to s ní zlé. Lékař sice vlezl do tunelu a dal jí morfium, ale počítám, že brzy bude potřebovat další dávku."

Znovu si otřel čelo.

"Tam dole, kde se nachází, je takové vedro, že tam nikdo nemů-že pracovat déle než několik minut a pak musí ven. Byl tu návrh, aby-chom si vzali azbestové obleky, spíše z psychologického hlediska než z nutnosti."

"Jste si jist, že ji dostanete ven živou?"

"To nelze zaručit, pane. Žije, ale má rozdrčené nohy a spodní část těla. Od pasu nahoru je v pořádku. Tak krásnou dívku hned tak člověk neuvidí. Ten Botticelli..."

"Chtěl bych jít dolů a vidět ji," přerušil ho Palfrey. Znělo to, jako by se omlouval.

"Poslouchejte, doktore," řekl vážným hlasem kapitán Hartmann. "Tam dole je to příliš nebezpečné. V těch místech, co leží, jsme nara-zili na velký tunel, něco jako podzemní chodba. Strop je však tak po-škozen, že se může každou chvíli zřítit. Sice jsme jej podepřeli, ale člověk nikdy neví..."

"Ztrácíme čas, kapitáne," přerušil ho Bruton. "Musíme se tam dostat, raději dříve než později!"

Hartmann na něho upřeně pohlédl. "Okay," řekl. Byl zřejmě při-liš unaven, než aby se dále přel.

Tunel ústil do chodby tak široké, že vedle sebe mohli pohodlně kráčet dva muži, a vysoké natolik, aby v ní mohl průměrný muž kráčet zpřímá. Palfrey se tedy musel shrbit, zatímco Bruton mohl jít normál-ně. Vedl je poručík, kterého s nimi poslal Hartmann.

Měli hasičské brýle, azbestové rukavice a ocelové přilby. Všich-ni nesli silné elektrické svítilny. Strop byl sice v určitých intervalech podepřen, ale v místech, kde se již zhroutil, byli nuceni přelézat hro-mady zeminy. Bylo vedro jako v nejteplejších letních dnech a zdálo se, že někde v blízkosti hoří sama země.

Nikdo z nich nemluvil.

Palfrey si všiml, že tunel vychází odněkud z "Andělského do-mu". Byl hluboko pod běžnými sklepy a tam, kde byly porušeny stě-ny, bylo vidět železobetonové desky. Zdálo se, že jsou v protiatomo-vém krytu, jaké si bohatí lidé budovali, když strach z nové války pro-létl polovinou světa.

Měl podobný strach i Botticelli?

Tunel stále klesal, až vyústil do velké haly, v níž byl strop pod-statně vyšší než v tunelu. Byla prázdná až na několik beden a laťových přepravních klecí, v nichž zřejmě byly uloženy obrazy visící na zdech zničeného domu. Nyní však byly prázdné. Palfrey s lítostí vzpomínal na nádherné obrazy nepředstavitelné ceny, který nyní pohltilo vířící bahno. V rohu prostory pracovala skupina mužů, jejichž elektrická sbí-ječka vydávala ohlušující a nervy drásající rachot. Dva muži pracovali krumpáči, dva další lopatami. Zemina byla nakládána na kolečko a odvážena stranou.

Zpocení muži, po pás nazí, měli azbestové rukavice a na hlavách ocelové přilby. Jiná dvojice vynášela rozdrčené tělo. Když Palfrey přistoupil blíže, zjistil, že je to Lennard, muž, který často cestoval s McCallovou dcerou. I ve smrti vypadal přesně jako na své fotografii.

"Za chvíli přijde druhá směna, doktore," hlásil poručík.

Opodál ležela na zádech dívka. Byla to McCallova dcera Eleno-ra.

Měla zavřené oči, klidnou tvář a zdálo se, že vůbec netrpí. Ko-lem pasu měla široký obvaz, ale na nohou jí stále ještě

ležely těžké balvany. Palfrey si s lítostí pomyslel, že v nejlepším případě již nikdy nebude chodit. Nějak se mu nechtělo k ní přistoupit blíže. "Pusťte mne k ní," řekl ošetřující lékař a protlačil se k dívce. Muž, který zvedal z jejich nohou těžký balvan, namáhavě odfukoval, až se mu podařilo jej odvalit.

Lékařova záda sice zakryla Palfreyovi pohled na dívčino tělo, ale její tvář stále ještě bylo vidět. Byla tak andělsky milá, tak krásná, že každý muž, ať již byl kdokoli nebo kdekoli, by se za ní musel ohlédnout.

"Dejte mi trochu víc té vaty, prosím," řekl lékař. Kdosi mu podal balíček vaty a velký svitek obvazu. Lékař zavázal dívčinu pravou nohu a upevnil ji do dlah. Pak pod ni podsunuli nosítka a opatrně ji vy-nášeli ven.

"Zatím ještě žije," mumlal si jakoby pro sebe doktor. "Otázka je, jak dlouho ještě vydrží." Poněkud se zapotácel.

"Doktore," připomněl mu jeden z mužů, "musíte na vzduch!"

"Jistě, já vím."

Lékař se otočil a v té chvíli jeho pomocník zvolal: "Podívejte se na ni!"

Lékař i Palfrey se bleskem otočili. Elenořiny oči se pozvolna ot-víraly.

"Neuvěřitelné!" vydechl lékař. "Oba by vlastně..."

Odmlčel se a zahleděl se do dívčiny oči, které nyní byly došl-roka rozevřeny a zračil se v nich děs, který její strnulost ještě zvýraz-ňovala.

"Miliony," zamumlala. "Miliony - miliony zemřou. On není - není..."

Odmlčela se.

Lékař u ní klečel a ani nedýchal, její oči však byly upřeny na Palfreye.

"Najděte ho a zadržte! Je to ďábel v lidské podobě a zabije mili-ony lidí, jen aby prosadil své. On..."

"Kde ho najdeme," volal zoufale Palfrey. "Kde je? A také For-rester. Kde..."

Zmlkl, když viděl, jak se její oči rozšířily a pronesla pevným hla-sem: "Botticelli musí být zabit. Tím to všechno skončí!"

Zmlkla a hlava jí klesla.

Nová záchranná četa nastoupila místo té, která nalezla Elenoru, ale Palfrey zůstal. Velicí poručík přistoupil ke zřícené stěně a za po-moci akustického přístroje pozorně naslouchal. Palfreyovi horkem stékal po těle pot, vnikal mu do očí, pálił a zahlcoval víčka.

"Je zde ještě další tunel," poznamenal Bruton. "Zdá se, že ji to chytilo v okamžiku, kdy se snažila uniknout."

Palfrey zašel za poručíkem, který si právě snímal detektor s hla-vy. "Zaslechl jste něco?" zeptal se.

"Nic, pane."

"Co je tam za tou hromadou trosek, odkud jste vytáhli tu dívku?"

"Asi čtyři stopy rozbitého betonu. Co je dál - těžko říci. Strop se však může každou chvíli zřítit. Nikdo tam nemůže, pokud jej nevyztu-žíme podpěrami."

"Mohl by tam být ještě někdo naživu?"

"Nedělejte si naděje!"

"Nebudete mít námitky, když se pokusím to prozkoumat?"

Chvíli bylo ticho. Poručík na Palfreye dlouze pohlédl. "Prosím," řekl. "Pokud máte v úmyslu spáchat sebevraždu, doktore, můžete tam jít!"

"Musí to být?" zeptal se znepokojeně Bruton. Avšak ještě dříve než dořekl, věděl, že jeho slova jsou pouhou ztrátou času.

"Pokud je možnost, že Botticelli je naživu, musíme ho dostat, a to rychle!" řekl rozhodným tónem Palfrey.

Usmál se na poručíka. "Vezmeme si s sebou kyslíkovou hadici a masky. Vy nám zatím držte palce!"

"Nejdříve tam půjdu já," zavrčel Bruton, "je tam místo pouze pro nejmenšího muže!"

"Je tam dost místa pro dva," usmál se na něho Palfrey.

Je Forrester živ?

Proč změnila McCallova dcera své přesvědčení?

Je tam někde dole Botticelli?

Je Forester živ?

Opatrně, palec za palcem přelézali hromady suti. Dýchali pomalu a těžce. Snažili se tlumit kašel, jako by se báli, že i tento slabý zvuk může způsobit zřícení stropu. "Strop" nad nimi tvořila totiž pouhá zemina, v níž byly vidět dlouhé trhliny. Věděli, že poručík mluvil pravdu. Dojde-li k sesuvu, nikdo by na jejich životy nevsadil ani cent.

Občas vypadl menší kámen ze stropu nebo ze stěny. Objevily se známky, že chodba byla kdysi vybetonovaná, ale jen slabě, bez armo-vání, na rozdíl od její přední části. Světlo jejich svítilen vytvářelo po-divné stíny na zřícených balvanech a troskách betonu, odráželo se od kapek vody pomalu stékajících ze stropu a také od velkých cihel, které volně visely ze stropu, jakoby je vyzývaly, aby postupovali rychleji a rozbili si o ně hlavu.

Viděli pouze dopředu, a tak měli největší obavu, aby se něco ne-stalo v místech, kterými již prošli. Sesuv půdy, způsobený jejich po-hyby, mohl za nimi zavalit tunel, což by znamenalo jejich konec.

Palfrey nyní převzal vedení. Pokud se dostatečně shrbil, mohl kráčet, často však byl nucen lézt po kolenou nebo se dokonce plazit po břiše.

Bruton násilím potlačil záchvat kaše a tlumeně zaklel. Jedinou útěchou jim bylo, že v těchto místech již nebylo tak nesnesitelné hor-ko. Potili se sice dále, ale to bylo jen v důsledku námahy při postupu vpřed. Největší vedro bylo při vstupu do tunelu, který byl asi padesát stop za nimi, a jak Palfrey usoudil, asi o deset stop výše než bylo mís-to, kde se nyní nacházeli. Dvakrát prolézali trosky, které zřejmě zbyly ze schodů vedoucích dolů.

Všude vládlo naprosté ticho rušené pouze hlukem jejich pohybů. Jejich napětí nepovolovalo ani na vteřinu. I když se

Palfrey snažil ne-myslet na nebezpečí závalu tunelu za nimi, nemohl se této myšlenky zbavit. Pokoušel se soustředit svou mysl na Drusillu, která se s dcerou Marion zotavuje na Riviéře, a na syna Alexandra "Druhého", žáka vybrané školy v Jižní Anglii. Před očima mu jasně vyvstala podoba jeho ženy Drusilly jako memento, že smrt není daleko. V duchu viděl také Elenoru, jak s rozdrčeným tělem leží na zemi, ale její tvář byla stejně krásná jako dřív.

Náhle pocítil na levé ruce jakýsi tah.

"Stůj, Corny," zašeptal.

Bruton byl vlevo asi stopu od něho. "Co se děje?" zeptal se.

"Vzduchová hadice. Musel jsem ji pustit. Už nestačí."

Bruton mlčel.

Palfrey, který po celou dobu vlekl za sebou hadici, ji odhodil. Pak si odvázal masku upevněnou k opasku a odložil ji. Bez hadice nebyla nic platná.

"Okay," řekl a pokrčil rameny.

Tím zmizela jejich naděje na záchranu pro případ, že by se za nimi propadl strop.

Mlčky pokračovali v cestě. Svítlna ozařovala podivné podzemní útvary, které vrhaly strašidelné stíny. Jediné, co slyšeli, bylo kapání vody - plop-plop-plop.

"Stále jsme v nějakém tunelu," řekl Bruton tak tiše, že mu Palfrey stěží rozuměl.

"Co říkáte?"

"Že jsme stále v tunelu. Alespoň to kdysi byl tunel."

"Jistě. Někdo tu určitě byl před námi. Zřejmě nečekali, že i zde dojde k zemětřesení."

Bruton cosi zavrčel.

Byl to však jen obyčejný tunel, vykopaný v zemi a místy pode-přený jen proto, aby se nezřítíl, bez jakékoli snahy o jeho řádné za-bezpečení.

Pouze vědomí, že je to dílo lidských rukou a že někam musí vést, jim dávalo sílu postupovat dál. Někdo jej vykopal, aby jej jiní mohli používat.

Náhle se dostali do prostoru, kde nebyla žádná suť. Stěny i strop byly ze solidního kamene a nikoli z pouhé zeminy. Před nimi bylo několik schodů vytesaných do skály. Tunel však pokračoval dál a záře svítlny se v něm ztrácela v dálce.

"Zřejmě jsme někde pod Michiganským jezerem," poznamenal Bruton.

"Asi ano," přikývl Palfrey. "Rád bych věděl, kam až ten tunel vede." Odsunul si přilbu a poškrabal se na čele. Byl zpocen, přesto se však zachvěl chladem, ale ihned věděl proč.

"Cítíte to také?"

"Co mám cítit?"

"Průvan," řekl Palfrey. "Bud'te zticha!"

Stáli v napjatém očekávání. Strop byl nízko, takže Palfrey měl skloněnou hlavu. Bruton však mohl stát vzpřímen. Bylo slyšet pouze tlumené padání kapek vody - plop, plop, plop - což je nijak neznepo-kojovalo. Jejich pozornost byla upřena na slabý průvan, který jim chladil rozpálené tváře.

"Podle mého je tu někde nějaký větrák," poznamenal Bruton. "Pojďme dál!"

Neudělali ani dva kroky a země se jim pod nohama zatřásla. Po-hlédli na sebe a strach, o němž se domnívali, že již pominul, jim opět rozbušil srdce. Vzápětí se za nimi ozval dunivý rachot, z tunelu plně-ho suti je ovál vítr a zmizel v neznámu.

Cesta zpět byla odříznuta.

18.

"Tak, a jsme v tom," řekl Bruton. Dunění ustalo a země se pře-stala chvět. Také vítr ustal až na nepatrný, takřka mazlivý pohyb vzduchu.

Chvilí stáli bez hnutí a nemysleli na nic jiného než na život, kte-rý jim právě končí. Palfreyovi se zdálo, že zaslechl výkřik. Před jeho duševním zrakem se objevila jeho žena Drusilla, křičící zoufalstvím, jako by věděla v jakém nebezpečí se nachází. Zakryla si oči rukama, aby se nemusela dívat na tu hrůzu.

"To tady chcete stát celý den?" Brutonův drsný hlas ho přinutil vrátit se do skutečnosti. Rychle se vzpamatoval, posvítíl dopředu a kráčel dál. Tunel byl nyní dost široký, aby mohli jít vedle sebe, i když občas musel sklonit hlavu. Kolem se rozléhal zvuk jejich chůze a ozvěna jejich kroků je do-provázela. Za nimi doznívalo dunění sesuvu sice stále slaběji, ale vy-trvale, jako by nechtělo nikdy přestat.

Před nimi se objevila celistvá stěna kamenné suti bloku-jící další postup tunelem. Nemohli kupředu ani zpět.

Záře jejich svítilen osvětila hromadu zeminy, která zaplňovala tunel od stěny ke stěně a od podlahy ke stropu. Nic nenavědčovalo tomu, že by tunel dále pokračoval.

Celá prostora byla zřejmě vyhloubena krumpáči nebo mechanic-kými kladivy. Ve světle jejich mohutných svítilen se místy zatřpytily krystaly křemene a na dvou místech stékala po skále matně se lesk-noucí voda, která ihned vsákla do zemitého dna, aniž by měla čas vy-tvořit louži.

"To je konec," ozval se Brutonův chraplavý hlas.

"Asi ano," přikývl Palfrey. "Konec, tečka, stop." Křivě se usmál. "Kvůli tomuhle jsme se přece celý život nemodlili! Rád bych věděl, jak dlouho..."

"To nevím."

Bruton se potměšile ušklíbl. "Nevzali jsme s sebou železnou zá-sobu. Se zásobami jsme mohli zemřít celkem pohodlně, takže to bude zatraceně tvrdé!"

Palfrey si podle zvyku začal kroutit vlasy.

"Asi máte pravdu," řekl. "Bude to zlé, ale musím přemýšlet. Cítil jste ten průvan?"

"Na to zapomeňte."

"Určitě tady byl. Cítil jsem jej."

"Já také," zasyčel Bruton. "Já vám tedy povím, jak vznikl. Strop se zřítíl. Když se něco takového stane, uvolní se zemina ze svého lože. Tím vznikne tlak, který vžene do tunelu vzduch. Takže ve chvíli, kdy jsme si mysleli, že jsme něco objevili, jsme byli vlastně varováni, že nemáme žádnou naději." Bruton se zašklebil: "Vůbec se mi to nelíbí!"

"Co se vám nelíbí?"

"Způsob, jakým zemřeme. Nechci být falešně skromný, ale za to, co jsme spolu za ta léta dokázali, bychom si zasloužili hrdinštější smrt!"

Odmíchl se.

Bylo zřejmé, že se snaží nepodlehnout zoufalství a předstírá, že vlastně o nic nejde. Palfrey měl stejný pocit beznaděje a prázdnoty. Uvědomil si, že minulost se stala přítomností a že žádnou budoucnost nemají

"Naproti tomu," Bruton chtěl pokračovat, ale jeho tvář se zkřivila. Zavřel oči, jako by nechtěl, aby si Palfrey všiml výrazu jeho tváře.

"Naproti tomu," dodal Palfrey za něho, "možná, že je dobře, že se nedožijeme toho, co bude dál!"

Bruton zasmušile přikývl. "Pracujeme spolu tak dlouho, že do-konce stejně myslíme." Odmíchl se a nastalé ticho bylo rušeno jen kapáním vody - plop-plop-plop, jakoby kdesi v dálce.

"Pokusíme se dostat zpátky?" ozval se znovu Bruton.

"Oni se pokusí dostat se k nám," řekl Palfrey. Otočil se a svítil na všechny stěny jejich vězení v naději, že přece jen naleznou nějaký otvor. Nic takového tam nebylo. Jen kapky odměřovaly čas, miniatur-ní vodopád prýstící ze skály se olejovitě leskl a občas se zatřpytily krystaly křemene.

Byla to voda z jezera?

"Měli bychom se pokusit nějak prorazit cestu zpět," navrhl Bruton. Povstal, ale náhle divoce vzkřikl a upustil svítilnu. Světlo zhaslo.

"Co se stalo?" zeptal se chraptivě Palfrey. Svou svítilnu měl zhasnutou a hmatl po spínači. Brutonův výkřik mu otřásl nervy.

"Pohnula se pode mnou země! Proboha, rychle rozsviťte!"

Palfrey lepkavými prsty nahmatal spínač, ale nerozsvítil, protože světlo přišlo odjinud.

Zprvu se objevila slabá záře vycházející odspodu, ale rychle se rozlila po všech stěnách tunelu. Šířila se, mohutněla, až pronikla k nim a zalila je svým jasem.

"Co... co je to?" sípal Bruton, lapaje po dechu.

Záře nabývala na intenzitě, až svým bílým jasem téměř oslňovala. Ozařovala jim tváře, vnikala do očí a náhle z ní vystoupila vidina takové krásy, že Palfrey téměř zapomněl dýchat.

Bruton zasténal a Palfrey zahlédl, jak v bezvědomí klesá k zemi. Nesnažil se ho zachytit. Nebyl schopen ničeho jiného, než vnímat krásu ženy, obklopené zářící aureolou.

Znal ji a bylo mu, jakoby hleděl na tvář někomu, kdo mu byl blízký a přece vzdálený, kdo sice nebyl zapomenut, ale málokdy se na něho vzpomínalo.

Byla to Isabella Melado.

Zdálo se, jako by se ve světle vznášela, byl to však jen optický klam. Kráčela k nim tunelem, v němž zvláštní záře vytvářela dojem neskutečnosti.

"Pomozte svému příteli a následujte mne," poručila Isabella.

Cornelius Bruton nebyl nijak velký muž, ale jeho tělo tvořily pouze kosti a svaly, takže vážil něco přes jedenáct kamenů*.

Palfrey mu pomohl na nohy a přehodil si ho přes rameno. Zdálo se mu, že Bruton téměř nic neváží.

Jakmile Isabella pronesla svůj rozkaz, otočila se. Světlo dávalo jejím černým vlasům zvláštní lesk a zdůrazňovalo půvab její nádherné postavy. Jak kráčel za ní, všiml si vyvýšené části podlahy, v níž byly padací dveře, otevírající se ven, což zřejmě Brutona tak vyděsilo.

Isabella sestupovala po schodech vytesaných ve skále a pozvolna mizela v hloubce. Palfrey, nesoucí Brutona, ji bezmyšlenkovitě následoval.

Ocitli se v osvětlené chodbě, i když ne tak intenzivně osvětlené, jako byla ona záře v tunelu. Bylo to zřejmě pouhé zdání, protože v tunelu se tma rázem změnila ve světlo, zatímco nyní si jeho oči na ně již zvykly.

Isabella kráčela před nimi s neobyčejnou lehkostí. Došla k jakýmsi dveřím, otevřela je a ustoupila, aby mohli projít.

První věc, které si Palfrey všiml, byl obraz ženy, která žila před pěti stoletími, ale právě tak mohla být jeho modelem Isabella Melado. Zřejmě byl odne-sen do bezpečí včas, protože na něm nebylo znát sebemenší poškození. Na zdi vedle něj visely další obrazy. Dva z nich pocházely z Botti-celliova pokoje, ostatní Palfrey neznal.

Palfrey na ně pouze pohlédl a šel za Isabellou, která ho zavedla do dalšího pokoje, kde v lenoškách sedělo několik žen, jejichž foto-grafie pravděpodobně znal ze svého archivu. Všechny měly tváře Bot-ticelliových andělů.

Jednou z nich byla Paula. Palfrey si s lítostí vzpomněl na nešťastnou Elenoru.

Téměř s překvapením si uvědomil, že po celou dobu nesl na rameně Brutona. Mechanicky ho složil do volného křesla, zvedl mu nohy a položil je na stoličku. Brutonovy hnědé boty se silnou podrážkou byly zamazány hliněným blátem z tunelu, na kalhotách a na hřbetu rukou měl skvrny od bahna a zranění na špičce slabě krvácelo. Palfrey vytáhl kapesník

a krev otřel.

Nijak se mu nechtělo pohlédnout na Isabellu, nakonec se však otočil a zahleděl se upřeně do jejích očí. Tvářila se vážně, ale její me-dově zbarvené oči se usmívaly. To ho uklidnilo. Nemůže přece být tak špatná! Nebo je možné, že by i ji Botticelli podvedl? Věděla, že Ele-nora, dříve než zemřela, ho nazvala ďáblem?

"Jste unaven," řekla. "Měl by ste si odpočinout. Váš přítel bude zakrátko v pořádku. Zatím si sedněte a odpočívejte, zařídím, aby vám donesli nějaké sendviče."

Nuceně se usmál. "Jste velmi laskava," řekl. Ostatně, co jiného měl v této bláznivé situaci říci? Především musel být opatrný jak na sebe, tak i na to, co říká. Měl před sebou jeden cíl - zjistit, zda Forres-ter žije a pak najít Botticelliho. Pokud Elenora mluvila pravdu, musí ho zabít.

Isabella odcházela. Palfrey se dlouho díval za ní a pak na dveře, za nimiž zmizela. Povzdechl si a otočil se k Brutonovi. Američan ležel na zádech, šedou hlavu opřenou o polštář a jeho víčka s krátkými černými řasami se zachvívala. Občas otáčel hlavu ze strany na stranu a chrčel. Tváře měl ušpiněny od bláta, ale kromě od-řenin na nose nic nenasvědčovalo, že by se při pádu zranil.

"V pořádku, Corny, jsme v bezpečí!"

Bruton přestal otáčet hlavou a chvíli ležel klidně. Pak otevřel oči a pohlédl na Palfreye. Tmavá modř jeho očí se v tu chvíli zdála být téměř černá.

"Co to tady je?"

"Nějaká svatyně," odpověděl Palfrey.

"Kde to jsme?"

"Pod námi byl ještě jeden tunel," vysvětloval Palfrey. "Všechno je v pořádku."

Bruton se posadil, zamrkal a začal se rozhlížet kolem sebe. Po-hlédl na obrazy visící na stěně a vstal. Přistoupil k nim asi na dva kro-ky a s hlavou skloněnou na stranu si je prohlížel. Jak tam tak stál, jeho houževnatá postava připomínala kapitána Ketla, ovšem bez vousů.

Náhle se otočil. "Viděl jsem skutečně Isabellu nebo se mi to jen zdálo?"

"Viděl jste ji."

"Už si vzpomínám. Zaplálo světlo a vystrašilo mne, že se mi za-čaly třást kolena. Pak jsem zahlédl její tvář a v tu chvíli jsme si mys-lel, že už jsem za čarou a že vidím nebeské anděly."

Pohlédl na Palfreye a usmál se. "Asi jsem se zbláznil, že?"

"Ne víc, než je u vás obvyklé," zašklebil se Palfrey.

"Měl jsem strach!"

"Kdo jej nemá?" pokrčil Palfrey rameny. "Dá se proti tomu něco dělat?"

"Nevím," váhavě odpověděl Bruton. "Teď však žádný strach nemám, naopak se cítím dobře. Cítím se - zasmál se a zammul si ruce - dokonce výtečně. Asi tak, jako když mi Robina řekla, že se vezme-me."

Robina, Brutonova manželka, byla sestra Drusilly Palfreyové.

"Když jsem dole v tom tunelu slyšel, jak padá strop," pokračoval Bruton, "vše, nač jsem byl schopen myslet, byla Robina. Měl jsem dojem, že všechno slyší a že ví, co se stalo. To je asi důvod, proč se mi náhle udělalo tak zle - aspoň si to myslím."

Sklonil hlavu a snažil se zatvářít zamračeně, ale nedařilo se mu to.

"Také máte ten dojem," pokračoval Bruton, "že na tomto velkém širém světě se nic zlého neděje?"

Palfrey zpozorněl.

V Brutonově chování ho cosi zarazilo.

"Vím, co máte na mysli," řekl opatrně.

"Jistě, jistě," řekl vesele Bruton. "Když jste včera v noci přišel do Stevensova hotelu, byl jste tak zábavný, že jsem si myslel, že jste opilý. Nyní se tak cítím i já. Svět je dobrý, život nádherný - a pře-ce..."

"A přece," Palfrey navázal na jeho nedokončenou větu, "dnes ráno bylo tisíce lidí strašlivě zraněno a pravděpodobně z nich polovina zemře. Tisíce dalších zmateně pobíhají, jako by nemohli zapomenout na hrůzy, které prožili. Mezi mrtvými je také Elenora, která varovala, že miliony zemřou. Přesto však..."

"Přesto však," přerušil ho Bruton, "je možno na to myslet, aniž by nám to kazilo spánek." Vzal si cigaretu, zapálil a pomalu vdechl dým. "Já osobně se cítím tak - tak blaze, i když bych měl mít vztek." Byl viditelně zmaten, neboť tušil, že se nechová normálně.

Dveře se otevřely a vešla Paula. Před sebou tlačila pojízdný sto-lek, na němž byl plát melounu, sendviče, nádobky s kořením, cukr a bublající kávovar na malém lihovém vařiči.

"Doufám, že je tu vše, co potřebujete," usmála se.

"Prima!" Bruton se zatvářil nadšeně. To je to přímo velkolepé!" Šibalsky naklonil hlavu a vesele se zasmál: "Jak se máte, drahoušku?"

"Výborně. A jak vy?"

"Snažím se přijít na to, proč je mi tak dobře."

"Tím si nelamte hlavu. Všichni se zde cítíme výborně. Nakonec, proč ne?"

K dalším otázkám mu nedala příležitost. Otočila se, vyšla ven a dveře se za ní zavřely. Bruton zatáhl z cigarety, vypustil koutkem úst dým a cigaretu udusil. Potřásl hlavou a zhluboka zívł.

"Nespěte!" okřikl ho Palfrey.

Bruton se na něho nechápavě podíval. "Ale, Sape..."

"Za žádnou cenu nesmíme usnout! To se mi stalo u těch žen..."

"Nejste ve své kůži, Sape," zasmál se Bruton. "Jste unaven a vy-čerpán. Uznejte ale, že je to prima holka ta Isabella!"

"K čertu, nespěte!" osopil se na něho Palfrey. "Vzpomeňte si na Elenoru!"

"Elenora," pokračoval Bruton. "Vím, co máte na mysli, ale kdo ví, zda mluvila pravdu. Mohla sice říci, že on je ďábel, ale já zase tvrdím, že Isabella je doslova andělek!"

Zašklebil se.

Palfrey se znechuceně odvrátil. Měl pocit, že ho někdo pozoruje. Nikde sice nebylo nějaké okno nebo místo, kde by mohl být někdo ukryt, přesto se nemohl zbavit dojmu, že pokoj je plný číhavých očí, které pozorovaly, hodnotily, obviňovaly...

Zívl.

Vstal a přecházel po pokoji, aby zahnal spánek. Nějakým způsobem ho museli omámit, narkotizovat, ale jak?

Bruton mezitím již spal.

"Corny, vzbud' se!"

Brutonovy oči však zůstaly zavřeny.

Palfrey se nejistým krokem vrátil ke křeslu, klesl do něj a zazíval. Pociťoval podivnou směsici uspokojení i strachu. Všechny jeho obavy se zdály být malicherné a veškeré starosti jakoby z něho spadly. Někde v pozadí jeho vědomí však číhal strach, jaký pociťuje člověk, který ví, že miliony lidí zemřou, pokud nenalezne způsob, jak tomu zabránit.

Elenora - Isabella...

Palfrey usnul.

Isabella Melado spolu s Forresterem vstoupili do pokoje a hleděli na spící muže. Dívka se usmívala a její oči byly klidné.

"Váš přítel Palfrey se mi líbí," poznamenala.

"Je to bezvadný chlap," zamumlal Forrester.

"Svým způsobem je hezký," usmála se. "Zejména ty jeho vlasy se mi líbí. Myslím, že nám bude platným pomocníkem.

Je chytrý, od-vážný, má geniální organizační talent, a takové lidi potřebujeme. Zde je prostě příliš mnoho práce pro jednoho člověka."

"Pochybují, že ho přesvědčíte, aby se k vám přidal."

Překvapeně na něho pohlédla:

"Ale, Jime, proč ne?"

Když Forrester neodpovídal, pokračovala: "Vždyť vy jste přece s námi, že?"

"Dívám se na věci zhruba tak jako vy a Botticelli," připustil opa-trně. "Vy jste přece jeho stoupenkyně a já vás miluji!"

"Ano, věřím mu. Znáám ho již dlouho a vše, co předpověděl, se také stalo. Zpočátku bude náš boj těžký, ale jakmile bude po všem, zavládne na světě mír jako nikdy předtím. Jediný muž je schopen..."

"Nemyslím, že Palfrey bude pracovat pro Botticelliho. Bruton určitě ne."

Isabella se k němu přiblížila. Pohlédla mu do očí, vzala ho za ru-ce a pozvedla je do výše svých prsů. "Jime, musíš je přesvědčit. Dro-gy sice zmohou mnoho, ale jakmile budou při plném vědomí, mohou v nich vzniknout pochybnosti. Pak zde musíš být ty, abys je přesvěd-čil, že Botticelli je Vrcholná bytost, že je..."

Odmlčela se a v pokoji zavládlo trapné ticho.

"Musí s ním spolupracovat," naléhala Isabella. "Jinak zemřou! Pro zajatce zde není místo. Jime, přesvědčte je, aby mu pomáhali!"

Forrester mlčel.

Palfrey s Brutonem leželi v hlubokém spánku.

"Pokud se Palfrey podvolí, může zabránit mnohému zlu," pokračovala Isabella. "Zdůrazněte mu, že Botticelli je ztělesněním dobra, nikoli zla, jak se zatvrzele domnívá!"

Forrester si povzdechl a řekl unaveně: "Nějak mi to dnes nemys-lí." Otočil se a pomalu odcházel. Rád by věděl, zda je Isabella ve své víře skutečně tak fanatická a zda je nějaká možnost se odsud dostat.

Zašel do malého prázdného pokojíku a zapálil si cigaretu. Stejně tak jako Palfrey věděl, že je sledován a že jeho mysl je zmítána proti-čůdnými pocity - obavou a spokojeností. Ve chvílích, kdy byl s Isa-bellou, nepochyboval, že má pravdu, jindy však...

Zachvěl se, protože si vzpomněl na varování, kterého se mu do-stalo pod "Andělským domem" těsně po katastrofě.

Tehdy k němu potají přišla Elenora a šeptala:

"On zničí město! Jediná možnost, jak tomu zabránit, je zabít ho!"

"Vy jste se zbláznila!"

"Říkám vám, že je zničí!" trvala na svém Elenora. "Znám jeho plány. Chce sem soustředit elementa a on je jediný, kdo je toho scho-pen. Bez něho jsou pouhá hmota, pod jeho vedením jsou zosobněním zla. Musíme Botticelliho zabít!"

Zmlkla, protože se přiblížil jeden z andělů.

Tehdy Forrester tušil, že jí hrozí smrt, což byl zřejmě důvod, proč sem nebyla dopravena spolu s ostatními. Za to, že on je zde, vdě-čí zřejmě tomu, že se Isabella za něho postavila, nebo se Botticelli domníval, že mu může být užitečný.

Stále musel myslet na její slova:

"Zabte Botticelliho a vše ostatní se urovná samo!"

"Zabte Botticelliho!"

Pravděpodobně je to jediné řešení.

19.

Zazněl telefon. McCall, který si najal pokoj v hotelu Stevens, když se jeho dům stal neobyvatelným, zvedl hlavu od svých pozná-mek. Jeho osobní strážce, zavalitý černovlasý agent Z 5 jménem Cin-zane, zvedl sluchátko. Byl to Ital, ale

již po třicet let naturalizovaný v Americe.

"Prosím," ohlásil se.

"Ano, pan McCall je zde." Položil sluchátko na stůl. "Máte tady Londýn, pane!"

McCall je zvedl. Vypadal unaveně. Jeho obvykle jasné oči byly zapadlé, podlité krví a na čele mu vyvstaly hluboké vrásky. Od kořene nosu ke bradě se mu táhly hluboké rýhy, ale čelisti měl pevné sevřeny. Zdálo se, že zestárl o dvacet let, ale když promluvil, byl jeho hlas pevný.

Ve sluchátku to chvíli bzučelo. Pak se ozval jasný anglický hlas:

"Pan McCall?"

"U telefonu. Vy jste zřejmě Kennedy ze Z5, že?"

"Ano. Je něco nového?" Nebýt občasného zaskřípění zaviněného atmosférickými poruchami, jeho hlas zněl, jako by mluvil z vedlejšího pokoje.

"Ne," řekl úsečně McCall.

"Opravdu vůbec nic?" V Kennedyho hlase zazněl jiný tón. Byla v něm patrna úzkost.

"Palfrey a Bruton," řekl McCall, "se pokusili prolézt oním tune-lem a bylo zjištěno, že tam spadl strop. Víme, že tunel je nejméně sto yardů dlouhý. Palfrey měl s sebou vzduchovou hadici, která udávala délku sto tři yardy. Uvážíme-li nerovnost terénu, odpovídá to zmíněným sto yardům. Prvních padesát je však zasypáno.

Pro záchranné práce je málo místa a navíc nelze použít mechanizace, protože i další části stropu hrozí zřícením. Kdyby šlo o někoho jiného, byly by záchranné práce již dávno zastaveny. Obávám se však, že i přes mou snahu tak vyšší místa co nejdříve učiní."

"Vím, že děláte, co je v lidských silách," řekl Kennedy stísněným hlasem. "Myslíte, že..."

"Pokud se mne ptáte, zda je ještě naděje, pak má odpověď zní 'nikoli'. Nemyslím si, že by někdo mohl tak dlouho zůstat naživu. Nemají vzduch a žádný z nich si s sebou nevzal jídlo a vodu. Obávám se, že se musíme vzdát veškeré naděje."

"Dobře, pane." Kennedyův hlas zněl poněkud upjatě. "Ještě něco nového?"

"Nic zvlášť dobrého. Váš Forrester je pravděpodobně rovněž mrtev. Jedna z dívek byla sice vytažena, ale zemřela. Nebyl čas ji operovat."

McCallovy rty se zachvěly. Opanoval se však a pokračoval:

"Nevíme, kde je Botticelli. Pravděpodobně je mrtev a s ním Isa-bella Melado i ostatní dívky z 'Andělského domu.' Předpokládám, že znáte podrobnosti onoho výbuchu."

"Ano, pane, znám i expertizy fyziků. Byly zjištěny pouze nepatrné stopy radioaktivity, takže je téměř jisté, že nešlo o nukleární explozi. Pozoruhodné je, že podobné bouře byly hlášeny i z jiných míst. Dnes večer vám posílám leteckým kurýrem kopii podrobného hlášení pro OSN s dalšími kopiemi k vašemu použití. Nevím však, jak bude-mě bez Palfreye dále postupovat. Byl totiž nenahraditelný, což je výjimka z pravidla."

"Z jakého pravidla?"

"Že nikdo není nenahraditelný. Znam pouze jediného, kdo by mohl pokračovat v Palfreyově díle."

"Kdo je to?"

"Ten Andromovič," řekl Kennedy. "Zmizel hned po té bouři ve Španělsku, ale včera jsme od něho dostali zprávu, že je na svobodě. Pokud se objeví..."

Kennedy se odmlčel a když pak promluvil, zněl jeho hlas téměř oficiálně:

"Ať tak nebo tak, přičiním se, pane, aby bylo rozhodnuto, že Palfreye nahradí. Máte ještě nějaké dotazy nebo zvláštní přání?"

"Spíše prosbu," opravil ho tiše McCall. "Ne, nemyslím. Zatím nemáme nic, z čeho bychom mohli vycházet. Je tu však ještě jedna věc."

"Jaká, pane?"

"Chtěl bych napsat paní Palfreyové a Brutonové," řekl s povzdechem McCall. "Mnoho jim to sice nepomůže, ale..."

"Byl bych vám nesmírně vděčen, kdybyste to udělal. Já - já ne-mám odvahu..."

Odmlčel se. Něco ve způsobu, jak Kennedy dýchal, McCalla znepokojilo. Napjatě čekal na jeho další slova, ale ve sluchátku bylo slyšet pouze praskot atmosférických poruch, připomínajících jakési vzdálené hlasy.

Ital, znepokojen výrazem McCallovy tváře, přistoupil blíže. Do tichého pokoje pronikal zvenčí hluk motorů a houkání klaksonů. Lidé opět chodili po ulici, byl slyšet ostrý klepot ženských podpatků a pro ty, kteří neutrpěli žádnou škodu, byla ranní bouře již jen pouhou senzací. Ozval se hlas kamelota vykřikujícího novou senzaci - o Palfreyovi a Brutonovi. Zkáza Botticelliova domu, oslepující blesky a exploze, které zabily tolik lidí a zničily spoustu majetku - to vše již byly zastaralé zprávy. Také rádio a televize se již nezabývaly tím, co se stalo, ale pokoušely se zjistit důvod této katastrofy.

Dvoupalcové titulky v záhlaví novin informovaly o zmizení Palfreye a Brutona, přinášely pokroucené smyšlenky o Z5 a připravovaly čtenáře na nové senzace.

V telefonu se znovu ozval Kennedyho hlas:

"Jste tam ještě, pane?"

"Ano, Kennedy, co se děje?"

"Vzpomínáte si ještě, jak jsem mluvil o tom Rusovi Andromovičovi?"

Kennedyův hlas zněl vzrušeně.

"Právě telefonoval. Je prý v bezpečí a domnívá se, že by mohl mnohé objasnit. Jinak je v pořádku a je ochoten převzít práci za Palfreye."

"Rozumím, Kennedy," řekl McCall vážným hlasem.

"Rád bych ho viděl co nejdříve," pokračoval Kennedy. "Zůstane-te ještě nějaký čas v Chicagu?"

"Myslím, že ano. Také bych se rád setkal s tím Rusem. Zatím na shledanou."

"Na shledanou, pane, a díky, že jste mne zavola!"

McCall položil sluchátko. Proti své vůli se usmál. "Děkuji, že jste mne zavola!" - tato zvláštní vrozená zdvořilost je cosi, co vždy bude charakterizovat rodilé Angličany jako je Kennedy. Je to těžko pochopitelné, ale existuje to. Je to ovšem zdvořilost čistě formální, která mnohdy může vést k mylným závěrům. Také Palfrey byl takový - pokud ještě žil.

Není divu, že Kennedy byl vzrušen, když se objevil muž, jehož pověst a kvalifikace ho opravňovaly, aby nastoupil na Palfreyovo místo. Tím více, že to byl Rus.

Nyní bude třeba dát se s plnou vážností do práce.

Část třetí

STEFAN ANDROMOVIČ

20.

Stefan Andromovič byl velký mohutný a ramenatý muž, který budil pozornost, kamkoli přišel.

Kdysi bylo namítáno, že pro tajné oddělení Z 5 si Palfrey nemohl vybrat méně vhodného člověka, protože ať dělal cokoli, Andromovič nemohl uniknout pozornosti. Průměrný muž by to lehce dokázal, ne však on.

"Pamatujte si," říkával Palfrey svým kritikům, "v každé jiné oblasti vydá Andromovič za kterékoli dva z vás. Možná, že i za deset."

Pak se usmál svým zvláštním způsobem, který mnozí pokládali za nepatřičný, a poznamenal, že Andromovič je v jeho skupině mužem číslo dvě.

Tři dny po telefonickém rozhovoru McCalla s Kennedym přistál Andromovič na letišti O'Hara Field. Stewardka, krásná jak již stewardky bývají, pohlédla na něho s milým úsměvem, který věnovala jen málokterým cestujícím:

"Doufám, pane, že se vám zde bude líbit a že cesta byla příjemná!"

"Děkuji vám," řekl Andromovič svým hlubokým hlasem s pre-cizní výslovností. "Od počátku byla příjemná, a to výhradně díky vám!"

Na tato slova bude stewardka ještě dlouho vzpomínat. Bude mít v paměti jeho jemné rysy, mohutnou postavu a výraz očí, který jí má-ně připomínal některé z nejlepších pilotů společnosti B.O.A.C.

Bylo jen málo mužů, kteří jí podobným způsobem uvízli v paměti. Jedním z nich byl cestující jménem Palfrey, který často létal přes Atlantik, dále mimořádný zplnomocněnec McCall a ještě několik dalších, včetně stárnoucího biskupa z Llansedu...

Na letišti nikdo Andromoviče nečekal, ale dva agenti Z5 ve svých autech ho potají doprovázeli na cestě do města.

Andromovič odjížděl ve velkém taxi značky Ford, jehož řidič ve-sele vtipkoval na účet nejmohutnějšího zákazníka, jakého dosud měl:

"Víte, pane, jednou jsem vezl pravého medvěda grizzly z Orego-nu. Věřil by jste, že nezabral zdaleka tolik místa jako vy? Máte vůbec kam dát hlavu?"

"Nějak se sem vmáčknu," odpověděl dobromyslně Andromovič.

Ve středu města Andromovič vystoupil u hotelu Stevens a vešel do haly, kde bylo asi třicet lidí. Ihned vzbudil pozornost a jedna dáma poznamenala, že je to největší muž, jakého kdy viděla. Nosiči, poslíčkové, recepční i hosté při pohledu na něho stáli a žasli. Když se však na ně usmál, usmáli se i oni.

Cinzane stál u výtahu a se zájmem sledoval, jak se lidé za Andromovičem otáčejí a jak malí poslíčkové na něho hledí s otevřenými ústy. Jeden malý černoušek ještě dlouho zíral jeho směrem, i když se dveře u výtahu již dávno zavřely.

Liftboy ani žádný z pěti cestujících ve výtahu, z nichž jeden mě-řil přes šest stop a přesto byl o hlavu menší než Andromovič, po celou dobu jízdy nepromluvili. Teprve když Andromovič vystupoval, pozdravil ho liftboy nesměle:

"Dobrý - dobrý den, pane!"

Andromovič kráčet chodbou k pokoji, který měl rezervován. Byl ve stejném patře jako pokoje Palfreye a Brutona, ale v jiné chodbě. Měl číslo 791.

Vešel a zavřel za sebou dveře.

Chvíli postál a pak si opatrně prohlédl obě místnosti a koupelnu. Byly prázdné. Malý příruční kufřík odložil k nohám postele. Jiné zavazadlo neměl.

Pak zazněl telefon.

"Haló," ohlásil se.

"Zdravím, Stefane," ozval se Cinzane. "Jaká byla cesta?"

"Velmi dobrá, děkuji."

"To jsem rád. Během cesty z letiště vás nikdo nesledoval, ale lhal bych, kdybych tvrdil, že jste nebudil pozornost," dodal se za-chechtnutím. "Pan McCall je zde a hned vás přijde navštívit."

"Budu se těšit." Andromovičův hlas zněl upřímně.

Sedl si na židli. Pro většinu lidí byla příliš velká, ale on se do ní stěží vměstnal. Pět minut seděl a apaticky čekal. McCall však nepři-cházel.

Pak povstal. Nemračil se, ale bylo vidět, že zpozorněl. Třemi dlouhými kroky byl u dveří, chvíli váhal a pak je pomalu otevřel.

Na konci chodby byl McCall a za ním se hrozivě vlnil oblak ml-hy.

Před několika minutami McCall pravil svému průvodci:

"Myslím, že je zbytečné, abyste mne doprovázel ten kousek za roh."

Přesto čekal, až Cinzane sklídí se stolu rozházené papíry. Na stá-lý doprovod si již zvykl, protože mu Palfrey nedovolil, aby kamkoli chodil bez osobního strážce.

Cinzane vyšel z pokoje první a McCall ho následoval. Chodba byla prázdná. Vysoký jemný koberec tlumil jejich kroky. Když dospě-li k ohybu chodby, byl Cinzane asi tři stopy před McCallem.

Pak agent Z 5 zahrnul za roh...

McCall zaslechl tlumený výkřik a zasténání. Před sebou spatřil vířící oblak mlhy a instinkt mu velel, aby se otočil a prchl, ale pře-mohl jej a kráčel dál.

Před ním ležel na koberci Cinzane s nateklým krkem a s hlavou zvrácenou v nepřírozeném úhlu.

McCall se zastavil a stál bez hnutí jako paralyzován. Přímou před ním se svíjely kotouče mlhy, které jakoby vystupovaly přímo z podla-hy. Zprvu se zdálo, že jsou beztvaré, pak mu však v žilách ztuhla krev, když v kroutícím se oblaku mlhy spatřil cosi jako obrys záhadné po-stavy. Byl natolik ochromen hrůzou, že se nemohl ani pohnout.

Pak zaslechl, jak se někde otvírají dveře, nemohl však odtrhnout zrak od mlžné stvůry, která se zřejmě chystala k útoku. Z mlžného oblaku vystřelovala jakási chapadla a pozvolna se k němu blížila.

Jako fascinován zíral na ně i na nebohého Cinzana, ležícího se zlomeným vazem. Věděl, že nastává jeho poslední chvíle. Vyrázil ze sebe zoufalý výkřik a přitiskl se zády ke stěně.

Náhle spatřil před sebou postavu obrovitého muže krácejícího k němu. Ruce měl natažené před sebe, jako by se chystal k zápasu.

Přistoupil k elementu.

Nastal okamžik hrůzoplného souboje. McCall slyšel řev a sténá-ní, spatřil, jak je Rus téměř pokryt zmítající se mlhou.

Náhle se prudce zablesklo. McCall byl prudce odhozen na zeď, o níž si narazil hlavu a v bezvědomí se zhroutil na podlahu. Neviděl, že vedle něho stojí Andromovič zbrocený potem a těžce nabírá dech.

Dlouho trvalo, než se Rus pohnul, aby zvolna zvedl McCalla a odnesl ho do pokoje.

Rus se pozorně díval, jak se McCall, na jehož zbrzděné tváři byly stále patrné známky prožitých hrůz, ve svém křesle začíná hýbat.

Byl si vědom, jakým očištěm musel projít, protože toto martyri-um poznal sám na sobě.

Američan jakoby zestárl a budil dojem muže, který nebude dlouho žít.

Venku zřízenci ohrazovali poškozenou část chodby, kam byl ho-telovým hostům zakázán přístup. Pracovníci výzkumných laboratoří byli již na cestě s cílem prozkoumat poškozené místo. Mlha zmizela, avšak na stěně a na podlaze ve zřícené suti bylo vidět světlečervené skvrny.

McCall konečně otevřel oči. Andromovič seděl u stolu s perem v ruce a cosi psal.

Vzhlédl a usmál se.

"Vy... vy jste naživu?" zeptal se McCall nevěřičně.

Stále ještě byl pod dojmem prožitých hrůz.

"Jsem v pořádku," pokrčil Rus rameny. Kromě několika odřenin nebylo znát, že vyšel živý ze strašlivého souboje.

"Studoval jsem jejich způsob zabíjení," pokračoval. "Zjistil jsem, že vždy jdou po krku. Jsem však velmi silný, a tak..."

Znovu pokrčil rameny.

McCall polkl slinu. "Já... nikdy bych nevěřil, že něco takového uvidím. Vy jste to zabil?"

"Ano. Je to mrtvé."

"Dokázal by jste to znovu?" vyhrkl ze sebe McCall, na němž ješ-tě stále byly vidět známky hrůzného prožitku.

"Myslím, že ano," řekl rozvážně Andromovič. "Nemohu však zaručit, že se mi to vždy podaří, i když znám způsob, jak se jim bránit. Pokud by mne jich napadlo víc, byl bych proti nim bezbranný stejně jako vy. Jsem však schopen ubránit se jednotlivcům a případně ochrá-nit i své přátele."

"Jak jste se to naučil?"

"Ve Španělsku, když mne zajali a přesvědčovali, abych přešel na jejich stranu." Bylo přímo požitkem dívat se na Rusův úsměv.

"Nejsem právě vhodný subjekt pro přesvědčování, ale jednu věc jsem se dozvěděl."

"Jakou?"

"Ty obludy jsou ovládány Botticellim. Naučil stovky, možná ti-síce mužů a žen, jak je kontrolovat a tito jeho stoupenci ho přímo zbožňují. Pro elementa je zase jejich stvořitelem - Bohem."

Obr se odmlčel. Na McCallovi byly stále ještě patrné stopy hrůzného zážitku se setkání s obludou na hotelové chodbě.

"Jediný způsob, jak zničit moc elementa, je zabít Botticelliho," pokračoval Rus. "Je to jediná reálná možnost."

"Víte, kde je?"

"Ne."

"Palfrey, Bruton i další zmizeli," konstatoval McCall.

"Vím, že zmizeli. Zmizel také Forrester. Pokud je však ještě na-živu, mají ti ostatní naději."

"Z čeho tak soudíte?"

"Každý, kdo byl napaden a přežil, je odolnější vůči dalšímu úto-ku. Proto jsem schopen se jim úspěšně bránit. Totéž platí i o Forreste-rovi. Když jsem zabíjel elementa, byl jsem potřísněn jejich "krví" a okamžitě mne zahalila mlha. V jejich "krvi" je jakési fluidum, které ji vyvolává, a to je princip Botticelliových "mizících" triků. Člověk prostě zmizí a není vidět nic než mlhu."

Rus přistoupil k oknu, otevřel je a vyhlédl do ulice Clarke Street. Do pokoje pronikl hluk dopravy, venku se rozsvěcovala a zhasínala světla, jiná svítila trvale, takže se na ulici téměř dalo číst. Od chvíle, kdy řekl, "není vidět nic

než mlhu", Rus nepromluvil.

"Poslyšte," řekl McCall téměř drsně, "tam venku bylo před třemi dny tisíce lidí zabito, oslepeno nebo zůstalo v šoku. Nemocnice jsou přeplněny zraněnými, z nichž mnozí se již neuzdraví. To se může opakovat znovu a znovu tak dlouho, dokud nenajdeme Botticelliho a neuděláme tomu konec."

"Pátráme po něm všude," zněla Andromovičova odpověď. "Zjišťujeme, kde by mohl být a vyslyšíme jeho známé agenty. Má však stovky agentů, o nichž nevíme a kteří mohou být na nejvyšších místech i mezi prostými lidmi. Pro ně se stal doslova bohem. Jsou ochotni k jakékoli oběti a při pokusech s elementy jich také stovky zahynuly. Je smutnou pravdou, že nemáme ani tušení, kde by mohl být, a že ni-kdo z jeho přívrženců ho nezradí."

"Takže naši jedinou naději zůstává Palfrey, Bruton a ten muž Forrester," konstatoval trpce McCall.

"To souhlasí. Ti jsou naší jedinou nadějí," přikývl Rus.

Palfrey hleděl upřeně na Forrestera. Vzbudil se asi před půl hodinou, pak do pokoje vešla Isabella následována Mathildou a za nimi Forrester, který jen stál a nic neříkal.

Bruton ještě spal, ale bylo zřejmé, že se zanedlouho probudí.

V Palfreyovi stále ještě dozníval konflikt mezi obavou a pocitem spokojenosti. Všechno se snažil ze sebe setřást letargií, která z toho-to stavu vyplývala.

Neměl tušení, zda Forrester vůbec ví, co dělá. Bojuje nebo se již vzdal?

Choval se rezervovaně, neosobně a neprojevoval o nic zájem. Vzpomněl si na jeho výkřik, když mu dali injekci s drogou a také na svou vlastní zkušenost, kdy se mu po podané droze vše zdálo být přijatelné a dokonce správné.

Děje se totéž s Forresterem?

Změnil se nebo to jen předstírá?

Forrestera buď získali na svou stranu, nebo se bojí, že bude odhalen. Neprojevil žádné nadšení, že se setkal s Palfreyem a ani se nepokusil dát mu nějaké znamení buď pohledem nebo slovem. Seděl v křesle, nohu přes nohu, s cigaretou v ústech a když promluvil, znělo to nuceně:

"Za chvíli bude chtít Botticelli s vámi mluvit. Nevím, do jaké míry ho znáte."

"Dost málo."

"To se nedivím. Víte, kolik má přívrženců?"

"Desetitisíce?"

"Miliony!"

"Tomu nevěřím," řekl pochybovačně Palfrey.

Forrester se rezignovaně ušklíbl.

"Zanedlouho tomu uvěříte. Jednou z věcí, na kterou tento starý svět již dávno čekal, je nové náboženství. Nyní je máme - Botticelliovo uctívání krásy!" Do Forresterova hlasu se poprvé vloudilo cosi jako pohnutí, i když jeho slova byla pronesena jakoby neosobně.

"Určitě nevíte, proč má kolem sebe všechny ty krasavice, které dokážou kráčet ohněm, nechají si probodávat údy a těla, upadají do kateleptického spánku a probouzejí se, jako by se nic nestalo?" pokračoval Forrester.

"Ne, to nevím," řekl tiše Palfrey.

"Měl byste to ale vědět..." ušklíbl se Forrester. "Vyplývá to z logiky věci. I to nové náboženství je naprosto logické. Vše začalo Botticelliovým horováním pro krásu. Nejprve skupoval vše krásné - od obrazů až po ženy a jeho nadšení stále rostlo. Lidé se mu začali klanět - je to krásný muž a má nesmírně silnou vůli. Řada dívek se do něho bláznivě zamilovala. Pečlivě studoval stará náboženství, pak hypnózu a jógu, která ho nejvíce fascinovala. Nalezl způsob, jak urychlit proces duševního uzpůsobování, ke kterému Indové dospívali teprve dlouho-dobou trpělivostí a pečlivou přípravou, a to pomocí zvláštní drogy. Tyto drogy uzpůsobovaly duševní pochody tak, že ten, kdo je požil, podléhal vůli jiného. Ať již to nazveme obludnou formou hypnózy nebo jakkoli jinak, zůstává skutečností, že to působilo. Lidé se podřizovali jeho vůli a považovali ho za Nejvyšší bytost."

Forrester se odmlčel. Bruton se mezitím probudil a s očima široce rozepřenými napjatě poslouchal.

Forresterův hlas zněl zastřeně a jeho chování téměř hraničilo s cynismem. Posluchači si nemohli být jisti, zda to, co říká, je jeho vlastní názor nebo nikoli.

"Vycvičil dívky jako Elenoru, Mathildu a tisíce jiných," pokračoval Forrester, "které pak používal jako své misionářky. Což není důkaz, když někdo vidí krásnou dívku, jak bez úhony prochází ohněm, že to není obyčejná lidská bytost? Sám bych rád věděl, čím vlastně jsou."

Tyto dívky většinou pracují mezi prostými lidmi a vůbec všude, kde vládne nevzdělanost a pověrčivost - prostě tam, kde jsou si jisti rychlými a trvalými výsledky, ale přívržence tohoto náboženství najdete i mezi vyššími třídami. V nižších společenských třídách věc došla již tak daleko, že toto hnutí již nelze zastavit.

Je nutno si uvědomit, že jsou kdykoli schopny učinit něco, co se vám i mně bude jevit přímo jako zázrak."

Forrester se znovu odmlčel.

Otevřely se dveře a vstoupila Isabella. Na rtech jí pohrával jemný úsměv, který jakoby se rozplýval. Palfrey si byl jist, že slyšela vše, co Forrester řekl a že Forrester si je toho vědom.

"Haló, Isabello," pozdravil ji Forrester, aniž povstal ze židle. "Jak mi bylo uloženo, vysvětlil jsem Palfreyovi, jak se věci mají."

Isabella pohlédla na Palfreye, zcela přehlížejíc Brutona. Dlouho mlčela, než promluvila.

"Je pouze otázkou času, dokud Palfrey, než Botticelliova moc bude všeobecně uznávána. Bude šťasten, pokud toho bude dosaženo bez krveprolití. V případě, že bude kladen odpor, stačí jeho jediné slovo a..."

"Chicago bylo pouhé štipnutí blechy," poznamenal suše Forrester.

"Je nutno si uvědomit," pokračovala Isabella, "že má absolutní moc nejen nad svými stoupenci, ale též nad elementy. Ti všichni vědí to, co zbytek světa teprve pozná!"

"Co pozná?"

"Že Botticelli je nesmrtelný a že nemůže být zabit!"

Isabella tomu zřejmě věřila, ale Palfrey si nebyl jist, zda tomu věří také Forrester, jehož chování se nezměnilo. Po chvíli odešel s Isabellou a oba zajatci zůstali sami. Bruton stál-le mlčel, zřejmě se ještě zcela nevzpamatoval. V pokoji nastalo nepříjemné ticho.

Náhle se rozletěly dveře a do pokoje se doslova vřítel Forrester, v jehož tváři bylo patrné zděšení. Zvedl ruku a přiložil ukazováček ke rtům.

Palfrey cítil, jak mu vzrušením bije srdce. Otázka, která ho tak dlouho trápila, byla zodpovězena. Forrester zůstal věrný! Bruton přímo vyletěl ze židle.

"Zúčastníte se Botticelliho představení," zašeptal. "O nic se ne-pokoušejte, neměli byste nejmenší šanci. Musíte zachovat naprostý klid!"

Utřel si vlhké čelo a pokračoval normálním hlasem s náznakem formálnosti:

"Sape, viděl jste už někdy zkoušku ohněm?"

"Bohužel ano."

"Jen počkejte, až uvidíte tuto. Jsem si jist, že vás přesvědčí!"

21.

Forrester krácel první a za muži v určité vzdálenosti následovaly dívky. Bruton hleděl přímo vpřed a tvářil se odevzdaně. Bylo zřejmé, že předešlé zážitky i obava z toho, co uvidí, na něho působily daleko více než na Palfreye. Na čele se mu perli pot.

Prošli úzkou chodbou a vstoupili do kulaté místnosti na způsob malého římského amfiteátru. Bylo tam vyvýšené pódium, z něhož vedly dveře do zadních místností nebo chodeb. Kolem pódia byla dře-věná sedadla ve dvanácti postupně se zvyšujících kruzích.

Sál byl zřejmě určen pro několik set lidí, ale byl obsazen jen z malé části. Palfrey odhadoval, že je přítomno asi padesát osob.

Všichni přítomní projevovali známky horečnatého napětí.

Forrester je zavedl do nejnižší uličky mezi sedadly a usadil je přímo proti pódiumu. Forrester seděl mezi oběma muži, dvě dívky si sed-ly vedle Palfreye a dvě další vedle Brutona.

Prostor amfiteátru připomínal planetárium, které Palfrey navští-vil po svém příletu do Chicaga. Na stropě ve tvaru duté polokoule byly hvězdy zcela jiných konstelací, než jsou na obloze. Strop i stěny amfiteátru byly bleděmodré, stejnou barvu měly i závěsy kolem pódia. Napětí v sále vzrůstalo.

Ze dveří na pódium vystoupila dívka, kterou Palfrey dosud nevi-děl. Oči přítomných se na ni upřely a sálem proběhlo hluboké vydech-nutí.

Vztáhla paže k divákům jako výzvu, aby poklekli. Všichni po-slechli a upřeně se na ni dívali až do chvíle, kdy ustoupila stranou. Zdálo se, že vyčkává, až nastane nějaký vrcholný okamžik.

Palfreye se zmocnil podivný pocit. Zdálo se mu, že slyší bušení padesáti srdcí a jejich zrychlený tep.

Na pódium se objevila Isabella v bílé dlouhé říze a za ní Botticelli. Na sobě měl bleděmodré roucho na způsob římské tógy a na hlavě věnec z drobných modrých květín. Stál bez hnutí.

Všichni s výjimkou Palfrey a Brutona sklonili hlavy, poklekli a zaníceně mumlali něco jako prosby nebo modlitby.

Forrester rovněž klečel.

Po chvíli se zvedli, chvíli stáli a pak se znovu posadili. Palfrey odvrátil oči od Botticelliho a pohlédl na Brutona, jehož výraz byl do-slova vražedný. Položil mu ruku na rameno, jako by ho napomínal, aby zachoval klid.

Na pódium donesli velký kotel, v němž vřel jakýsi doběla rozta-vený kov, jehož žár spaloval tváře a vysušoval dech. Byl umístěn uprostřed pódia. Botticelli s Isabellou stáli opodál a čekali.

Dívka, která je před tím uvítala, se přiblížila ke kotli, jehož žár jí musel spalovat vlasy i oči.

Přistoupila k němu ještě blíže.

"Ne! Ne!" zařval Bruton a chtěl se vrhnout na pódium. Dívky, sedící vedle něho, se ho rychle chopily. Divoce s nimi zápasil, ale jejich mladá síla byla na něho příliš. Strhly ho zpět na sedadlo a držely ho, aby nemohl znovu vyskočit.

Dívka na pódium vložila ruce do žhavého kovu a pozvolna do něj vstoupila.

Brutonův výkřik projel Palfreyimu až do morku kostí.

Dívka vystoupila ze sálajícího kotle jako bájná "Ona"* , otočila se k Botticellimu a klesla před ním na zem.

Pak povstala a odešla.

Na její místo nastoupila jiná dívka, stejně mladá a krásná, oděná v průsvitné blůzičce a plisované sukni. Beze slova vystoupila na pódium a odevzdaně pohlédla na Botticelliho.

Botticelli jí pokynul.

Přistoupila k němu blíže, on ji vzal za ruku, načež se mu uklonila a poklekla.

Napětí v sále se stále zvyšovalo.

Náhle ji obklopila světlešedá mlha a dívka zmizela.

V nastalém tichu Forrester poznamenal:

"To dokáží všichni z nás. Kdykoli se nám zachce, můžeme zmi-zet v mlze."

Na pódium zhoustla mlha tak, že v ní zmizel Botticelli i Isabella. Vteřiny pozvolna ubíhaly a mlha stále zůstávala na místě.

Pak se náhle začala dívka zhmotňovat, vystoupila z mlhy a poodešla několik kroků. Zastavila se a hleděla upřeně ke stropu. Stála nehnutě jako živá oběť - jako jehně čekající na porážku. Oblak mlhy, vlnící se jako horský vzduch nad pouští, se k ní blí-žil. Nedívala se však na něj, ale stále hleděla směrem, kde stál Botti-celli. Mlha se k ní stále více přibližovala. Do smrtelného ticha v sále zahřměl Brutonův hlas: "Ne!"

Jakoby jeho výkřik byl povel, mlha se vrhla na dívku, která se konečně pohnula a na její tváři se objevil výraz strachu - strachu před smrtí. Pak ji elementum uchopilo za hrdlo a když padala, ozvala se ohlušující exploze.

Dívka ležela na podlaze se zlomeným vazem. Bruton ječel, zmítal sebou, ale dívky ho pevně držely. Palfrey se snažil nevidět a neslyšet, ale nedařilo se mu to. Koutkem oka stále viděl svého zoufale zápasícího přítele. Na pódiu se objevila další elementa. Botticelli pomalu kráčet k ležící dívce a elementa se hrozivě plížila za ním. Tato nová situace zřejmě Brutona poněkud uklidnila. Mlžné obludy se náhle vrhly na Botticelliho. Stál nehybně a ve chvíli, kdy ho elementa obklopila, zazněla ohlušivá exploze, sálem proletěl prudký závan větru a současně se oslnivě zablesklo. Když se Palfreyemu opět vrátil zrak, spatřil, jak Botticelli nadále stojí vzpřímeně, bez jakéhokoli zranění, Zato pódium bylo téměř celé v troskách, obdobně jako tehdy schodiště v Brett Hallu. V hledišti všichni leželi před Botticellim tváří k zemi. Poblíž místa, kde stál, bylo na zemi vidět známé rudé skvrny. "Vidíte," řekl Forrester, "není možné ho porazit. Nad ním lze zvítězit, jen když ho zabijete, ale to zřejmě nikdo nedokáže." Palfrey mlčel.

Dvě dívky sedící vedle Brutona ho zvedly a odnášely. Byl zticha, v bezvědomí - možná mrtev. Mrtev?

Po celou dobu existence organizace Z5 Bruton spolupracoval s Palfreyem a byl jeho nejlepším přítelem. Na to však Palfrey nyní ne-myslel. Stále měl před očima dívku, jak vstupuje do žhnoucího kotle a v příštích minutách je zabita jen proto, aby tím byla dokázána Botti-celliho nesmrtelnost a jeho neomezená moc nad elementy. V uších mu stále zněla Forresterova slova. "Nad ním lze zvítězit, pouze když ho zabijete, ale to zřejmě nikdo nedokáže..."

Palfreyovi dali tabletky a trochu vody. Po chvíli usnul v pokoji, kde již ležel Bruton. Oba se vzbudili téměř současně. Od té doby, co usnuli, mohla uplynout hodina nebo také celý den. Otevřeli oči. Palfrey se na Bruto-na usmál a Bruton se oplátkou na něho zašklebil. Bruton se na posteli prudce posadil, zatímco Palfrey se ještě pro-tahoval a rozhlížel kolem. Byl to pokoj, do něhož je Isabella přivedla z tunelu a byli v něm jen oni dva. Byl příjemně vytopen a osvětlení při-pomínalo denní světlo. Bruton vstal a začal obcházet pokoj. Pak se zastavil před Palfreyem s otázkou v očích: "Při tom včerejším představení jsem se choval trapně, že?" "Řekl bych, že ano," přikývl Palfrey. "Trochu si na to vzpomínám," řekl Bruton a po chvíli dodal: "Dnes ráno je to za celé měsíce poprvé, co jsem se probudil a nemám strach!" "U mne je to podruhé," řekl Palfrey. "Jenže poprvé to trvalo jen krátce." "Zřejmě jsem optimista. Mne strach tížil jako závaží a nemohl jsem se jej zbavit, až teď." "Něco mi však stále dělá starost," řekl Palfrey. "Jakou starost máte na mysli?" "Jde mi o lidi, kteří se ještě nezbavili svých starostí. Chtěl bych podat zprávu Drusille." "A já Robině." Poškrabal se na nose, zasykl a pohlédl na prst. "Sedřel jsem si stroupek," konstatoval. "To znamená, že ještě neumím-ovládat svá těla jako oni." Setřel si kapesníkem krev z nosu. "Kromě toho bych se potřeboval oholit." "Za chvíli začnete nadávat na poměry, což bude důkaz, že se vracíme do normálního stavu."

Bruton se zachechtal.

Po celé další dvě hodiny vzpomínali na včerejší zážitek, aniž by pocítovali hrůzu, i když byli téměř přesvědčeni, že se to skutečně sta-lo. Překvapilo je to, ale neděsilo. Také starost o jejich ženy poněkud ustoupila do pozadí. Jako by věděli, že jejich manželky tuší, že jsou stále naživu.

Vešel Forrester a zavedl je do koupelny a mluvil jen zcela obecně. Byl tam elektrický holící strojek, sprcha a vše ostatní, co potřebo-vali.

Pak byla snídaně, kterou přinesla Paula, jeden z Botticelliových andělů. Měli slaninu, správně uvařená vejce, koláčky, javorový sirup a kávu.

Dívka jim prostírala a zcela ignorovala obdivné pohledy, které na ni Bruton vrhal. Byla si jich však plně vědoma, protože při odchodu se na něho šelmovsky usmála.

"Na muže zřejmě není," poznamenal Bruton. "Bože, mám já ale hlad!"

Jeho lehkovážnost byla zřejmě dobrým znamením.

Během další hodiny oba zvážněli a bolestné vzpomínky se poča-ly vracet. Palfrey si povšiml Brutonova zaraženého výrazu. Ať již to byla jakákoli droga, kterou jim dali, neutlumila natrvalo jejich obe-zřetnost.

Otevřely se dveře a do pokoje vstoupila Isabella ve své dokonalé španělské kráse.

"Chtěl by s vámi mluvit," oznámila jim prostě.

Vedla je přes chodbu do jiného menšího pokoje, v němž seděl Botticelli. Za ním visel na zdi jeden z velkých obrazů. Tvářil se vážně. Byl bezvadně oděn a jeho mužská krása byla téměř neskutečná. Povstal a přejel pohledem z Brutona na Palfreye.

"Vidím, že se cítíte lépe," řekl. "To je dobře. Droga sice pomáhá, ale nemůže vás přesvědčit. K tomu musíte dospět sami."

Odmklčel se. Znovu pohlédl na Palfreye, ale zcela pominul Bru-ona.

"Dal jsem vás zavolat, protože chci, abyste se vrátil a řekl svým vládám o všem, co jste tady viděl. Doufám, že uvěříte všemu, co vám nyní řeknu, protože jinak budou vaše velká města těžce napadena. Měl jsem v úmyslu čekat a skrytě pracovat, ale by se svými agenty jste mi působil potíže, takže jsem byl nucen sáhnout k odplatě."

Nyní už je cesta zpět nemožná. Musím být všude přijat, nebo si to vynutím. Věřte, že mi nejde o nic jiného, než abych mohl svobodně získat svět na svou stranu."

"Pokud mi v tom budete bránit," pokračoval Botticelli, "budu nucen povolat elementa. Jsou zlá, špatná a zrádná, a pouze já sám ne-bo pomocí svých lidí jsem schopen je ovládat. Nikdo jiný to nedokáže!"

Na oba muže dolehl tísnivý pocit strachu. Brutonova tvář byla popelavě šedá a nebyl schopen zadržet chvění svých rtů. Na jeho tváři se objevily krůpěje potu, které pak v malých pramíncích stékaly po obličeji, a jeho oči se podivně leskly.

Botticelli pokračoval tichým a mírným hlasem:

"Je mi zcela jedno, jakou alternativu si vyberete, Palfreyi. Vy a vaše vlády mají úplnou volnost volby. Moji lidé musí být propuštěni a nikdo z nich nesmí být znovu ohrožován. Musím mít svobodu projevu, získávat stoupence a dávat se zbožňovat. V každém velkoměstě, městě i na vesnici mám své příznivce, dlouho jste sledoval moji činnost, abyste to věděl!"

"Ano, vím to," řekl mrzutě Palfrey.

"Nikdy nemůžete zvítězit..." začal Bruton, ale zarazil se.

"Myslíte si, doktore Palfrey, že nás není dost?" pokračoval Botticelli, aniž by reagoval na Brutonův výpad.

"Pohledte sem, doktore," řekla Isabella. Stála vedle velké bílé stěny, otočila se a stiskla tlačítko. Na stěně se objevila mapa obou světových polokoulí, na níž bylo množství malých světelných bodů. Některé byly zcela nepatrné, jiné větší asi jako špendlíková hlavička.

Velké shluky těchto bodů byly soustředěny kolem velkoměst jako New York, Londýn a jiné. Daleko víc jich bylo v Indii a Číně než ve Spojených státech a Velké Británii. Při pohledu na ně se Palfreyovi zdálo, jako by jas těchto bodů věštil cosi neblahého. "Zde všude jsou místa, kde má Sandro své stoupence," řekla pyšně Isabella. "Všichni musí mít naprostou volnost ve svém konání!"

Palfrey hleděl upřeně na svítící body, které zářily jako hvězdy spadlé na tvář světa. Proto si nevšiml mlhy, která se vytvořila u dveří.

Část čtvrtá

BOTTICELLI

22.

Mlha, řídká a průhledná jako pára, se nejprve objevila na jedné straně mezery mezi dveřmi a podlahou a nyní již pronikala i druhou stranou.

Malá mlžná chapadla se kroutila a natahovala, jako by se jakýsi tvor s mnoha končetinami snažil protlačit skulinami natolik, aby dosáhl na zavřené dveře a mohl je otevřít.

Isabella si ničeho nevšimla a stejně tak Botticelli, jehož zrak byl upřen na Palfreyovu tvář. Bruton seděl zhrouceně na židli. Oči měl přivřeny, ruce svěšeny podél těla a jeho tvář byla popelavě šedá. Po-kud si něčeho všiml, nedával to najevo.

Mlha u dveří jakoby se svíjela.

Palfrey si prohlížel svítící body na mapě a hlavou mu probíhalo vše, co se dozvěděl o Botticelliho činnosti. Ženy a muži byli podpláceni nebo přesvědčováni. Pocházeli ze všech společenských vrstev, byli dokonce i ve vládě a zastávali i mnohé jiné významné funkce. Patřili k nim senátoři, členové parlamentů, vysocí důstojníci pozemních sil, námořnictva a letectva. Botticelli měl své stoupence ve vojen-ských kruzích, ve velkých finančních domech na Wall Streetu, v londýnské City, v Paříži, ve Vídni, v Berlíně, Moskvě, Pekingu a Bombaji - všude ve světě tam, kde by se to nejméně čekalo. Byli ve vesnicích i ve městech, pracovali na stavbách, vyráběli automobily i potraviny pro obyvatelstvo, byli i mezi těmi, kteří vyráběli zbraně schopné zničit lidstvo - všude tam měl Botticelli své zbožňovatele. Mnozí z nich zastávali důležitá místa a on věřil, že se na ně může spolehnout.

Všichni oddaně sloužili tomuto muži, který si svévolně přivlastnil titul "Nejvyšší bytost".

Palfrey si nevšiml vlnící se mlhy, jejíž chapadla se natahovala jako beztvářá ruka s tvořícími se a opět mizejícími prsty, které se vlnivým pohybem snažily dosáhnout na kliku dveří.

"Může nastat věk dobra," poznamenala Isabella, "kdy dobro bude mít nesmírnou moc!"

Hleděla upřeně na Palfreye, který si byl vědom, že se ho snaží přesvědčit a že do svého úsilí vkládá svou neochvějnou víru v Botticelliho. Rovněž Botticelli s něho nespouštěl oči a nevěnoval žádnou pozornost Brutonovi ani tomu, co se dělo u dveří. Měl zájem pouze o něho.

Palfrey studoval mapu a vybavoval si podrobnosti ze zpráv, které mu docházely ze všech končin světa i z Paříže, kde krásná Octavie zmizela přímo před otcovými užaslými očima. Pomyslel i na Španělsko, na americké návštěvníky, na krásnou Isabellu, na jednu z nejhorších bouří, které se kdy udály, i na krátery plné žhavého bahna, na něž se změnilo kamenné podloží.

Žhavé bahno!

Tato představa změnila směr a náplň jeho myšlenek. Odvrátil se od mapy a pohlédl na Isabellu, jejíž úpěnlivý pohled měl v sobě cosi dojemně prosebného. Nechápal, proč jí a Botticellimu tolik záleží na tom, aby jim uvěřil, zřejmě však k tomu měli nějaký důvod.

Začal bojovat, ale na rozdíl od Brutona zcela jiným způsobem. Vzpomněl si na žhavou masu bahna, na ničení, na blesky a úderu hromu, na mlhu a všechny ostatní fyzikální zraňující a zabíjející jevy, které bylo možno vnímat. Zmizely domy, jezero se změnilo v řiti se příbojovou vlnu a mlha zahalila město.

V té chvíli měl porozumění pro zuřivost, která se Brutona zmocnila a cítil totéž, co on, ale s rozvahou, bez emocí a slepého hněvu.

"Co vás trápí?" zeptala se Isabella.

"Zdá se, že mi stále nevěří," řekl chladně Botticelli. "Ať tedy jde. Pokud se mu nepodaří přesvědčit své nadřízené..." Botticelli po-krčil rameny.

"Mějte s ním trochu trpělivost," žadonila Isabella. "Doktore Palfreyi, uvědomujete si, co vše je ve vaší moci a jakému utrpení mů-žete zabránit? Viděl jste, co se stalo v Chicagu, a to byla jen malá ukázka..."

"Podívejte se ke dveřím!" zařval Bruton.

Dveře se pozvolna otvíraly a dovnitř se tlačila mlžná chapadla. Po Brutonově výkřiku se dveře zastavily a přirazily se, až se otřásla zeď.

Bruton prudce vtáhl dech a zasykl.

"Ne!" zvolal Botticelli.

Vše, co následovalo, se událo ve zlomku vteřiny, přesto však si Palfrey později vzpomněl na každý detail a na každý pohyb vířící ml-hy. Botticelliův povel ji na chvíli zastavil a počala se chovat, jako by nevěděla, kterým směrem se má vrhnout. Kroutil se a vlnila na místě a Palfrey, strnulý hrůzou, si uvědomil, že se dívá do tváře ztělesněné-mu zlu. Nebyl schopen promluvit ani se pohnout, aby ucouvl před hrozi-cím nebezpečím.

"Ustupte," řval Bruton. "Ustupte!" Jeho varování patřilo Isabelle.

Neposlechla. Namísto toho napřáhla paži a kráčela vpřed. Mlha podobná bezbarvým plamenům k ní vystřelovala svá chapadla, Isabel-la však kráčela stále kupředu.

Bruton se přikrčil, ale Botticelli mlčel a ani se nepohnul. Palfrey strnule zíral na dívku a na odporný beztvary jev.

Náhle sebou stvůra začala zmitat a stahovat se zpět ke dveřím. Protáhla se jimi a zdálo se, že prchá. Isabellina paže klesla, ale dívka stále kráčela ke dveřím a vstoupila do chodby. Botticelli přerušil své dlouhé mlčení a zvolal: "Isabelle, vraťte se!"

Isabella neodpověděla.

Náhle se zablesklo a ozval se prudký výbuch, který otřásl poko-jem. Místností projel prudký závan větru, odrazil se od rohů a stěn a ztichl.

Bruton báživě hleděl na dveře. Botticelli lehce přivřel oči a tváře mu poněkud zrudly. Přistoupil ke stolu a sedl si na jeho desku. Na konci chodby se ozvali hlasy, mezi nimi i Isabellin.

Botticelli pokrčil rameny. "Občas se stane, že se některé z nich vzbouří, je to však jen zřídka, takže mne to celkem neznepokojuje. Profesor Reboune, který vedl můj výzkum, byl jedním z nich zabit, naštěstí až poté, co své výzkumy prakticky dokončil. Palfreyi, čekám na vaši odpověď. Předáte mé poselství?"

"Co chcete, abych jim sdělil?"

Bruton se znechuceně odvrátil.

"To už zní lépe," usmál se Botticelli. "Bruton a Forrester zůsta-nou zde. Vy se vrátíte k McCallovi a pokud to bude nutné, zajedete i do Londýna. Vysvětlíte jim, že jejich odpor je nesmyslný. Řekněte, že jsem nezranitelný a že jste se o tom přesvědčil na vlastní oči. Jakmile mne uznají..."

Mne!

"... nebudou už mít žádné nesnáze. Aby uvěřili, že mám moc, nařídím elementům provést další útok, a to ještě dříve, než se vrátíte. A teď..."

23.

Senátor McCall kráčel pozvolna směrem k Páté Avenue.

Do obličeje mu svítilo slunce, zlatící svým jasem mohutné budo-vy, které vysoko čnely nad hlavami lidí zaplňujících ulice.

Bylo téměř šest hodin večer.

McCall zabočil do Čtyřicáté druhé ulice, pohlédl na knihovnu a okolní stromy, které již začínaly zeleně pučet, a prošel ji až k Broadwayi. Byl jedním z chodců v hlučícím davu, v němž každý krá-čel za svým cílem. Byli v něm běloši, černoši, lidé ze severní a jižní Evropy. Kostaričané, Francouzi, Němci a Holanďané - všichni občané společné vlasti.

Nikdo z nich nepomyslel, že je čeká pohroma.

Nad budovou RKO na Rockefellerově náměstí stojící hned za rohem, kolem něhož procházel, se začaly tvořit chumáče mlhy. Mc-Call si jich povšiml a bezděčně si přitáhl plášť k tělu. Večer byl sice poměrně teplý, ale McCall měl náhle pocit jakéhosi chladu a současně i osamělosti.

Lidé proudili do kin, divadel, nočních klubů, restaurací a barů. Na 42. ulici a na Broadwayi až ke 48. ulici byly tak husté davy, že si jimi musel razit cestu. Když světlo zastavilo dopravu, hrnuly se prou-dy lidí přes ulici a po střechách stojících aut bylo doslova možno pře-jít.

Zde v polosvětle se neonové reklamy rozsvěcovaly a zhasínaly s takovým jasem a pestrostí barev, že vyvolávaly zmatek v těch, kteří zde byli poprvé.

Různobarevná světla se střídala, reklamy, značky a osvětlení se měnilo a zdálo se, jako by vše tančilo, smálo se, zvonilo, kouřilo i kašlalo, ale tisíce lidí kolem procházelo bez zájmu, zatímco cizinci nevěřičně vyvalovali oči.

Nad tím vším houstly šedé mraky, které sestupovaly stále níže.

McCall, nenápadně hlídán děma muži z FBI, kráčel směrem k řece Hudson. Náhle se zastavil a pokynul projíždějícímu taxi:

"Riverside Drive na 89. ulici," přikázal.

"Okay."

"Moment," řekl McCall a předstíral, že má potíže s nastupováním, aby oběma detektivům poskytl čas rovněž si zastavit taxi. Věděli, že má namířeno do svého apartmá na Riverside Drive, odkud byla vyhlídka na řeku Hudson, New Jersey a za příznivého počasí možnost přehlédnout i část území Spojených Států směrem k pacifickému pobřeží. Na Desáté Avenue byl poměrně slabý dopravní ruch a na Riverside Drive byl téměř klid. Domy zde nebyly nijak vysoké. V oknech za staženými záclonami se svítilo a k houstnoucím oblakům mlhy se tyčily televizní antény jako tykadla neznámých tvorů.

Na rohu ulice McCall vystoupil a zaplatil taxikáři. Za nimi je-doucí auto rovněž zastavilo a vysadilo oba muže z FBI, kteří zůstali v pozadí. Jiný muž z FBI, stojící u rohu domu, ho pozdravil:

"Jak se vede, pane McCalle?"

"Nijak zvláště," odpověděl zasmušile McCall. "Je pan Andromovič přítomen?"

"Ne, pane, ale brzy se vrátí."

Muž z FBI stiskl tlačítko výtahu a když McCall vstoupil, strážce se vzdálil. Výtah se zastavil ve čtvrtém patře.

McCall viditelně zestárl. Jedině jeho oči se zdály vzdorovat zátě-ži minulých týdnů, ale i tak v nich ubýlo něco z dřívější rozhodnosti.

Dole v hale jeden z mužů, kteří s ním přijeli, poznamenal:

"Jednoho dne prostě upadne a zemře. Je mi to líto." Poklepal si na čelo a dodal: "Škoda, byl to správný chlap!"

Druhý muž přehodil doutník z jednoho koutku úst do druhého:

"Já vám zase říkám, že stále to ještě chlapík je!"

"Jistě, ale trochu mu to jde na mozek!"

"Nemyslím, že by byl takový blázen, jak si myslíš," řekl druhý muž a převalil doutník zpět na původní místo. "Tam na Pacifiku byl s námi vojenský kněz - celý McCall. Vzpomínáš si ještě na atol Yípee? Jistěže ano. Byl s námi stále v přední linii, ne někde vzadu a vždy, když slyším mluvit McCalla, vzpomenu si na něho."

"Pak ho ale sbírali po kouskách, že?"

Doutník putoval opět do druhého koutku.

"Ne. Když se vrátil domů, nějaký bláznivý řidič ho přejel. Vždy když McCall mluví v televizi, v rozhlasu nebo o něm čtu v novinách, vidím toho kněze stále před sebou. Víš, co o něm říká Jeff Cardell?"

"Má žena čte pouze Mirror."

"Kdo mluví o tvé ženě? Přece si také kupuješ noviny, nebo ne? V televizi a v Timesech ho Cardell označuje za nového Strýčka Sama a ve všem ho podporuje. Obecně se říká, že McCall se nikdy nemýlí. Jenže nikdy nedělají to, co on chce, aby dělali!"

"To je pro mne příliš vysoká politika. Zřejmě nebojuje tím správným způsobem. Když na mne jde muž s pistolí, nebudu s ním přece bojovat holýma rukama!" Poklepal si na kapsu s pistolí a vrátil doutník na původní místo.

"Možná, že máš pravdu," řekl muž, kterému byl McCall sympa-tický.

McCall vystoupil ve čtvrtém patře. V malé hale někdo odložil na židli noviny. McCall se zastavil, zvedl je a podíval se na titulní stranu. Byl tam sloupec přes celou stranu věnovaný jemu s nadpisem:

Strýček Sam - McCall:

- Při projevu na dnešním zvláštním zasedání Spojených národů v New Yorku žádal McCall nové uspořádání rovnováhy sil, spočívající - jak to nazval - na vůli k obraně. Prohlásil, že nový náboženský despota má své tajné buňky nejen v každé vesnici, městečku i ve vel-kých centrech Spojených Států, ale po celém světě. Tento náboženský vůdce jménem Botticelli, žije v tak zvaném "Domě andělů". Toto mís-to má i pro senátora osobně zvláštní tragický význam. Botticelli zašel ještě dál. Prý ovládá tvory, kteří mohou čelit atomovým i vodíkovým bombám, takže nemohou být žádným způso-bem zneškodnění. Senátor se domnívá, že není možno uzavít smlou-vu s ďáblem, a tak nám prý nezbývá, než padnout na kolena a usilovně se modlit.

Možná, že má pravdu, možná, že v něčem přehání. Ať je tomu jakkoli, podpořil ho pouze malý státěček Benigua, který navrhl, aby se ustanovila zvláštní komise, která by prošetřila situaci z hlediska zná-mých chicagských událostí. Zástupci Velké Británie, USA, Ruska, Belgie a Pákistánu svorně tvrdili, že být více takových mužů jako je McCall, svět by se určitě stal lepším. Zdá se, že někteří z nich to myslí doopravdy.

Dva dny po chicagské katastrofě provedla skupina expertů, fyzí-ků a biologů za účasti novinářů podrobné šetření a vypracovala zprávu pro mimořádné zasedání OSN, které se dnes naposled sešlo a zprávu přijalo. Uvádělo se v ní, že katastrofální bouři způsobily neobvyklé povětrnostní vlivy a že atomový výbuch s tím nemá nic společného.

Jediný rozdíl oproti jiným bouřím je v její nevídané intenzitě. Současně bylo zjištěno, že došlo k jakémusi podzemnímu výbuchu, který způsobil slabé zemětřesení. Vřící bahno je téměř stejného slože-ní jako bahno z horkých yellowstonských pramenů, z italské Neapole či sopky Roturoa na Novém Zélandě. Tamější horké prameny tryskají po staletí a lidem neubližují.

Před svým skončením ustanovilo mimořádné zasedání dozorčí skupinu, vedenou senátorem McCallem, aby sledovala a hlásila přípa-dy eventuelních dalších bouří obdobně ničivého charakteru. Závěrem zpráva uvádí, že je jen malá

pravděpodobnost - pokud vůbec nějaká je - že by se něco podobného mohlo v budoucnu opakovat.

McCall znechuceně odhodil noviny.

Odemkl si dveře svým klíčem a muž FBI, který ho pozoroval ze dveří protějšího apartmá, si ulehčeně oddechl. Strýc Sam téměř nikdy nevychází v noci ven, takže nyní bude zřejmě v bezpečí.

Na křesle, v němž obvykle sedával Stefan Andromovič, ležely jiné noviny. Byl to Journal America. O televizní přijímač byl opřen lístek s poznámkou:

"Vrátím se v sedm hodin. S.A."

Hodiny právě ukazovaly půl sedmé.

McCall unaveně klesl do křesla a vzal do ruky noviny. První, čeho si povšiml, byla jeho mistrovsky provedená karikatura. Měl na ní kozi bradku, cylindr s hvězdami a pruhy a zdvižené ruce v žehnajícím gestu. Pod obrázkem byl nápis:

"Náš nový strýček Sam".

Krátký text pod obrázkem sděloval:

"Usilovná snaha McCallova a několika jeho věrných, nikoli však praktických idealistů vyvést Spojené národy z jejich obvyklých klika-tých cest, dnes skončila.

Strýček Sam nesporně získal mnoho dalších nových přátel a po-kud by v budoucnu vedl kampaň za nějakou dobrou věc, jistě by se mu dostalo široké podpory. Za celé generace neslyšela Amerika tak působivý projev.

Nyní, když drzý návrh malé Benigui byl zamítnout, mohou se Spojené národy uložit k obvyklému zinnému spánku a probudit se zase v květnu, kdy se budou moci zabývat tíživými světovými pro-blémy a podniknout praktické kroky k potlačení rostoucího napětí v Asii i řešit nové evropské problémy.

Chicagská katastrofa nebude zapomenuta. Spojeným národům i Washingtonu lze jen blahopřát, že odmítly věřit v nějakou nadpřiroze-nou událost. Příroda je mocnost, s níž nutno počítat, ale kdo je scho-pen zachytit meteor? Je možná dobrým znamením, že ke zničeným domům patří i Botticelliův se všemi jeho moderními "anděly" - pokud to vůbec andělé jsou. Je-li někdo prokazatelně mrtev, pak je to právě Botticelli."

McCall unaveně zavřel oči.

Po chvíli pomalu vstal, zapnul televizní přijímač a vrátil se ke svému křeslu. Právě končila nějaká hudební komedie. Zahlédl rej hez-kých nohou, několik krásných tváříček a pak nějaký čilý mladík začal velebit jakýsi neobyčejně přitažlivý parfém. Když skončil, ozvala se znělka stanice a následovaly zprávy.

Na obrazovce se objevil Cardell, jeden z mála, kteří ještě minulý týden stáli pevně na McCallově straně.

Cardell byl neodmyslitelnou součástí Ameriky. Měl velikou ku-latou a usměvavou tvář a jeho živé a nenucené chování budilo důvěru. Každý, kdo mu naslouchal, když hlásil a současně komentoval zprávy, byl přesvědčen, že každé jeho slovo je pravdivé.

Právem se tvrdilo, že má největší okruh posluchačů na celém světě. McCall již dvakrát vystoupil v televizi a pokaždé se Cardell za něho postavil. Vždy kladně hodnotil jeho projevy ve Spojených náro-dech.

Zamával rukou, široce se usmál a rozhlédl se kolem, jako by chtěl individuálně pozdravit každého televizního diváka. V tom bylo také jedno z tajemství jeho úspěchu. Mluvil ke všem a každému se díval přímo do očí.

Jako obvykle se zašklebil, s hranou nervozitou si odkašlal a řekl:

"Dnes, lidičky, uvidíte senzaci. Abyste však byli jisti, že neplá-cám, přivedl jsem onu senzaci přímo před kameru.

Doufám, že můj starý přítel McCall je tu dnes večer s námi - posloucháte, strýčku Sa-me? - protože jeho přítel, který je tu s námi, otřese bohorovnou samo-libostí mnoha lidí. Když totiž někdo vstane z mrtvých - nebo z toho, co pokládáme za smrt - je to určitě senzace. Souhlasíte?

Nemáme pro to sice nezvratné důkazy, ale mnoho skvělých věd-ců, kteří byli nedávno v Chicagu, je toho názoru, že pod troskami "Andělského domu" nemohl nikdo přežít.

Jeden z nich však přesto přežil. Ve skutečnosti jich přežilo víc, ale zatím o nich nic bližšího nevíme. Doktore Palfrey! Předstupte a nezůstávejte tam vzadu. Dvacet milionů lidí vás chce vidět!"

McCall povstal z křesla, zavrával a klesl zpět. Natáhl paže, ja-ko by se chtěl něčeho zachytit a do očí se mu vrátila naděje.

Na obrazovce se objevil ostýchavě se usmívající Palfrey s řid-kým hedvábným vlasem, orlím nosem a zdánlivě slabošskou bradou. Potřásl si s Cardellem rukama a posadil se.

"Nuže, doktore, doufám, že nám toho hodně povíte," začal Car-dell. "Pokud však máte pro někoho zvláštní vzkaz, máte slovo!"

McCall sevřel opěradlo křesla tak pevně, že mu zbělely klouby.

Palfrey se usmál. Zdálo se, že hledí McCallovi přímo do tváře. V tu chvíli se podobal Andromovičovi, ne fyzickou podobou, ale výra-zem obličeje.

Oba vždy byli klidní, nebyl to však klid flegmatiků, ale rozvázný sebevědomý klid, který byl nedílnou součástí jejich povahy.

"Děkuji, pane Cardelle," řekl. "Nechci vás dlouho okrádat o čas, ale dovolte mi pozdravit muže, který je nyní novým dvojníkem strýč-ka Sama.

Četl jsem některé z jeho projevů. A přitom mne napadla zvláštní věc. Břímě, které nese, je velmi podobné tomu, které nesli George Washington a Abraham Lincoln."

Palfrey se usmál a McCall věděl, že každý, kdo ho viděl, musel být uchvácen jeho úsměvem, lehkým pokrčením ramen a lehce sebei-ronizujícím způsobem jeho řeči.

"Konec konců," pokračoval Palfrey, "nehodí se pro Angličana, aby vám připomínal, že oba milovali pravdu a že mezi

vašimi prezidenty stěží najdete takového, který by nevěřil v nejčistší ideály.

Když na to přijde, na světě bylo a je dost idealistů, kteří však vidí i praktickou stránku věci. Vezměte si třeba takového Pandit Néhrúa. Byl to idealista, což mu však nebránilo, aby nám Angličanům neukázal zdvořile cestu, jak z Indie ven. Mnoho lidí nenávidělo Mahátma Gándhiho, ale přesto ho obdivovali. Byl to právě Gándhí, který nenásilným idealismem docílil praktických výsledků. Všichni tito muži obhajovali téměř totéž, co McCall.

Na McCallově radě je důležité, že vychází z poznání pravé skutečnosti. Tvrdí, že všechny typy bouře včetně té, která postihla Chica-go, způsobil Botticelli.

V tom má plnou pravdu. Způsobil je Botticelli.

Botticelli je živ.

Viděl jsem ho a mluvil jsem s ním. Možná je šílený, možná zlý. Ať je tomu jakkoli, faktem zůstává, že objevil nový druh síly a pokud nesplníme jeho přání, použije ji."

Palfrey se odmlčel. Zdálo se, že pauza byla určena pro McCalla. Pak pokračoval.

"Stojíme před problémem. Může vláda ustoupit jedinému muži, ať již je jakkoli silný? Tento muž se považuje za velkého náboženského proroka a tvrdí..."

Náhle se televize odmlčela. V novém záběru kamery se objevil Cardell, ale bez Palfreye. Usmál se svým obvyklým způsobem:

"To je sice všechno pravda, lidičky, až na to, že Botticelli se ne-považuje za velkého náboženského proroka - on jím skutečně je!

Je mužem, na kterého svět již dávno čekal. Dlouho jsem tomu nevěřil, až jsem viděl a mluvil s jednou ženou, která mne o tom pře-svědčila. Jsem si naprosto jist, že Botticelli má pravdu a že by mu měla být poskytnuta při veškerém jeho jednání naprostá volnost. To je můj názor.

Bude-li mu umožněno kázat, přesvědčovat a získávat svět, bu-deme sice žít normálně dále, ale díky jemu všichni budeme mít větší možnosti. V opačném případě povolá své přátele, před nimiž nás Mc-Call varoval. Je to tak, doktore Palfreyi?"

Kamera se stočila k Palfreyovi. McCalla napadla zoufalá myšlenka, že i Palfrey se nakonec přidal k Botticellimu.

Palfrey se však upřímně zasmál.

"Každý si může myslet, co chce," řekl. "Jak se zdá, pan Cardell věří v Botticelliho - já nikoli a jsem toho názoru, že bychom se mu měli postavit."

"Přece nemůžete bojovat proti přírodním živlům, a právě těmi jsou ona elementa," namítl Cardell. "Botticelli má na své straně přírodu, a to samo o sobě již něco naznačuje. Což může obyčejný člověk ovládat přírodní síly?"

Nastala pauza. McCall si přál, aby Palfrey na tento argument od-pověděl, ale jeho obraz se pozvolna ztrácel, až zmizel docela. Místo něho se na obrazovce objevila Isabella Melado.

Celý kontinent s úžasem zíral na její krásu.

24.

McCall seděl strnule dál před obrazovkou. Zaslechl, jak se otevřely dveře, ale neotočil se.

Nově přichází byl Stefan Andromovič.

Přistoupil k McCallovi a zahleděl se na obrazovku. Zdálo se, že Isabella Melado se dívá přímo na oba muže. Stejný pocit museli mít i ostatní diváci sedící před televizorem.

"Mohu vám říci pouze toto," řekla Isabella, "že jsem si jista, že Botticelli nás uvede do lepšího a šťastnějšího světa, v němž bude do-statek pro všechny. Je škoda, že mnoho poctivých mužů nám nevěří a vyzývají k odporu. Můžete však bojovat proti přírodním silám, které Botticelliho poslouchají? Odpovězte mi na to! To by nebyla druhá Korea, ani Evropa, ale válka ve vaší vlastní zemi! Na důkaz toho, že-ho je schopen, vyvolá bouři nad Michiganským jezerem a nad Long Islandskou úžinou, která přesvědčí všechny, kteří dosud pochybují o jeho moci..."

Obrazovka zhasla a s ním zmlkl i Isabellin hlas.

McCall pomalu vstal z křesla a Andromovič procedil sevřenými zuby:

"Palfrey je volný, chápete to? Volný!"

"S lidmi jako Cardell," poznamenal McCall, "s námi všemi Bot-ticelli lehce zamete!"

Jakmile Isabellin obraz zmizel, začaly se v televizní centrále ozývat telefony a redakce vyháněly své nejlepší reportéry interviewo-vat Cardella. Zemí jakoby zmítal prudký pohyb, kterým Cardell roztá-čel všechna informační média na celém kontinentě.

Ve Spojených státech a Kanadě Palfreyovi muži pobíhali mezi lidmi jako čilí ohaři s pokoušeli se čelit Botticelliho popularitě. Někde se jim to dařilo, přesto však byli nuceni konstatovat, že zájem o Botti-celliho vzrůstá.

Nikoli v průběhu noci, ale již za hodinu byly Botticelliho foto-grafie vylepeny ve výkladních skříních, v obchodech, na domech, v autech i letadlech, ve městech a vesnicích a samozřejmě se objevily i v novinách. Většinou to byly snímky malého formátu, takže se vešly i do krabičky cigaret. Zaplavily celé státy jako vločky sněhu.

Mezitím před dvě stě milionů lidí se vzrůstajícím napětím čekalo na zprávy z Chicaga.

Opravdu se tam strhne bouře?

McCall tiše seděl ve svém apartmá na 89. ulici. Televize sice bě-žela, ale on její program nevnímal. Andromovič, který byl s ním již celou hodinu, byl stejně vzrušen jako on.

Náhle zaslechl na chodbě kroky.

Šel ke dveřím, otevřel je a před ním stál Palfrey s vysokou hez-kou ženou.

"Drusillo!" zvolal překvapeně Andromovič a jeho vzrušený hlas vyburcoval McCalla z jeho letargie.

Povstal z křesla a čekal, až oba vstoupí do pokoje. Palfrey byl bledý, unavený a bylo vidět, že jen stěží potlačuje zlost. "Chápu vaše pocity," řekl Palfrey, když se oba přivítali. "To vše bylo naplánováno do nejmenších podrobností. S lidmi jako Cardell proti nám..."

Odmíchl se, potřásl hlavou a pokračoval: "Studio, z něhož se vy-sílalo, jsme sice rychle vypnuli, ale Botticelliovi stoupenci se množí jako houby po dešti. Pokud navíc ještě nastane ta bouře..."

"Určitě nastane," řekl trpce McCall. "On to dokáže."

Pohlédl na vysokou štíhlou ženu po Palfreyově boku, jejíž vyso-ká ňadra se výrazně rýsovala pod hladkými tmavomodrými šaty.

"Vy jste paní Palfreyová, že?"

"Dobrý bože," zvolal Palfrey. "Zapomněl jsem, že se ještě ne-znáte. Je to má žena Drusilla a zůstaneme spolu třeba až do trpkého konce."

"To se nesmí stát!" zvolal McCall.

"Určitě to dobře dopadne," přikývla Drusilla.

"Nezavírejte oči před fakty," řekl Palfrey. "Botticelli má své tajné buňky v této zemi, v Evropě i jinde a ty čekají pouze na signál, aby veřejně vystoupily. Již nyní jsme svědky obluďné přesvědčovací kampaně vedené "tvůrci zázraků" spolu s jejich nejvyšším šéfem. Ten nejen že je schopen vyvolat hromy a blesky, ale také má své lidi ve vládách, církvích, v průmyslu, ve školách - všude tam, kam se jen podíváte. Pokud se mu navíc podaří vyvolat slíbenou bouři..."

Nočním tichem proletěl závan větru, zalomcoval okny a ztratil se směrem k řece Hudson. McCall sebou trhl, Drusilla zavřela oči a Palfrey pohlédl k oknu.

Hvězdy zmizely. Řídké cáry šedých mračen se slily v hustou po-krývku. Na druhé straně Hudsonu svítila v domech světla a něco málo jich bylo i na řece. Na Hudson River Parkway proráželo tmou pouliční osvětlení a záře reflektorů projíždějících automobilů. Všechna tato světla však byla poněkud tlumena řídkou mlhou, která se válela při zemi a stoupala stále výše...

Další silnější náraz větru zasáhl budovu a zdálo se, že se pod tímto úderem zachvěla.

"Sape, pojďme pryč!" otřásla se Drusilla.

Palfrey jí nevěnoval pozornost.

"Odejďme, prosím!" naléhala.

Palfrey ji vzal pod paži a přivedl k oknu, kde již stál McCall s Andromovičem. Otřásl se a rachotilo. V dálce blesk ozářil nebe. Za-duněl hrom.

Pod nimi a nad nimi mlha zhoustla. Vysoko na obloze se křižo-valy blesky a hromy duněly přímo nad jejich hlavami.

Dole na ulicích lidé ustrašeně pozorovali oblohu a spěchali do úkrytů.

Pro území Hudsonu, East Riveru a úžiny až po Atlantik bylo vy-síláno rádiové varování pro veškerou lodní dopravu. Úřední místa ve Washingtonu zdráhavě vydávala pokyny pro mimořádnou situaci, civilní obrana, hasiči, policie i vojsko byly uvedeny do stavu pohotovosti.

Zazvonil telefon. Andromovič zvedl sluchátko, chvíli poslouchal a pak řekl dutým hlasem:

"Ano, zde je to také."

"To bylo z Chicaga?" zeptal se Palfrey.

"Ano. Hlásí, že nad jezerem zuří bouře, tak jak to předpověděla Isabella."

Dole u hlavního vchodu muž z FBI převalil doutník z jednoho koutku úst do druhého a řekl:

"Soudím, že nad New Jersey musí být pěkná bouře!"

"Vypadá to spíš na Long Island," namítl druhý.

"Může to být i tam."

"Nebo i kdekoli jinde."

"Jistě." Doutník opět nastoupil svou nekonečnou cestu tam i zpět. "Myslíš si, že ten malý chlapík, co přišel a vyprávěl nám o Botti-cellim, to měl v hlavě v pořádku?"

"Jak to mám vědět?"

"Pokud ano, pak každý, kdo dovede vyvolat takovou bouři, má můj hlas!"

Televizní stanice, jejíž vysílání bylo včera přerušeno, aby se Cardellovi zabránilo v dalším projevu, byla opět v činnosti. Palfrey spolu s ostatními napjatě čekali na zprávy, jimiž se zahajoval program.

"Včera kolem desáté," ozval se Cardell, jehož kulatá tvář byla zdravě růžová a chování jako vždy sebevědomé, "zuřily v blízkosti New York City, Long Islandu, New Jersey a podél Atlantiku neobvyk-le divoké bouře. Meteorologové jsou zmateni, protože byly omezeny jen na toto území. Manhattan byl ohrožen jednou z nejhorších bouří v historii, která vznikla naprosto neočekávaně. Námořníci plavící se po East Riveru a podél Long Islandu prohlašují, že nikdy neviděli tak rozbourané moře. Nebýt včasného rádiového varování, vyžádala by si bouře daleko víc obětí.

Nejsem odborník na bouře, lidičky, a ani nepředstírám, že jsem jím kdy byl, ale jsem přesvědčen, že tato bouře byla stejného charak-teru jako ta, která nedávno postihla Chicago, až na to, že nebyla tak ničivá.

Jsem jen obyčejný novinář a občas mne strpí i v televizi. Nemo-hu však pochopit, jak jsem tak dlouho mohl obdivovat McCalla a všechna ta jeho kázání. Rád bych věděl, zda by ta bouře neudeřila na New York s daleko větší ničivou intenzitou, kdyby nebyla míněna jako varování."

Cardell se jako obvykle chlapecky usmál, odsunul si kadeř vlasů z čela a kamera zachytila odlesk jeho zlaté korunky. Stále se usmívaje, nahlédl do svých poznámek a pak opět zvedl hlavu.

"Nyní mi dovolte, abych vám sdělil několik dobrých zpráv. Po celém světě se pořádají demonstrace pro Botticelliho, Svátého muže celého světa. Ve všech velkých světových městech Botticelliovy žáci získávají po desetitisících nové stoupence.

Nastal velký den, lidičky!

Následujte Botticelliho a nemůžete prohrát! Je samozřejmé, že etablované církve to nevidí rády, ale ptám se - kam nás všechny tyto církve v minulosti zavedly? Určitě ne tam, kam jste chtěli! Protože tak neučinily, máte nyní možnost sami si zvolit cestu, kterou chcete jít!"

Cardell skončil.

Ozvalo se zaklepání a Palfrey se odvrátil od obrazovky. Byl to telegram určený jemu a poslíček společnosti Western Union čekal, až jej dočte.

"Ihned se vraťte do Londýna. Příkaz od čísla 10. Kennedy."

Letadlo mířilo přímo jako pták k Britským ostrovům. Nebyli již daleko. Palfrey shlížel na rozbouřenou hladinu Atlantiku a vzpomínal si, jak ještě v blízkosti New Yorku zahlédl několik potápějících se menších lodí, gumové čluny a lodice s posádkou ze ztroskotaných plavidel.

Drusilla seděla přes uličku a dívala se z jiného okna. Jakoby ve-deny stejnou myšlenkou se jejich pohledy setkaly.

"Zůstaň, kde jsi," řekl Palfrey a přisedl si k ní. Ovinul jí paži ko-lem pasu a něžně stiskl.

"Rád bych věděl, co mi starý pán chce," poznamenal.

"Ministerský předseda?"

"Ministerský předseda osobně," přikývl Palfrey. Drusilla vycíti-la, že není tak klidný, jak se tváří.

"Zřejmě se něco stalo." Zašklebil se. "Představ si, že stačí říct: Přijměte mne za svého boha a všechno bude dobré!

Nový Antikrist! Něco takového se nestalo poprvé, jenže tentokrát to bylo dokonale zaranžováno. Celá organizace byla jedinečná!"

Téměř se zajíkl.

"Je to ďábelské," přikývla Drusilla.

"Máš pravdu." Palfrey se nuceně usmál. "Tímto způsobem by člověk chápal ďábla tak doslovně, jako třeba Hitlera.

Někdo se své-volně povýší na Nejvyšší Bytost a nařídí všem lidem, ať již jsou jaké-hokoli náboženství:

Čekali jste na mne, pojdte, zbožňujte mne a vše se v dobré obrá-tí! Je pravda, že lidé jakéhokoli vyznání čekají na svého Spasitele a všichni věří, že přijde, jenže nevědí kdy. Přitom je všechny spojuje nenávisť ke komunismu a tvoří prakticky jedinou hráz proti jeho šíře-ní. Rozpad církví by proto byl doslova darem rudým agitátorům. Jen si všimni, jací lidé se k Botticellimu přidali. Třeba takový Cardell. Ten byl vždy zastáncem ještě tvrdší politiky než mccarthismus a všichni malí zklamaní politikové, kteří se ve svém nitru považují za diktátory, jdou za Botticellim. V tom je nebezpečí, které může otřást světem."

"Co kdyby se tak stalo..."

Palfrey na ni upřeně pohlédl a Drusilla se zarazila.

"Vím, co máš na mysli, Sillo, ale také vím, jak ti je. Může vůbec někdo dokázat, že by to bylo opravdu tak zlé? V tom právě vězí Botti-celliho síla - pochyby v myslích lidí a nespokojenost milionů se sou-časným stavem věcí. On geniálně využívá sociální nejistoty a tápání lidí, kteří hledají Boha, kterému by rozuměli."

"Já vím, milý, neuvědomila jsem si hloubku tohoto problému."

Palfrey pokračoval, jako by ji neslyšel.

"Viš, že jsem se setkal s Botticellim. Věděl jsem, že ovládá ele-menta, že bezohledně zabíjí a ničí. Zrádně zaútočil na Chicago jen proto, aby zastrašil obyvatelstvo a hlavně státníky. Všechna nábožen-ství a sekty mají jednoho společného jmenovatele, a to je víra, že je-jich Bůh je dobrý. Botticelli je však zlý. Lidé ze strachu mohou vyví-jet nátlak na své vlády a může tím nastat období takové hrůzy, že všechny strašné pogromy minulosti se budou jevit jako nevinné ne-dělní radovánky."

Drusilla dlouho mlčela. Bylo těžké proti tomu něco namítnout.

"Není tedy vůbec žádná naděje?" zeptala se po chvíli.

"Pouze jediná," řekl Palfrey. "Forrester. Bojoval a zvítězil, nebo podlehl? On totiž představuje jazýček na vahách.

Bez naděje se zami-loval do Isabelly a patří jí tělem, možná i duší. Ano, duší - a zde musí dojít k rozhodující zkoušce.

Ona na něho vyvíjí nátlak, ale je otázkou, zda se jí podaří přesvědčit muže, který se vždy stavěl proti Botticelli-ho cílům a praktikám. Forrester bojuje vědomě i podvědomě. Je naší jedinou nadějí, ovšem za předpokladu, že se vzdá Isabelly.

Kdyby byla normální ženou, bylo by to prakticky nemožné. Jen-že ona je prodchnutá Botticelliovou magií a její dokonalost a přímo neskutecná krása, to vše z ní činí cosi nenormálního. Je tedy zcela možné, že..."

"Přesto však pochybuješ, že by toho byl schopen, že?" přerušila ho Drusilla.

"Pochybují, že by toho nebyl schopen," opravil ji Palfrey. "Po-kud nalezne způsob, jak Botticelliho zabít, její poblouznění tím zmizí. Nikdo totiž nemůže zbožňovat muže, který tvrdí, že je nesmrtelný jen do té doby, dokud nezemře. Bude vysvobozená a vše, co cítila k Bot-ticellimu, se přenese na Forrestera."

Palfrey se odmlčel.

Vyhlédl ven a všiml si, že šedý mrak připlul až k oknu. Byl rád, že Drusilla jej nepostřehla.

Obloha se zatáhla. Již to nebyly osamocené mraky, ale hustá kompaktní mlha. Palfrey cítil, jak mu srdce vzrušeně bije a tep se zrychluje.

Oba mlčeli.

Dveře pilotní kabiny se otevřely a vyšel z nich muž v letecké uniformě. Pospíchal, jako by chtěl být u Palfreye co

nejdříve.

Drusilla vzrušeně uchopila Palfreyovu ruku.

"Právě jsme dostali hlášení z Londýna, pane," řekl důstojník. "Západně a jihozápadně od Londýna zuří velká bouře, a tak odbočujeme směrem na Shannon. Zdá se, že je to vážné, protože meteorologové tvrdí, že ještě neviděli takové blesky. Jsou prý vidět na vzdálenost sta mil. Navíc je tam taková mlha, že se zastavila veškerá doprava. Kapitán chce vědět, zda nemáte v úmyslu podat nějakou zprávu."

Botticelli, bezpečně skryt pod ruinami "Andělského domu", po-zorně sledoval zprávy přicházející z celého světa. Mathilda spolu s ostatními "anděli" je přebírala, uspořádávala, sestavovala diagramy a na mapě světa označovala místa, kde docházelo k nárůstu Botticellio-vých stoupenců, a také místa velkých demonstrací a oslav jeho zbožnění. Atmosféra byla plná napětí a téměř hektická.

Forrester s Brutonem toho o dění venku mnoho nevěděli, ale mnohé si domýšleli, když některá z dívek občas projevila své nadšení nad zdárně se vyvíjející situací. Věděli také, že Botticelli ve svém po-koji sedí jako na trůně a přijímá hold svých stoupenců na celém světě.

Nikdo je nehlídal. Zdálo se, že ve všeobecném vzrušení se na ně zapomnělo. Téměř spolu nemluvili, protože každý se zabýval svými osobními problémy a myšlenkami. Nakonec to byl Forrester, kdo přerušil trapné ticho:

"Mám dojem, že zvítězí a nevidím možnost, jak tomu zabránit. Podle zpráv, které docházejí, a podle toho, jak se lidé k němu hlásí, budou vlády bezmocné. Kdyby tu byl Palfrey, byl by asi stejného ná-zoru."

"Nesmí vyhrát," zamračil se Bruton.

"Jak tomu chcete zabránit?"

"Existuje jen jeden způsob a vy o něm víte!"

Forresterovy oči se zúžily.

"Vy víte, jakým způsobem tomu zabránit, a musíte jej použít!" pokračoval Bruton. "Vy tu možnost máte, ale já ne. Mne k němu ne-pustí, a i kdyby, nemohu bojovat s těmi - těmi věcmi!"

Brutonovi svítily oči a jeho hlas zněl stále ostřeji:

"Pro tuto akci jste se připravoval. Proto vás také Palfrey poslal do Španělska. Nezapomeňte, že osud celého světa závisí nyní jen na vás!"

Forresterovi začaly stékat po tvářích potůčky potu.

"Pokud to neuděláte, pokusím se o to já. Když zahynu, zbytek jen a jen na vás!"

Forrester stále mlčel.

"Co vám v tom, k sakru, brání?" rozkřikl se Bruton, ale hned zti-šil hlas a bázně se rozhlédl, zda ho někdo neslyšel.

Nikdo cizí však nebyl nablízku.

"Řekněte mi tedy, co vám v tom brání!" Brutonův hlas zněl drs-ně. "Láska k Botticellimu? Neříkejte, že v něj věříte a že ho obdivuje-te!"

"Nevěřím," řekl tiše Forrester. "Viděl jsem příliš mnoho z toho, co se za tím vším skrývá. Kdybych ho zabil - i kdybych se jen pokusil ho zabít..."

Zmlkl a bezradně se rozhlédl kolem sebe.

"Tak už mi konečně řekněte, co vám v tom brání," opakoval Bruton potřetí.

Forrester mlčel.

Po tváři mu stékal pot a pěsti měl sevřené, až se mu vrývaly neh-ty do dlaní. Přimhouřené oči se mu zalévaly potem a vůbec budil do-jem člověka, který nahlédl až do hlubin samotného pekla.

Bruton zařval:

"Tak už mluvte, k čertu!"

Forrester jakoby nevnímá.

Dveře se otevřely a do pokoje vstoupila Isabella, tak krásná a zá-řící, že by rázem okouzila každého muže. Oba věděli, že byla v New Yorku a že se objevila na televizní obrazovce, i když její vystoupení mohli sledovat pouze několik vteřin. Přistoupila k nim. Oči jí plály vzrušením a ještě více zvýrazňo-va-ly její krásu. Brutonovi se zdálo, že je přímo v extázi.

"Už to nebude dlouho trvat, Jime," řekla svým sladkým hlasem. "Všude vládne nesmírné nadšení. Je to přímo neuvěřitelné!"

Přistoupila k Forresterovi a vztáhla k němu ruce.

Forrester pozvolna vstal a Isabella ho uchopila za ruku, aniž vě-novala pozornost jeho strhané a zpoceně tváři. Nedbale pohlédla na Brutona, jako by na něm vůbec nezáleželo.

"Zanedlouho to skončí," řekla. "Oni ho uznají - musí ho uznat! Což to není důkaz, kým je a jakou mocí vládne? Ta dokonalost jeho plánů, ta ochota jeho stoupenců se za něho postavit, ten způsob, jakým se k němu hrnou davy..."

"Je tomu tak všude?" přerušil ji Bruton.

Ostře na něho pohlédla: "Co tím myslíte?"

"Všude se k němu hrnou? Křesťané, mohamedáni, buddhisti, hindové?"

"Existují ještě některá střediska odporu," přiznala. "Je to sice zbytečné, ale dalo se to předpokládat. Dlouho však vzdorovat nebu-dou!"

Stiskla Forresterovi ruku. "Jime, chce vás vidět, pojd'te se mnou. Chce vám ukázat, jak dokonalé je jeho vítězství a jak absolutní bude pak jeho moc!"

Vedla Forrestera ke dveřím, kde se zastavila a prohodila přes rameno:

"Vás, Brutone, zatím nepozval. Pokud ho však chcete vidět, po-stavte se tam k té stěně!"

V Brutonovi se zatajil dech. Ve zdi bylo okno zakryté okenicí, kterého si předtím nevšiml. Vedlo do sousedního pokoje,

kde seděl Botticelli, oděn do bílé římské tógy. Za sebou měl originál Botticelli-ova obrazu znázorňujícího anděly. Před ním byli živí andělé, kteří mu posluhovali jako ministranti v kostele.

Viděl, jak Isabella s Forresterem vstoupili a pomalu kráčeli k trůnu. Isabella si před ním lehla tvář k zemi, zatímco Forrester zůstal stát a hleděl na Botticelliho se sevřenými rty a zmučeným výrazem v tváři.

Bruton dobře věděl, proč se tak tváří. Byl si vědom, že pouze láska k Isabelle zabraňuje Forresterovi v rozhodném činu. Její krása ho známila, byl však jediný, kdo byl schopen zabránit hrůzám, do nichž chtěl Botticelli uvrhnout svět. Pak zaslechl, jak Botticelli říká:

"Největší odpor mi kladou křesťanské církve, zejména v Římě, Londýně a Washingtonu. Náboženští hodnostáři vyzvali své souvěrce, aby všemi prostředky bránili našemu postupu a britská vláda dokonce poskytla anglikánské církvi svou plnou podporu. Až rozdrtím opozici v Londýně, nečekám, že bychom pak měli v jiných zemích nějaké větší potíže. Ostatně jsem již vydal příslušné rozkazy."

Bledí a vystrašení cestující vystupovali z letadel, která sem přiletěla z Londýna i z ostatních letišť v jižní Anglii. Shannonské letiště bylo tak přeplněno, že se podobalo velkému a živému městu. Auta bez ustání přivážela zásoby a jasné slunce svítilo nezářivě nad neda-lekou řekou a jejími ostrůvky.

Palfrey s Drusillou stáli a pozorovali cestující vystupující z právě přistavšího Constellation. Palfrey sebou trhl, když spatřil mezi nimi Kennedyho, šéfa londýnské sekce Z5, který sem přiletěl zřejmě na nějaký zvláštní příkaz.

Kennedy k nim ihned přispěchal, aniž by si toho kdokoli všiml. V jeho očích byla stále hrůza z toho, co zažil, ale stisk jeho ruky byl pevný, i když poněkud nervózní.

"Bylo to hodně zlé?" zeptal se Palfrey.

"Když to udeřilo, byla to hrůza," řekl Kennedy. "Zejména kolem katedrál a kostelů. Horší než při bombardování!"

Hlas se mu zlomil a když přistoupil blíže, bylo na něm vidět, že dlouho nespál.

"Katedrála svatého Pavla to šeredně odnesla, stejně jako West-minsterské opatství. Obě budovy sice naštěstí ještě stojí, ale mnohé kostely byly doslova smeteny. Příbojová vlna se převalila přes hráze, Tenže vystoupila z břehů a zatopila některé výše položené oblasti. Vznikly také požáry, které dosud někde zuří. Děsím se toho, co by se stalo, kdybychom nebyli včas varováni."

"Zasáhly úřady včas?"

"Tentokrát ano. Jakmile předseda vlády vydal příkaz, zařídily vše potřebné. Byl vyhlášen nejvyšší stupeň atomového poplachu a díky bohu to fungovalo. Když bouře dosáhla vrcholu, většina lidí již byla v krytech. Nikdo ale nezapomene na řádění živlů, na záblesky a výbuchy. I kdyby bylo nedošlo k žádným ztrátám, stále tu hrůzu budu mít před očima. Co se to vlastně stalo, Sape?"

"Jako byste to nevěděli! Botticelli přece vypustil svá elementa. Obludy stvořené k obrazu člověka! Pojdme se raději poradit, co dělat dál."

Zašli do kanceláře připravené speciálně pro Palfreye, kde přede dveřmi drželi stráž dva muži Z5 z Corku.

"Všechno je okay," řekl jeden z nich.

"Přineste Kennedymu něco k jídlu," nařídil Palfrey.

"Ihned, pane!"

Kennedy otevřel aktovku a vyňal z ní složené mapy jednotlivých londýnských obvodů. Roztáhl je na velkém rozkládacím stole, takže měl před sebou celkový plán Londýna včetně předměstské aglomera-ce. Na všech mapách byly zakresleny modré body a červené kříže. Modré body označovaly střediska Botticelliových přívrženců a červené kříže místa, kde vznikly největší škody.

"Všiml jste si něčeho zvláštního?" zeptal se Palfrey.

"Zatím jsem neměl čas to řádně prostudovat. Ty mapy jsem jen sebral a pospíchal na letiště. Ve vzduchu to s nimi přílišně házelo, takže jsem se nemohl na nic soustředit. Co máte na mysli?"

Palfrey vyznačil body a křížky špičkou tužky. Kennedy a Drusilla ho přitom upřeně pozorovali.

Vstoupil muž z Corku s podnosem, na kterém byly sendviče, káva, láhev irské whisky a tři sklenky. Nikdo z přítomných skloněných nad mapou si ho nevšiml, a tak položil podnos na stůl a odešel. Venku poznamenal: "Ti lidé vypadají, jako by viděli samotného ďábla!"

"To je zajímavé," řekl Kennedy, "všude tam, kde jsou centra Botticelliových stoupenců, nedošlo k žádným škodám."

"Zřejmě vědí, jak se ochránit," poznamenala Drusilla.

"Máš pravdu," přikývl Palfrey a kreslil dál kroužek za kroužkem. Mapa byla v měřítku půl míle na palec, z čehož vyplynulo, že v okruhu dvou set yardů kolem každé z Botticelliových skupin bouře nic nepoškodila.

"Spočítejte je," nařídil Palfrey. "Ty, Sillo, si vezmeš na starost horní část mapy a vy, Kennedy, dolní část."

Kreslil další kroužky kolem modrých bodů. Drusilla počítala šeptem, Kennedy mlčky.

Palfrey skončil s označováním.

"Devatenáct!" hlásila Drusilla.

"Dvacet čtyři," oznámil Kennedy.

"Celkem čtyřicet tři Botticelliových skupin a kolem nich žádná vážnější škoda," konstatoval Palfrey. "Jak vidíte, největší spoušť je v okolí kostelů a katedrál. To se ostatně dalo čekat."

25.

Bouře nad Londýnem utichla zhruba v době, kdy letadlo s Palfreyem prolétávalo pobřeží Anglie. Vzduch byl plný rádiových zpráv určených letadlům, ale také informujících o škodách, které utrpěla jiná velká města. Oblast Champs-Elysées v Paříži byla těžce zasažena a okolí katedrál v Berlíně, Vídni, Miláně, Curychu, Moskvě a Amsterdamu bylo pobořeno. Zásahy civilní ochrany sice zabránily masovým ztrátám na životech, ale počet mrtvých byl hrozný.

Kolem půl páté odpoledne Palfreyovo auto zastavilo v Downing Street. Samotný Whitehall nebyl poškozen, i když v okolních postranních ulicích ležely domy v ruinách a v Hyde Parku bylo několik velkých kráterů. Policejní hlídky byly zdvojnásobeny. Čtyři policisté pečlivě kontrolovali Palfreye a Drusillu, než je vpustili dovnitř.

Kolem velkého kulatého stolu, na kterém podle tradice neležely žádné papíry ani poznámky, sedělo pět členů vlády, předseda opozičního "stínového kabinetu" a všichni církevní hodnostáři ze sněmovny Lordů. Ministerský předseda uvítal Palfreye svým známým hlubokým basem:

"Je dobře, že jste se dostavil, Palfreyi, a jsem rád, že vás vidím. Nebudeme však zbytečně ztrácet čas."

Usmál se na Drusillu, aby se necítila stísněně, a pokračoval:

"Nevím sice, do jaké míry jste informován, ale určitě nevíte o všem." Položil vrásčitou ruku na svazek listin.

"Toto jsou hlášení vašich lidí a agentů z M15, dále od konzulů, vyslanectví a zpravodajských agentur. Tyto... ehm... bouře se vyskytly po celém světě. Snad nejhorší byla v Sydney, ale velké škody vznikly také v Tokiu. Centrum Kalkaty bylo kupodivu ochráněno, zato v Bombaji byly mnohé mešity zničeny. Zatím nebyl čas vyhodnotit situaci a není důvodu předpokládat, že by tím všechno skončilo. Nyní byste nás mohl informovat, co jste zjistil vy."

"Jistě, pane," řekl Palfrey, "ale pochybuji, že se vám to bude líbit."

"Vydržíme to," řekl suše ministerský předseda.

"Není mi známo, na jaké fyzikální, morální nebo duchovní zdroje se může Botticelli spoléhat, zato však vím, že má k dispozici jakousi nadpřirozenou sílu, kterou je schopen ovládat. Profesor Rebonne se zabýval soukromě po celá léta výzkumem tohoto jevu, ještě předtím, než začal pracovat pro Botticelliho. Naši fyzikové i ostatní vědci ne-mají k dispozici nic, co by jim umožnilo zjistit podstatu této nadpřirozené síly, ani způsob, jakým jí čelit. Nevím ani, jak zabránit hmotným škodám z jejich útoku, a kromě toho také pochybuji, že by se problém dal řešit na spirituální úrovni. Abych to shrnul. Nemyslím, že bychom byli s to zabránit Botticellimu, aby si dělal, co chce - pokud ovšem bude žít." Odmlčel se, ale žádný z přítomných, ani předseda vlády, neměl připomínku. Palfrey tedy pokračoval.

"Jsem si jist, že pokud nenastane něco jako zázrak, ocitneme se na počátku nového temného věku. Pokud získá Botticelli absolutní moc, plně ji využije a všichni víme, co to znamená. Všechna náboženství budou nucena uchýlit se do podzemí - jak tomu ostatně bylo i dříve v některých zemích - jenže tentokrát by to bylo v celosvětovém měřítku."

Odmlčel se, jako by si chtěl uspořádat další myšlenky.

"Nevěřím," pokračoval, "že by v některé zemi bylo náboženské cítění tak silné, aby účinně podpořilo vlády v jejich boji s Botticellim. Podaří-li se mu potlačit odpor církví, což, jak se zdá, je jeho cíl, pak svrhne i vlády nebo to lidé udělají za něho."

V sále zavládlo mrazivé ticho, které přerušil ministerský předseda:

"Nemůžete navrhnout nějaké východisko, které my zatím nevíme?"

"Existuje určitá naděje, ale vše závisí na jediném muži..."

"Promiňte mi," přerušil ho jeden ze starších politiků mírným hlasem. Byl to biskup z Llansedu, který při své řeči zůstal sedět. Na rozdíl od ostatních jeho tvář byla naprosto klidná. "Pane ministerský předsedo," pokračoval, "jsem toho názoru, že naše naděje nespočívá pouze v jediném muži, o němž doktor Palfrey chtěl mluvit. Můžeme se spolehnout na víru milionů lidí. Nemohu proto souhlasit, že bychom byli bezmocni proti podobným fyzickým útokům, jaké jsme zažili. Pokud dovolíte, pane ministerský předsedo, chtěl bych podat určitý návrh."

"Jistě, lordě biskupe. Nikdy předtím bych vaši radu neuvítal s větší vděčností, než právě nyní."

Palfrey pohlédl na laskavou tvář starého preláta s obavou, zda si biskup vůbec uvědomuje sílu, která proti nim stojí, a zmocnil se ho pocit beznaděje ještě silněji než předtím.

"Navrhuji," pokračoval biskup, "aby křesťané celého světa - nejen oni, ale i ostatní, kteří uctívají Boha jiným způsobem, se shromáždili na určitém místě a svou jednotnou víru postavili proti nadpřirozeným silám - nebo elementům, jak je nazývají!"

Dva z duchovních povstali a volali: "Má pravdu! Ať nás vede Bůh!"

Oči ministerského předsedy zpozorněly. Palfrey pocítil záchvěv naděje - nepatrné sice, ale přece jen naděje.

Starý biskup pokračoval:

"Zklamali bychom svého Boha, kdybychom se o to nepokusili. Jsem přesvědčen, že představitelé všech ostatních náboženství nás podpoří při tomto prvním projevu celosvětového náboženského společenství. Tato krize nás navíc může zbavit staletých svárů mezi různými vyznáními, o což jsme až dosud marně usilovali."

Na chvíli se odmlčel, ale mlčeli i všichni přítomní.

Usmál se.

Byl to úsměv muže, jehož víra je neotřesitelná a který si plně důvěřuje.

"Vyzveme představitele všech vyznání," pokračoval, "a vůbec všechny, kteří nás chtějí podpořit, aby se dostavili na nějaké odlehlé místo. Současně vyzveme Botticelliho, aby se nám tam postavil se svými elementy, a také..." biskup se jemně usmál, "se svými takzvanými anděly. Pak změříme své síly. Co tomu říkáte, doktore Palfreyi?"

Palfrey cítil, jak se ho zmocňuje vzrušení.

"Stefan Andromovič ví, jak úspěšně čelit elementům. To znamená, že nemusíme být zcela bez naděje."

Hlavou mu horečně probíhaly myšlenky.

"Bylo by vhodné vybrat místo střetnutí někde daleko od měst," pokračoval. "Třeba v kalaharské poušti. Náboženské představitelé tam můžeme dopravit během čtyřiceti osmi hodin. Sdělíme Botticellimu, že na tomto místě budeme čelit jeho snaze o naše zničení. Celý svět bude sledovat náš boj. Pokud podlehne..."

"Co když zvítězí, co pak?" přerušil ho jeden z politiků.

"Nemůžeme přikázat Bohu, aby nám zaručil vítězství," zamumlal biskup z Llansedu. "To není v naší moci. Máme jen naději, a proto se o to musíme pokusit!"

"Určitě se pokusíme," přikývl ministerský předseda. "Ihned vy-rozumím naše vyslanectví a konzuláty, aby se spojily se všemi nábo-ženskými představiteli."

"Vaše Eminence," vyzval mladšího preláta, který dosud nepro-mluvil, "mohu vás požádat, abyste se spojil s Římem? Rovněž by bylo záhodno ihned zavolat do Dillí a uvědomit kalifa..."

"Vás, Palfreyi, žádám, abyste dal příkaz svým agentům hlásit, jak na to budou reagovat Botticelliho - ehm - přívrženci. Znáte jich jistě mnoho a buďte si jist, že nezapomeneme, že jste byl první, kdo nás varoval před nebezpečím, hrozcím od toho - toho... Pokud přeži-jeme, budete vyznamenán. Nyní však musíme najít vhodné místo, kde se utkáme."

Otočil se k jinému biskupovi:

"Vaše Lordstvo, vyzvěte příslušníky své církve, aby o tom všem volně mluvili. Všichni lidé musí vědět, že se Botticellimu postavíme. Děkuji. Samozřejmě, že využijeme také rádia a televize - ano, ano."

"A vy, pánové," otočil se k ostatním, "jste si vědomi, že to bude boj o přežití!" Jeho hlas zněl zasedací místností jako zvon.

Zpráva o této výzvě zastihla Botticelliho téhož dne v odpoled-ních hodinách. Hlášení rozhlasu zaslechla jako první Mathilda, která ho neprodleně upozornila.

Poprvé od Cardellova prohlášení, že sympatizuje s Botticellim, převládlo určité znepokojení nad dřívější euforií. Bruton a Forrester pozorovali oknem dění v sousedním pokoji. Byl tam Botticelli, Isabella a dva další andělé. Botticelli studoval prá-vě zprávu a když ji dočetl, vyžádal si další. V nich bylo uvedeno, že z Canterbury, z Říma, z Mekky, z Benaresu a ze všech ostatních po-svátných míst byly nebo právě jsou vysílány výzvy ke všem věřícím lidem. Chování Botticelliho při jejich čtení znepokojilo Brutona více než kdykoli předtím. Nezuřil, ani na něm nebylo znát znechucení, zlost nebo strach. Byl naprosto klidný, ačkoli se proti němu postavil celý náboženský svět.

Otočil se k Isabelle a jeho slova pronikla tlampačem do pokoje k Brutonovi a Forresterovi:

"Výzvu samozřejmě přijmeme a jednou provždy prokážeme, že to, co hlásáme, je správné. Vyzývají k všeobecnému odporu proti nám a pokoušejí se nás zdiskreditovat. Nic lepšího jsme si nemohli přát."

Botticelli seděl nehnutě bez sebemenší známky vzrušení, jako by to ani nebyl člověk.

"Povolám elementa," pokračoval. "Shromáždí se na jednom mís-tě a nepochybuji, že vyhladí všechny ty náboženské představitele!"

Do ticha pokoje zazněl Brutonův chraptivý hlas:

"Tak co? Uděláte to teď nebo budete čekat, až zmasakruje všechny ty statečné lidi, kteří mají odvahu se mu postavit?"

Forrester mlčel. Měl pocit, že se nachází v pekle. Bruton věděl, jak mu je, a Isabella rovněž. Ta navíc chápala, jaký boj se v něm ode-hrává, ale nechala ho, aby si jej vybojoval sám - nebo téměř sám. Spoléhala přitom na jeho lásku k ní a na svou krásu jako na důležitý faktor, který mohl ovlivnit jeho rozhodnutí.

Cardellova tvář se objevila na obrazovkách v celé Americe. Ten-tokrát se neusmíval. Bylo na něm poznat určité napětí. Jeho tvář po-strádala obvyklou žoviálnost, ale jeden z jeho triků zůstal - schopnost dívat se každému divákovi přímo do očí a promlouvat mu do duše i do srdce.

"Jsem rád, že k vám mohu dnes večer promluvit," řekl úvodem, "protože dříve, než odejdu, bych vám chtěl předat zvláštní poselství. Nebudu to jen já, kdo je tím pověřen, ale uslyšíte je v rádiu, v televizi, v novinách a vůbec ve všech sdělovacích prostředcích po celém světě. Je zcela jednoduché.

Jistě znáte Sandra Botticelliho, jeho kněžku Isabellu, víte, co hlá-sají, a také víte, co se stalo. Destrukce a škody způsobené elementy na celém světě se rovnají svým rozsahem výbuchům stovek atomových bomb. Tisíce lidí zahynulo. Ve snaze vyřešit spor jednou provždy, rozhodli se vůdci náboženských organizací k souboji s nadpřirozený-mi silami sloužícími Botticellimu, a to zcela neozbrojeni.

Všichni ti, kteří stojí v cestě Botticellimu a Isabelle - zdůrazňuji všichni - sejdou se v malé oáze ve středu velké pouště Kalahari.

Důvod, proč bylo vybráno právě toto místo, je nasnadě. Strašlivá bouře, která zahubí tyto mučedníky - ano, mučedníky, protože každý, kdo je hotov položit život za své přesvědčení, je mučedníkem - způ-sobí v kalaharské poušti nepoměrně menší škody, než kdekoli jinde. Nedojde ke vzduť oceánů, ani k tektonickým poruchám, ani k do-pravním katastrofám. Vše bylo naplánováno velmi pečlivě, takže bě-hem této bitvy bude život národů narušen jen naprosto minimálně.

Dojde skutečně k této bitvě?

Již slyším skeptiky, jak vtipkují a vidím jejich pohrdavý úsmě-šek. Možná, že mají pravdu, ale já to musím vědět určitě! Proto spolu s dalšími novináři a reportéry pojedou do Kalahari. Zda se vrátím - nevím. Pokud ano, určitě budu pro vás mít zajímavé a senzační zprávy. Pokud ne - věřím, lidičky, že si na mne někdy vzpo-menete!"

"Neměl byste tam jezdit!" Kennedy ostře oponoval Palfreymu. "Opustit Drusillu a děti - to je bláznovství, řekl bych i zločin! Pokud mi řeknete, co dobrého tam můžete vykonat - budiž. Čím však může prospět přítomnost jediného člověka?"

"To je přesně to, co nevím," usmál se Palfrey.

"Tak vidíte. Kdyby každý takto soudil, kolik myslíte, že by jich tam jelo?" ozval se Andromovič.

"Vím, Andromoviči, že vás nepřemluví," pokrčil rameny Ken-nedy, "měl bych však přesvědčit alespoň Sapa.

Poslouchej, Sape, víš, že necháváš Drusillu na holičkách a vůbec nedbáš na syna Alexandra Druhého a dceru Marion. Žena připravená o muže a dvě krásné děti mohou přijít o svého otce. Nemohu si pomoci, ale je to zrada!"

"Z tohoto hlediska můžeš mít pravdu."

"Změň své rozhodnutí," naléhal Kennedy. "Andromoviči, proč ještě čekáš a nenastoupíš do letadla?"

Andromovič pohlédl do Kennedyho bledé tváře, přikývl a kráčel pomalu k čtyřmotorovému letadlu, jehož motory se zahřívaly a po-zemní personál čekal, až dostane pokyn k odstranění blokových špal-ků.

Tisícíhlavý zástup mlčky přihlížel přípravě k odletu.

V letadle vyhlížel z okna McCall. Rovněž Cardell byl na palubě. Biskup z Llansedu seděl u okna a vedle něho - i když nebyl vidět - starý asketicky vyhlížející muž, jehož věčný rival biskup z Chenny, jehož k cestě přinutila síla, které nebyl s to odolat.

"Nejezdí, Sape," žadonil Kennedy. "Tamhle je Drusilla a pozo-ruje tě! Dovedeš si představit, jak jí bude, až odletíte?"

Vždyť zde je pro naše lidi tolik práce. Můžeš jim pomoci, pokud tě přesvědčím, že živý jsi daleko cennější než mrtvý!"

Nejezdí!" Kennedymu se zlomil hlas.

"Myslím, že se vrátím," řekl Palfrey.

Vstoupil do letadla, posadil se vedle Sama McCalla a letadlo se pozvolna vzneslo.

"Byly využity veškeré možnosti pozorovat dění v oblasti Kalaha-ri," hlásilo rádio. "Byla učiněna stejná opatření jako při pokusných atomových výbuších v Nevadě, Woomě a na ostrovech Bella Is-lands. Letadla, pozorovací stanoviště, protipumové úkryty - to vše je připraveno. Kamery vysoké citlivosti a rychlosti začnou operovat, jakmile začne bouře. Od dnešní půlnoci budou každou hodinu vysílá-ny zprávy a pokud to budou okolnosti vyžadovat, i častěji."

"Pokud Botticelli ten spolek vyhladí..." řekl jeden muž z FBI druhému, který zvolna převalil doutník z jednoho koutku úst do dru-hého. Pak řekl: "Tam na té poušti bych nechtěl být ani za sto tisíc do-larů!"

Cardellův zástupce v televizním vysílání řekl:

"Pokud budete srovnávat ve Spojených státech názory jednotlivých novinových úvodníků, zjistíte, že pouze jeden z třiceti se nedo-mnívá, že by nastal den velkého rozhodnutí. Domnívají se, že k žád-ným katastrofickým bouřkám nedojde. Nejlapidárnější komentář při-nesl Sentinel z Diony, Wisconsin. Tvrdí, že co svět světem stojí, vždy byly bouře a lidstvo je přežilo. Proto každý, ať muž, žena či dítě, kdo nebude moci usnout kvůli bouři tisíce mil vzdálené - je prostě cvok.

Tolik Sentinel z Diony. Jsou však i jiné názory, křesťanské, které zastávají lidé i jiných vyznání. Na ukázkou cituji z Times News, Nico-ta, Alabama: Po celou dobu, dokud nedojdou z Kalahari zprávy, bude celá přední stránka prázdná kromě jediné věty: Nové zprávy nedošly. Tolik úvodník z Nicoty Times News.

Vsadím se, že jejich první strana nebude dlouho prázdná!"

"Hele, tati," zvolal chlapec v Miami. "Podívej se na ten černý mrak. Neletí nějak moc rychle? Zakryje slunce, že?"

"Podívej se, drahoušku, jak ta bariéra mlhy rychle letí! Člověka to přímo děsí! Musí dosahovat až k Londýnu. Pojď, zajdeme raději do kostela!"

"Alláh je mi svědkem, že ten mrak je temnější než noc a hustý jako největší mlha!"

"Vypadá to, že Botticelli hodlá splnit to, čím se chlubil," pozna-menal ministerský předseda klidným hlasem.

Zprávy anglické BBC hlásily:

Je nesporné, že k africkému kontinentu směřuje neuvěřitelné množství mlžných mračen ze všech končin světa. Lodě u afrického pobřeží byly upozorněny, aby změnilly kurs a uchýlily se do nejbližší-ho přístavu.

Rádiová zpráva francouzského letadla patrolujícího nad pouštní oblastí kolem Dakaru oznamuje, že nad pouští je vidět blesky nebýva-lé intenzity. Viditelnost je prakticky nulová a dokonce i tak vzdálená města jako Akkra na Zlatém pobřeží a Mombasa na východním po-břeží Afriky jsou zcela zahaleny mlhou. Jiné zprávy uvádějí, že domo-rodé vesnice v Sudánu a Nysku byly poškozeny záhadnými výbuchy.

Titulní stránka novin Nicota Times News byla po tři vydání prázdná, to jest po dvacet čtyři hodin. Ráno, dvacet čtyři hodin poté, co Palfreyovo letadlo přistálo v Kalahari, objevil se na titulní stránce černě orámovaný nápis:

"I když kráčeji údolím stínů..."

26.

Palfrey, Cardell, Andromovič a McCall ještě stáli u letadla, které je dopravilo do pouště, když se vysoko na tropické obloze objevily první chumáče mlhy. Bylo příšerné vedro a všichni se potili.

Někteří z poutníků si rozložili malé stolky, na něž byla přinášena voda, dopravená speciálními letadly. Na nekonečné písčné planině postávalo v malých hloučcích tisíce představitelů různých nábožen-ství. Byly postaveny stovky stanů, do nichž se uchýlovali lidé, kteří vystoupili z letadel, často beznadějně zastaralých.

Bylo tam sice hodně mladých věřících, ale starší převládali. Byli to biskupové ve svých slavnostních talárech, mullové oděni do jedno-duchých rouch, sikhští kněží v prostých šatech a do půl těla naží hin-dové i prostí laici v černých šatech. Všichni byli klidní a beze strachu čekali na chvíli, kdy budou moci prokázat pevnost své víry.

Rychle hustnoucí temnotou proletělo malé letadlo a všichni pře-kvapeně zvedli hlavy. Všichni náboženští hodnostáři již byli na místě, takže žádné letadlo se nečekalo.

Letadlo přistálo.

Otevřel se výstupní otvor, byly přisunuty schůdky a objevil se - Botticelli.

V čekajících davech zavládlo mrazivé ticho. Botticelli vyčkal u paty schůdků, až vystoupí Isabella, za ní Mathilda a pak ostatní andělé - celkem dvanáct. Pak se objevil Forrester.

Skupina pomalu kráčela vstříc mlčícímu davu.

Vedle Isabelly šel Forrester. Palfrey si povšiml zarputilého výra-zu jeho tváře a podivně toporných pohybů. Vypadal jako člověk odtr-žený od světa, který se nezajímá o nic, co se děje kolem něho.

Teprve nyní vystoupil z letadla Bruton a kráčel přímo k Palfrey-mu. Vypadal jako stařec.

Když došel až k němu, zamumlal: "Botticelli prohlašuje, že mu nic nemohou udělat. Prý všem dokáže, že je nezranitelný - slyšíte dobře, všem to dokáže - a elementa nechá řídit podle libosti. On je toho schopen!"

"Alespoň se o to pokusí," poznamenal suše Palfrey.

"Chtěl jsem ho zabít," pokračoval Bruton zaškrceným hlasem. "Nemohl jsem se k němu dostat. Jako kdyby byl obklopen neviditel-nou zdí!"

Palfrey pouze přikývl.

"Půjdu k němu," oznámil klidně Andromovič. "Půjdete také, Sa-pe?"

"To přece nemůžete udělat!" zaječel Bruton.

"Jdu s vámi," řekl McCall.

"Nedělej si starosti, Corny," uklidňoval Palfrey Brutona. "Až bude po všem, bude nám líp." Otočil se a kráčel k Botticelliho skupině, stojící osamoceně uprostřed davu, sledován užaslými zraky Car-della, novinářů, kameramanů - a celým světem.

Bruton se chvěl.

Andromovič a McCall kráčeli za Palfreyem a všichni tři se blížili ke skupině uprostřed davu.

Botticelli, jeho andělé i Forrester, kteří jim šli vstříc, se zastavili. Andělé se shlukli kolem Botticelliho, jen Isabella se přidružila k For-resterovi.

Na všech stranách až k obzoru se táhla mlha jako hustá pokrýv-ka. Ta trocha světla, která jí pronikala, dostala zvláštní zažloutlé za-barvení, které vyvolávalo nepříjemné vzpomínky u těch, kteří zažili předchozí bouře.

Nastalo hrozné ticho.

Nebylo vidět ani blesky, ani neburácel hrom, jen temná stěna mlhy se pozvolna posunula dopředu.

Nedaleko Botticelliho hloučku stál biskup z Llansedu, římský kardinál a ostatní představitelé světových náboženství a církvi. Vedle nich byl Palfrey se svými druhy.

Náhle vyrazil z mlhy závan větru. Dav se začal modlit a mnozí zpívali: "I když kráčíme údolím stínů..."

Vítr zesílil.

Z mlhy náhle vyrazila elementa.

Vzduch byl plný jakotu, řevu a podivně se svíjejících mlžných tvarů, které se vrhly na dav a bez rozmyslu pobíjely mladé i staré. Ná-boženští vůdci i prostí věřící padali a hynuli jeden po druhém.

Ostatní však stáli nehnutě. Elementa se na ně vrhala, zabíjela a řvala. Vichřice skučela, hrom bil a blesky nepředstavitelné intenzity ozařovaly bledé tváře, oslepovaly oči a bily do lidí...

Stále více věřících potichu klesalo do náruče smrti.

Botticelli a jeho andělé se však ani nepohnuli.

Jedno z element se vrhlo na biskupa z Llansenu, stojícího neda-leko Isabelly. Skácel se a zemřel beze slova. Jiná příšera zachvátila McCalla svými chapadly a senátor vydechl naposled.

Palfrey ucítil, jak se mu cosi mlhavého sápe po hrdle. Koutkem oka zahlédl Andromoviče, jak se pohnul a vrhl se na obludu. Slyšel jeho sípavý dech, jak se ji snažil zardousit - a pak exploze.

Zahlédl, jak Forrester odstrčil Isabellu a žene se k Botticellimu. Uchopila ho za ruku a Forrester na ni cosi volal, ale jeho slova zanikla ve všeobecné vravě. Když pak prudkou ranou udeřil Botticelliho, byl v jeho obličejí výraz nezdolného odhodlání, jako by ho oběť tisíců podnítila k tomuto činu.

Isabella ho zdržovala, Mathilda a ostatní andělé se na něho vrhli a uprostřed vražděného davu se vytvořila divoce zápasící skupina.

Pod Forresterovými zběsilými údery Botticelli zavrával a upa-dl. Jakmile klesl, elementa rázem přestala pobíjet ty, kteří ještě stáli, a vrhla se na něho. Botticelli, Isabella, Forrester a ostatní andělé rázem zmizeli ve zmlátěném oblaku mlhy.

Mlha pozvolna řídla, ale vichřice, hromy a blesky jako by se sdružily k poslednímu vražděnému náporu. Další tisíce věřících kles-ly, ale zbytek stál neochvějně dál.

Palfrey se zimničně chvěl. Konec byl blízko a zbývalo mu jen několik vteřin života.

Náhle hrůza skončila. Elementa ztratila svou energii, jako by toto konečné vzepětí bylo nad jejich síly.

Byly vidět pouze ojedinělé kotouče mlhy, které se rychle ztráče-ly, a vířící písek se stovkami, ba tisíci olejovitých kaluží jakési růžové tekutiny.

Kolem ležely stovky a stovky těl ubitých věřících, ale tisíce jich ještě bylo naživu. Mezi hromadami těl byl mrtvý Botticelli obklopen svými ubitými anděly.

Vedle Isabelly ležel Forrester - mrtvý, ale se zvláštním úsměvem na rtech.

Mlha zmizela - vítr se uklidnil - slunce opět svítilo.

Několik dní poté kráčel Palfrey pokojně londýnskými ulicemi a spatřil nad sebou mlžný opar. Nyni již na něj mohl pohlédnout bez předchozího pocitu úzkosti, i když si nebyl jist, zda někdo jednou v budoucnu opět nestvoří elementa. Zmizel však strach, o němž se do-mníval, že se jej nikdy nezbaví.

Drusilla s Andromovičem na něho čekali.

Bruton byl v nemocnici s duševním otřesem, ale podle informací se jeho stav lepší.

Palfrey přemýšlel o všem, co následovalo po zázraku v poušti a vzpomínal si na to, co o něm bylo řečeno. Cardell odvolal každé slovo ze svých předchozích projevů a statisíce Botticelliových stoupenců se odvrátilo od muže, jenž byl mrtev, ačkoli o sobě tvrdil, že je nesmrtelný. Na druhé straně miliony lidí prohlašovaly, že víra učinila zázrak. Byli ovšem i taci, kteří to popírali.

Mluvilo se rovněž o nově vzniklém porozumění mezi různými náboženstvími, dokonce o jakési unii všech vyznání - jenže slova se mluví a naděje mizí. Taková jednota se neuskuteční možná ani za tisíc let, nicméně lidé se stali pevnější ve víře, ochotnější ji přijímat a být navzájem tolerantní.

Palfrey byl o tom přesvědčen, stejně tak jako ministerský před-seda. Co však Forrester?

Palfrey přemýšlel o Forresterovi víc než o komkoli jiném, do-konce víc než o biskupovi z Llansedu. Stále měl před očima úsměv na jeho mrtvé tváři a od Brutona věděl o konfliktu, který zmítal Forrester-rovou duší. Na druhé straně mu zůstalo utajeno, kdo vlastně zlomil Botticelliův vaz - zda elementa nebo Forrester, který musel být v posledním okamžiku nadán nadlidskou silou. Jedno však bylo jisté. Bot-ticelli se nikdy zcela nezbavil strachu, se strachem se dostavil oka-mžik slabosti a Botticelli zahynul. Svět byl sice zbaven hrozby, ale bude to navždy?

Knížní řada Poutník č. 4

John Creasey: Mlha děsu

John Creasey: The Mists of Fear

Přeložil: Miroslav Martan

Vydal Klub Julese Vernea v roce 1992